Mary Higgins Clark
Confesionalul

note sărite

1 Brigadier – în armata engleză, grad între cel de colonel şi cel de general-maior; general de brigadă.

2 Naik – băştinaş din India, subofiţer în Armata Britanică. (N. t.)

3 Ghurka – populaţie indo-ariană de religie hindusă, dintr-o castă de războinici care s-a stabilit în Nepal în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea.

4 Oranist – membru în Orange Association, înfiinţată în 1793 pentru a apăra cauza protestantismului în Irlanda.

PROLOG.

Când Land Roverul îşi făcu apariţia în colţul străzii, Kelly tocmai trecea prin faţa bisericii Sfântului Nume, din Drumore. Păşi repede în portal, deschise uşa grea şi intră înăuntru, lăsând-o puţin deschisă ca să poată vedea ce se-ntâmplă.

Land Roverul fusese redus la elementele esenţiale, aşa încât şoferul şi cei doi poliţişti care stăteau ghemuiţi în spate erau total expuşi vederii. Purtau uniforma verde închis, uşor de recunoscut, a Poliţiei Regale din Ulster. Mitraliere Sterling stăteau pregătite să intre imediat în acţiune. Dispărură pe strada îngustă ce ducea spre centru şi Kelly rămase pentru o clipă în biserică, ocrotit de semiobscuritatea dinăuntru şi simţind acele mirosuri familiare.

— Tămâie, luminări şi apă sfinţită, rosti el încet şi mâna lui reacţiona, cufundându-se în vasul de granit de lângă uşă.

— Cu ce pot să te ajut, fiule?

Glasul nu era decât o şoaptă şi, când Kelly se întoarse, din întuneric se desprinse un preot bătrân într-o sutană ponosită, cu părul foarte alb, sclipind în lumina lumânărilor. Avea în mână o Umbrelă.

— Mă adăpostesc de ploaie, atâta tot, părinte, îi spuse Kelly.

Stătea acolo cu umerii uşor aduşi, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele vechiului său impermeabil cafeniu. Era scund, având cel

mult un metru şaptezeci, nefiind cu mult mai înalt decât un băieţandru, dar chipul palid, drăcesc, de sub borul vechii pălării de fetru şi ochii căprui închis, iscoditori, care păreau să privească prin şi dincolo de lucruri, spuneau multe.

Bătrânul preot văzu toate acestea şi înţelese. Zâmbi cu blândeţe:

— Mi se pare că nu locuieşti în Drumore.

— Nu, părinte, sunt în trecere. Am întâlnire cu un prieten aici, la cârciumă lui Murhpy.

Glasul lui era lipsit de accentul dur, specific celor din Ulster. Preotul spuse:

— Eşti de dincolo, din Republică?

— Sunt din Dublin, părinte. Cunoaşteţi cumva cârciumă lui Murphy? E important. Prietenul meu a zis că mă duce până la Belfast. Am o promisiune de angajare acolo.

Preotul dădu din cap:

— Te conduc. E-n drumul meu.

Kelly deschise uşa şi bătrânul ieşi. Începuse să plouă zdravăn şi preotul îşi deschise umbrela. Kelly veni lângă el şi porniră pe trotuar. Se auzea o fanfară cântând un vechi imn, „Rămâi cu mine" şi glasurile se înălţau melancolice, în ploaie. Bătrânul preot şi Kelly se opriră, privind înspre piaţa oraşului. Pe soclul unui monument de granit, în amintirea războiului, se aflau depuse coroane. În jurul lui era adunat un grup de oameni, cu fanfara într-o parte. Un pastor al bisericii irlandeze oficia slujba. Patru bărbaţi în vârstă ţineau mândri câteva steaguri în ploaie, deşi singurul care-i era cunoscut lui Kelly era steagul britanic.

— Ce-i asta? se interesă el.

— E Ziua Armistiţiului, se comemorează morţii din cele două războaie mondiale. Aceştia sunt din filiala locală a Legiunii Britanice. Prietenilor noştri protestanţi le place să respecte cu stricteţe ceea ce ei numesc tradiţiile lor.

— Adevărat? spuse Kelly.

Porniră mai departe pe stradă. La colţ stătea o fetiţă, de vreo şapte, opt ani. Purta o beretă veche cu câteva numere prea mare, ca şi paltonul. Avea găuri în ciorapi şi pantofii îi erau scâlciaţi. Era palidă şi

pielea de pe faţă era întinsă peste pomeţii proeminenţi, dar ochii căprui erau ageri şi inteligenţi şi reuşi să zâmbească deşi mâinile, cu care ţinea în faţa ei o tavă de carton, îi erau vinete de frig:

— Bună ziua, părinte, spuse ea. Cumpăraţi un mac?

— Sărmana mea copilă, ar trebui să stai acasă pe o vreme ca asta. Găsi o monedă în buzunar şi o vârî în cutia în care fetiţa strângea banii, luându-şi un mac stacojiu.

— În memoria morţilor noştri glorioşi, îi spuse el lui Kelly.

— Zău? întorcându-se spre fetiţă, Kelly văzu că ea îi întindea sfioasă un mac.

— Cumpăraţi un mac, domnule.

— De ce nu?

Fetiţa îi prinse macul de impermeabil. Kelly se uită o clipă în jos, la feţişoara aceea încordată, cu ochii întunecaţi, apoi înjură încet, în barbă. Scoase un portofel de piele din buzunarul dinăuntru, îl deschise şi extrase din el două lire. Ea le privi uimită, iar el le făcu sul şi le vârî în cutia de bani. Apoi îi luă cu blândeţe tava cu maci din mână.

— Du-te acasă, spuse el cu glas blând. Stai la căldură. O să descoperi foarte curând cât de rece e lumea, mititico.

În ochii ei se citea uimirea. Nu înţelegea ce vrea să spună şi se-ntoarse şi fugi. Bătrânul preot spuse:

— Am luptat şi eu pe Somme, dar ăştia de-aici – arătă cu capul spre mulţimea de la monument – preferă să uite asta. Clătină din cap în timp ce porniră mai departe. Atâţia morţi! Eu n-aveam timp să-i întreb care era catolic şi care protestant.

Se opri şi privi peste drum. Pe o firmă aproape ştearsă scria „La Murphy. Dar Select".

— Iată că am ajuns. Ce faci cu astea?

Kelly se uită în jos, la tava cu maci:

— Dumnezeu ştie.

— Eu descopăr de obicei că El ştie. Bătrânul scoase o tabacheră de argint din buzunar şi îşi alese o ţigară, fără să-i ofere şi lui Kelly una. Dădu fumul afară tuşind. Când eram tânăr preot, am vizitat o veche biserică catolică din Norfolk, în Study Constable. Era acolo o frescă medievală remarcabilă, a unui oarecare geniu necunoscut. Moartea

într-o pelerină neagră cu glugă, venita să-şi ceară tributul. Astăzi am văzut-o din nou în propria mea biserică. Singura deosebire este că de data asta purta o pălărie de fetru şi un impermeabil vechi.

Îl trecu brusc un fior.

— Du-te acasă, părinte, spuse Kelly cu blândeţe. E prea frig pentru dumneata aici.

— Da, spuse bătrânul. Mult prea frig.

Plecă repede, în timp ce fanfara mai atacă un imn, iar Kelly se-ntoarse, urcă treptele de la intrarea cârciumii şi împinse uşa. Se trezi într-o încăpere lungă, îngustă, în care ardea. Într-unul din capete, un foc de cărbuni. Erau mai multe mese şi scaune din fontă şi o bancă de-a lungul peretelui. Barul propriu-zis era din mahon închis, cu o placă de marmură deasupra şi o bară de alamă la nivelul picioarelor. Obişnuitul şir de sticle era aliniat în faţa unei oglinzi mari, a cărei ramă aurie se cojise, lăsând să se vadă ipsosul ieftin. Nu era nimeni înăuntru în afară de barmanul care stătea sprijinit de pompele de bere, un bărbat solid, aproape chel, cu faţa înecată în grăsime, într-o cămaşă furt guler, pătata la gât.

Îşi ridică privirea spre Kelly, observând tava cu maci.

— Am unul.

— Toţi avem. Kelly puse tava pe masă şi se aplecă peste bar. Unde-s oamenii?

— În piaţă, la ceremonie. E un oraş protestant, fiule.

— De unde ştii că nu sunt şi eu?

— Ar însemna că nu-s de douăzeci şi cinci de ani cârciumar. Las-o baltă. Ce bei?

— Bushmills.

Grăsanul aprobă din cap şi întinse mâna după sticla.

— Un om de gust.

— Tu eşti Murphy?

— Aşa mi se spune. Îşi aprinse o ţigară. Nu eşti de prin părţile astea.

— Nu. Trebuia să mă întâlnesc aici cu un prieten Poate-l cunoşti.

— Cum îl cheamă?

— Cuchulain.

Zâmbetul dispăru de pe faţa lui Murphy.

— Cuchulain, şopti el.

— Ultimul dintre eroii misterioşi.

Murphy spuse:

— Ei, Doamne, dar văd că vă place melodrama, băieţi. E ca un film prost la televizor sâmbătă seara. Vi s-a spus să nu umblaţi cu arme.

— Şi? întrebă Kelly.

— Au fost o mulţime de acţiuni ale poliţiei. Percheziţii corporale. Te-ar umfla în mod sigur.

— N-am arme.

— Bravo, Murphy scoase o pungă mare, maro, din plastic, de sub bar. Exact în partea opusă a pieţii se află sediul poliţiei. Camionul firmei locale de aprovizionare este lăsat să intre pe poartă la ora douăsprezece fix, în fiecare zi.

— Azvârle asta în partea din spate a camionului. E aici îndeajuns ca s-arunce în aer jumătate din clădire. Bagă mâna în pungă. Se auzi clar un declic. Ai cinci minute la dispoziţie.

Kelly luă punga şi se-ndreptă spre uşă. În momentul când ajunse la ea, Murphy strigă:

— Cuchulain, erou misterios! Kelly se-ntoarse şi grăsanul ridică paharul, rostind un toast. Vorba aceea, să-ţi fie dat să mori în Irlanda.

Ochii lui aveau o licărire zeflemitoare, care-i făcu pe Kelly să se zbârlească în clipa când ieşi şi se îndreptă spre partea opusa a pieţii. Fanfara trecuse la alt imn şi, în ciuda ploii, mulţimea cânta, nedând vreun semn că ar vrea să plece. Aruncă o privire peste umăr şi văzu că Murphy stătea în capul scărilor, în faţa cârciumii. Ciudat! apoi cârciumarul făcu de câteva ori cu mâna ca şi cum îi făcea semn cuiva şi cu un uruit brute: Land Roverul ieşi dintr-o stradă laterală şi pătrunse în piaţă în derapaj controlat.

Kelly începu să fugă, alunecă pe pavajul umed şi căzu pe un genunchi. Ţeava unei mitraliere Sterling i se înfipse dureros în şale. În timp ce urla, şoferul, care, după cum văzu acum, era sergent, îşi apăsă tare piciorul pe mâna întinsă a lui Kelly şi ridică de jos punga de plastic. Ceilalţi o răsturnară şi dinăuntru căzu un ceas ieftin de

bucătărie, din lemn. Kelly îi dădu un şut înspre partea opusă a pieţii unde era mulţimea, care se împrăştie.

— Nu-i nevoie! strigă sergentul. Nu explodează! Se aplecă, înşfăcându-l pe Kelly de părul lung de la ceafă. Nu vă mai învăţaţi minte, apucaţilor? Nu poţi avea încredere în nimeni, fiule. Trebuiau să te înveţe asta.

Kelly privi dincolo de el, spre Murphy, care stătea pe treptele din faţa barului. Aşa deci, un informator. Veşnicul blestem al Irlandei. Totuşi, nu era furios. Acum îi era pur şi simplu frig; era îngheţat şi respira încet, inspirând şi expirând aerul din plămâni.

Sergentul îl ridică de ceafă şi-l aşeză în genunchi, ghemuit, ca un animal. Se aplecă, pipăindu-l cu mâinile pe la subţiori şi de-a lungul corpului, după arme, apoi îl îmbrânci îngenuncheat cum era, trântindu-l de Land Rover.

— E-n regulă, mâinile la spate. Mai bine rămâneai acasă în mlaştinile tale.

Kelly începu să se ridice, ţinând cu amândouă mâinile patul Browningului pe care şi-l prinsese cu atâta grijă de picior, pe partea dinăuntru, chiar deasupra gleznei stângi. Îl smulse, se-ntoarse şi-l împuşcă pe sergent în inimă. Violenţa împuşcăturii îl propulsă în sus pe sergent, care se lovi de poliţistul care stătea lângă el. Acesta se răsuci încercând să-şi ţină echilibrul, şi Kelly îl împuşcă în spate, îndreptând deja pistolul spre cel de-al treilea poliţist, care se-ntorsese cuprins de panică de cealaltă parte a Land Roverului, ridicându-şi mitraliera prea târziu, pentru că al treilea glonte al lui Kelly îl lovi în piept, azvârlindu-l înapoi, spre zid.

Mulţimea se împrăştia, femeile ţipau, câţiva muzicanţi lăsară să le cadă pe jos instrumentele. Kelly stătea perfect nemişcat, foarte calm, pe locul măcelului şi îl privea, de-a curmezişul pieţii, pe Murphy, care rămăsese încremenit în capul treptelor din faţa baiului.

Ridică Browningul, ochind, şi în clipa aceea un glas strigă pe rusește, printr-un megafon, bubuind în ploaie.

— Gata, Kelly! Ajunge!

Kelly se-ntoarse, lăsând în jos pistolul. Omul cu megafonul, care înainta în lungul străzii, purta uniforma de colonel KGB, cu mantaua

militară pe umeri, ca să-l apere de ploaie. Lângă el păşea un bărbat la vreo treizeci de ani, înalt şi slab, cu umerii aduşi. Purta o haină de piele, avea părul blond şi ochelari cu rame de oţel. În spatele lor, apărură mai multe detaşamente de soldaţi ruşi, cu puştile pregătite, şi porniră în marş spre piaţă. Erau în ţinută de luptă şi purtau tresele Brigăzii Ciocanul de Fier, din comandamentul forţelor speciale de elită.

— Aşa, eşti băiat cuminte. Pune jos pistolul! strigă colonelul.

Kelly se-ntoarse, braţul îi zvâcni. În sus şi trase o dată, cu o uluitoare precizie pentru distanţa aceea şi aproape toată urechea stângă a lui Murphy se dezintegră. Grăsanul scoase un urlet şi îşi duse mâna la cap în timp ce sângele îi ţâşnea printre degete.

— Nu, Mihail! Ajunge! strigă bărbatul în haină de piele.

Kelly se-ntoarse spre el şi zâmbi. Spuse pe ruseşte:

— Desigur, tovarăşe profesor, cum doriţi, şi aşeză cu grijă Browningul pe capota Land Roverului.

— Parcă spuneai că este instruit să execute ce i se spune, îi reproşă colonelul.

Un locotenent se apropie de ei şi salută.

— Unul din ei mai trăieşte, doi sunt morţi, tovarăşe colonel Maslovski. Ce ordonaţi?

Maslovski nu-l băgă în seamă şi-i spuse lui Kelly:

— Nu era prevăzut să porţi pistol.

— Ştiu, spuse Kelly. Dar, pe de altă parte, regulile jocului nu prevedeau că Murphy este informator. Mi s-a spus că este membru IRA.

— Şi tu cred întotdeauna ce ţi se spune?

— Aşa mă-nvaţă Partidul, tovarăşe colonel. Poate aveţi pentru mine un alt regulament?

Maslovski era vizibil furios, fiindcă nu era obişnuit cu asemenea atitudini – din partea nimănui. Deschise gura ca să-i dea o replică usturătoare şi atunci se auzi brusc un ţipăt. Fetiţa care-i vânduse macii lui Kelly îşi croi drum prin mulţime şi îngenunche lângă cadavrul sergentului de poliţie.

— Tăticule, se tânguia ea pe ruseşte, tăticule. Îşi ridică privirea spre Kelly, palidă la faţă. L-ai omorât! Mi-ai omorât tatăl!

Se repezi la el ca un tigru tânăr, încercând să-l zgârie faţa cu unghiile, plângând isteric. El o prinse strâns de încheieturi şi deodată o părăsiră puterile, sprijinindu-se de el. El o cuprinse în braţe, o ţinu şi-o mingile pe păr, şoptindu-i ceva în ureche.

Bătrânul preot se desprinse din mulţime:

— O iau eu, spuse el, punându-şi cu blândeţe mâinile pe umerii ei.

Se îndepărtară şi mulţimea le făcu loc să treacă. Maslovski îi strigă locotenentului:

— Gata, hai să degajăm piaţa. Se-ntoarse spre bărbatul, în haină de piele. M-am săturat de ploaia asta ucraineană, fără de sfârşit. Hai înăuntru. Ia-ţi şi protejatul cu tine. Trebuie să stăm de vorbă.

KGB-ul este cel mai mare şi mai complex serviciu de spionaj din lume, având control total asupra a milioane de oameni în Uniunea Sovietică şi întinzându-şi tentaculele în toate ţările. Inima sa, zona cea dintâi secretă, o reprezintă activitatea Direcţiei 13, care se ocupă de crimă, asasinat şi sabotaj în ţări străine.

Colonelul Ivan Maslovski era de 5 ani comandant la D-13. Era un tip îndesat, cu o înfăţişare cam brutală, care contrasta cu originea lui socială. Născut în 1910 la Leningrad, fiu al unui medic, urmaşe Dreptul în acelaşi oraş, absolvind facultatea la numai câteva luni înaintea invaziei germane în Rusia, Petrecuse prima parte a războiului luptând în detaşamentele de partizani, în spatele frontului. Datorită educaţiei sale şi a talentului pentru limbi, fusese transferat pe perioada războiului în unitatea de contraspionaj cunoscută sub numele de SMERŞ. Avusese atât de mult succes, încât rămăsese să lucreze în spionaj şi după război şi nu mai practicase niciodată avocatura.

El fusese principalul iniţiator al unor şcoli extrem de originale pentru pregătirea spionilor în localităţi ca Gaczyna, unde agenţii erau instruiţi pentru a lucra în ţări de limbă engleză, într-o replică a unui oraş englezesc sau american, trăind exact aşa cum ar fi trăit în Occident. Extraordinarul succes al infiltrării KGB-ului în serviciul de spionaj francez, la toate nivelele, fusese, în principal, rezultatul instruirii în şcoala pe care o înfiinţase el la Grosnia, unde se punea accent pe reconstituirea fidelă a tot ce era franţuzesc – mediu, cultura,

bucătărie şi vestimentaţie.

Superiorii săi aveau toată încrederea în el şi îi dăduseră mână liberă să extindă sistemul, ceea ce explica existenţa uni mic târg specific Ulsterului, numit Drumore, în inima Ucrainei.

Încăperea folosită de Maslovski ca birou, când venea în vizită de la Moscova, era destul de banală. Conţinea un birou, dulapuri pentru dosare şi o hartă mare a târgului Drumore, pe perete. Un foc de buşteni ardea cu vâlvătăi într-un cămin, şi el stătea în faţa lui, bucurându-se de căldură, ţinând în căuşul palmelor o cană cu cafea neagră, tare, cu puţină vodca în ea. Uşa se deschise în spatele lui şi bărbatul în haină de piele intră şi se apropie tremurând de foc.

— Doamne, da' ce frig e afară!

Se servi cu cafea şi cu votcă de pe tava aşezată pe birou şi se apropie de foc. Pavel Cerni avea treizeci şi patru de ani, şi era un bărbat chipeş, vesel din fire, care avea deja o reputaţie internaţională în domeniul psihologiei experimentale. O realizare extraordinară pentru fiul unui fierar dintr-un sat ucrainean. La vârsta de şaisprezece ani. luptase în război cu un detaşament de partizani. Şeful lui de detaşament, fost conferenţiar de limba engleză la Universitatea din Moscova, ştia să recunoască un talent când îl întâlnea.

Cerni intrase la universitate în 1945. Îşi luase diploma în psihologie, apoi urmaşe doi ani la Universitatea din Dresda, într-o secţie care se ocupa de psihiatria experimentală, luându-şi doctoratul în 1951. Preocupându-se de psihologia comportamentală, ajunsese apoi la Universitatea din Pekin, pentru a lucra cu celebrul psiholog chinez Pin Chow, specialist în folosirea tehnicilor comportamentale în interogarea şi programarea psihică a prizonierilor britanici şi americani din Coreea.

Când Cerni se pregătea să se întoarcă la Moscova, activitatea lui în domeniul condiţionării comportamentului uman prin folosirea tehnicilor pavloviene atrăsese deja atenţia KGB-ului şi îndeosebi a lui Maslovski, care contribuise la numirea lui ca profesor de psihologie experimentală la Universitatea din Moscova.

— E un răzvrătit, spuse Maslovski. N-are respect faţă de superiori. Nu se supune niciodată ordinelor. Doar i s-a spus să nu

poarte pistol, nu?

— Da, tovarăşe colonel.

— Deci nu respectă ordinele şi transformă un exerciţiu de rutină într-o baie de sânge. Nu că m-aş sinchisi de blestemaţii ăştia de disidenţi pe care-i folosim aici. E o metodă de a-i sili să-şi slujească patria. Apropo, cine erau poliţiştii?

— Nu ştiu precis. Numai o clipă. Cerni ridică receptorul. Levin, vino încoace.

— Cine-i Levin? întrebă Maslovski.

— E aici de vreo trei luni. Un disident evreu, cu o condamnare de cinci ani pentru corespondenţă secretă cu rudele din Israel.

— Ce profesie are?

— Fizician. inginer constructor. Mi se pare că s-a ocupat de proiectarea de avioane. Am toate motivele să cred că e deja conştient de greşelile lui.

— Aşa spun toţi, îi spuse Maslovski.

Se auzi o bătaie în uşă şi bărbatul menţionat intră. Victor Levin era un tip mărunt, care părea mai solid numai datorită pufoaicei şi a pantalonilor matlasaţi pe care-i purta. Avea patruzeci şi opt de ani, părul cărunt, iar ochelarii cu rame de oţel erau lipiţi cu leucoplast. Avea o înfăţişare; de om hăituit, de parcă se aştepta ca în orice moment KGB-ul să dea buzna pe uşă, ceea ce, în situaţia lui, nu era o presupunere tocmai exagerată.

— Cine erau cei trei poliţişti? întrebă Cerni.

— Sergentul era un individ pe nume Voronin, tovarăşe, îi spuse Levin. Fost actor la Teatrul din Moscova. A încercat să fugă în Occident anul trecut, după moartea soţiei. Condamnat la zece ani.

— Şi copilul?

— Tania Voroninova, fiica lui. Va trebui să-i verific şi pe ceilalţi doi.

— Lasă deocamdată. Poţi pleca.

După ce ieşi Levin, Maslovski spuse:

— Să revenim la Kelly. Nu pot trece cu vederea faptul că l-a împuşcat pe omul din faţa barului. În contradicţie făţişă cu ordinul meu expres. Şi, adăugă el morocănos, cu câtă precizie!

— Da, e bun.

— Mai spune-mi o dată datele lui.

Maslovski îşi mai turnă cafea, şi votcă şi se aşeză lângă foc, iar Cerni luă un dosar din birou şi-l deschise.

— Mihail Kelly, născut în satul Ballygar, de pe râul Kerry. Asta-i în Republica Irlanda. În 1938, tatăl, Sean Kelly, a fost activist IRA în războiul civil din Spania, când a cunoscut-o la Madrid pe mama băiatului, Marta Voroński, cetăţean sovietic.

— Din câte îmi amintesc, tatăl a fost spânzurat de britanici.

— Exact. A luat parte la o acţiune cu bombe organizată de IRA în zona Londrei, în primele luni ale celui de-al doilea război mondial. A fost prins, judecat şi executat.

— Încă un martir irlandez. Oamenii ăştia par să prospere pe seama lor.

— Marta Voroński a primit cetăţenia irlandeză şi a continuat să trăiască la Dublin, câştigându-şi existenţa ca ziaristă, iar băiatul a urmat o şcoală iezuită din oraş.

— Educaţie catolică?

— Bineînţeles. Aceste circumstanţe destul de ciudate au atras atenţia omului nostru din Dublin, care a raportat la Moscova. Potenţialul băiatului fiind evident, mama a fost convinsă să se întoarcă împreună cu el în Rusia, în 1953. Doi ani mai târziu, ea a murit. Cancer la stomac.

— Deci înţeleg că băiatul are acum douăzeci şi unu de ani şi e inteligent.

— Foarte inteligent. Are fler la limbi. Pur şi simplu le prinde din zbor. Cerni aruncă din nou o privire în dosar. Dar marele lui talent este actoria. Aş merge până acolo încât să spun că e genial.

— Extrem de potrivit în împrejurările actuale.

— Dacă lucrurile ar fi stat altfel, ar fi putut foarte bine să ajungă mare în domeniul ăsta.

— Da, bine, n-are rost să se gândească la asta, comentă acru Maslovski. Se pare că are un instinct de a ucide bine dezvoltat.

— Instinctul ucigaş nu e o problemă în astfel de treburi, îi spuse Cerni. După cum ştie prea bine şi tovarăşul colonel, oricine poate fi

instruit să ucidă şi de aceea punem accentul pe inteligenţă când recrutăm oameni. Totuşi Kelly are o aptitudine rar întâlnită pentru mânuirea pistolului. Absolut unică.

— Am observat şi eu, spuse Maslovski. Să ucizi aşa, cu atâta cruzime. Trebuie să aibă ceva de psihopat în el.

— Nu e cazul în ce-l priveşte, tovarăşe colonel. E poate un pic cam greu de înţeles, dar, după cura v-am spus, Kelly este un actor strălucit. Astăzi el a jucat rolul puşcaşului din IRA şi l-a dus până la capăt, exact ca şi cum ar fi jucat acest rol într-un film.

— Numai că n-a existat un regizor care să strige: Opriţi! remarcă Mitslovski, şi mortul nu s-a ridicat să plece după ce camera a încetat să mai filmeze.

— Ştiu, spuse Cerni. Dar se explică psihologic de ce a trebuit să-i împuşte pe cei doi şi de ce a tras în Murphy, contrar ordinelor. Murphy era un informator. Trebuia pedepsit în public. În rolul pe care îl juca. era imposibil pentru Kelly să procedeze altfel. Acesta este scopul instruirii.

— Bine, am priceput. Şi crezi că e pregătit să-l azvârlim singur în luptă acum?

— Eu aşa cred, tovarăşe colonel.

— E-n regulă, cheamă-l înăuntru.

Fără pălărie şi impermeabil, Mihail Kelly arăta mai tânăr ca oricând. Purta un pulover pe gât de culoare închisă, un sacou de tweed de Donegal şi pantaloni de catifea reiată. Părea perfect calm, aproape rezervat şi Maslovski simţi din nou cum îl cuprinde acea senzaţie vagă de iritare.

— Probabil că eşti satisfăcut de ce s-a întâmplat afară. Ţi-am spus să nu tragi în omul acela, Murphy. De ce ai încălcat ordinul meu?

— Era un informator, tovarăşe colonel. Pentru ca oameni ca mine să supravieţuiască, asemenea indivizi trebuie învăţaţi minte. Dădu din umeri. Scopul terorismului este să terorizeze. Lenin a spus asta. În timpul revoluţiei irlandeze era citatul preferat al lui Michael Collins.

— Era un joc, lua-te-ar naiba! izbucni Maslovski. Nu era de-adevăratele.

— Dacă jucăm acest joc prea mult timp, tovarăşe colonel, s-ar putea ca uneori să sfârşim prin a deveni noi miza, îi răspunse calm Kelly.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Maslovski; nu se mai exprimase astfel de mulţi ani. Bine, hai să mergem mai departe. Se aşeză la birou, cu faţa spre Kelly. Profesorul Cerni e de părere că eşti pregătit să te apuci de treabă. Eşti de acord?

— Da, tovarăşe colonel.

— Misiunea ta este simplu de explicat. Principalii noştri adversari sunt America şi Marea Britanie. Marea Britanie este cea mai slabă dintre ele şi edificiul său capitalist se năruie. Cel mai mare ghimpe în coasta Angliei este IRA. Tu eşti pe cale de a deveni un al doilea ghimpe.

Colonelul se aplecă în faţă şi-l privi pe Kelly drept în ochi.

— Din acest moment, vei deveni un provocator de dezordine.

— În Irlanda?

— În cele din urmă, dar mai întâi trebuie să mai capeţi exerciţiu în lumea din afară. Să-ţi explic misiunea mai detaliat. Se ridică şi se apropie de foc. În 1956, Consiliul de armată al IRA a votat începerea unei noi campanii în Ulster. În mod ciudat, n-a avut succes. Nu mai există aproape nicio îndoială că această campanie va fi oprită, probabil cât de curând. Nu s-a realizat nimic.

— Şi? întrebă Kelly.

Maslovski se-ntoarse la birou.

— Cu toate acestea, sursele noastre de spionaj relevă că până la urmă în Irlanda va izbucni un conflict de o natură mult mai serioasă decât tot ce s-a întâmplat până acum. Când va sosi momentul, trebuie să fii temeinic pregătit şi gata de acţiune.

— Înţeleg, tovarăşe.

— Sper. Dar deocamdată ajunge. După, ce plec, profesorul Cerni te va informa asupra planurilor imediate. Acum poţi să pleci.

Kelly ieşi fără o vorbă. Cerni spuse:

— E capabil s-o facă. Sunt sigur de asta.

— Sper. Oricum pare mai bun decât agenţii adormiţi pe care-i avem acolo printre localnici şi bea mai puţin.

Maslovski se duse la fereastră şi contemplă rafalele de ploaie, brusc obosit, uitând cu totul de Kelly şi amintindu-şi, fără vreun motiv aparent, de expresia de pe chipul fetiţei când îl atacase pe irlandez în piaţă.

— Fetiţa aceea, spuse el, cum spuneai că o cheamă?

— Tania. Tania Voroninova.

— A rămas orfană? Nu mai are pe nimeni care să aibă grijă de ea?

— Din câte ştiu, nu.

— Era chiar frumuşică şi inteligentă, nu crezi?

— Într-adevăr, aşa părea. N-am avut de-a face cu ea personal. Îl interesează pe tovarăşul colonel în mod deosebit?

— S-ar putea. Unica noastră fiică s-a prăpădit anul trecut, la vârsta de şase ani, în urma epidemiei de gripă. Soţia mea nu mai poate avea alt copil. S-a angajat la un ştiu ce serviciu de asistenţă socială, dar se chinuie, Cerni. Pur şi simplu nu mai e aceeaşi femeie. Uitându-mă la fetiţa aceea din piaţă, am început să mă-ntreb dacă nu cumva ar putea ea să umple golul.

— E o idee excelentă, tovarăşe. Pentru toată lumea, dacă pot spune aşa.

— E-n regulă, spuse Maslovski, luminându-se brusc. O iau cu mine la Moscova şi-i fac Suşei o surpriză.

Se duse la birou, scoase dopul sticlei de votcă cu dinţii, umplu două pahare şi spuse:

— Să bem pentru operaţiunea Irlanda şi pentru. Se opri, încruntându-se. Care ai zis că-i numele lui conspirativ?

— Cuchulain, îi spuse Cerni.

— Aşa, spuse Maslovski. Pentru Cuchulain. Dădu votca pe gât şi aruncă paharul în foc.

Când maiorul Tony Villiers intră în popota ofiţerilor Gărzii de Grenadieri de la garnizoana Chelsea, nu era nimeni acolo. Era o încăpere întunecoasă, iluminată doar cu luminările ce pâlpâiau în sfeşnicele de pe masa lungă, lustruită, lumina lor fiind reflectată de argintăria popotei.

La capătul mesei era pus un singur tacâm, ceea ce-l surprinse,

dar într-o frapieră de argint aştepta o sticlă de şampanie Krug 1972, preferata lui. Se opri, privind în jos spre ea, apoi o ridică şi scoase dopul, întinzând mâna după unul din paharele înalte de cristal aşezate pe masă şi turnă încet, cu grijă. Se duse lângă foc şi rămase acolo, în picioare, studiindu-şi imaginea în oglinda de deasupra.

Tunica stacojie îi stătea destul de bine şi medaliile agăţate de ea îi atestau vitejia, mai ales dungile albe şi purpurii ale Crucii Militare cu rozeta de argint care era ea însăşi o a doua medalie. Era un bărbat de talie mijlocie, cu umeri solizi, iar părul negru îl avea mai lung decât te-ai fi aşteptat la un militar activ. În ciuda făptuim că avusese cândva nasul fracturat, era destul de chipeş.

Era linişte deplină. Doar marii bărbaţi ai trecutului îi priveau solemn de sus, din portretele întunecate de umbre. Totul avea un aer de ireal şi dintr-un motiv oarecare i se păru că imaginea lui se reflecta în oglindă de mai multe ori, până la infinit. Îi era cumplit de sete. Ridică paharul şi îşi auzi vocea foarte răguşită, de parcă ar fi aparţinut altcuiva.

— În cinstea ta, Tony, bătrâne, spuse el. Un an nou fericit.

Duse paharul de cristal la buze. Şampania era mai rece decât orice băutură pe care o băuse vreodată. O înghiţi lacom şi parcă i se prefăcu în gură în foc lichid, arzându-i măruntaiele şi urlă de durere în timp ce oglinda se făcu ţăndări, pământul păru că se cască sub picioarele lui şi se prăbuşi.

Când se trezi, se pomeni exact în locul în care se afla deja de o săptămână, proptit de perete, în colţul micii încăperi, neputând să se întindă din cauza cadrului de lemn din jurul gâtului, încuiat cu lacăt, care-i ţinea încheieturile mâinilor la nivelul umerilor.

Avea un turban verde răsucit în jurul capului, asemenea membrilor tribului Baluchi, aflat sub comanda lui în ţinuturile muntoase din Dhofar, până în urmă cu zece zile când fusese luat prizonier. Bluza şi pantalonii kaki, de camuflaj, erau acum murdare şi sfâşiate în multe locuri. Era în picioarele goale, fiindcă unul din rashizi îi furase ghetele de deşert, din piele de căprioară. Îi crescuse şi barba care-l deranja, fiind incomodă. Nu reuşise niciodată să se dezbare de vechiul obicei, de pe când era în Gardă, de a se bărbieri bine în fiecare

zi, indiferent de situaţie. Nici măcar SAS-ul nu reuşise să-l dezveţe de acest obicei.

Se auzi scrâşnetul unui zăvor, uşa se deschise scârţâind şi se ridică o perdea de muşte. Intrară doi rashizi, nişte bărbaţi scunzi, vânoşi, înfăşuraţi în veşminte albe soioase, cu cartuşierele încrucişate peste piept. Îl săltară în sus între ei, fără o vorbă şi îl duseră afară, îl trântiră jos cu brutalitate proptindu-l de zid şi plecară.

Abia după câteva clipe i se adaptară ochii la lumina strălucitoare a soarelui dimineţii. Bir al-Gafarno era un cătun sărăcăcios, neavând mai mult de o duzină de case cu acoperişul plat, iar mai jos se zărea oaza străjuită de palmieri. Un băiat mâna şase cămile spre adăpătoarea unde câteva femei în veşminte închise la culoare şi cu măşti negre spălau rufe.

În depărtare, înspre dreapta, se înălţau spre cerul albastru munţii din Dhofar, provincia cea mai sudică a Omanului. Cu doar puţin mai mult de o săptămână în urmă, Villiers se afla în aceşti munţi în fruntea războinicilor Baluchi, în urmărirea unor partizani marxişti. Bir al-Gafani în schimb era teritoriu inamic, întrucât Republica Democrată Populară a Yemenului de Sud se întindea spre nord până la zona deşertului.

În stânga lui era un vas mare de lut, plin de apă, cu un polonic în el, dar nu era prost să-ncerce să bea, aşa că aşteptă cu răbdare. În depărtare, se ivi pe creasta unei dune o cămilă, care se îndrepta iute spre oază, uşor ireală în pâcla produsă de caniculă.

Închise o clipă ochii, lăsându-şi capul pe piept, ca să-şi dezmorţească gâtul şi auzi zgomot de paşi. Ridicându-şi privirea, îl văzu apropiindu-se pe Salim bin al-Kaman. Purta un turban negru şi veşminte largi, negre. Pe şoldul drept, avea un pistol automat Browning vârât în toc, un pumnal încovoiat înfipt în centură, iar în mână ţinea o puşcă chinezească AK, mândria vieţii lui. Se opri, privind în jos către Villiers. Era un bărbat cu o înfăţişase prietenoasă, cu un smoc de barbă căruntă şi o faţă de culoarea pielii de Córdoba.

— Salaam alaikum, Salim bin el-Kaman, spuse Villiers ceremonios în arabă.

— Alaikum salaam. Bună dimineaţa, Villiers Sahib. Era tot ce

ştia să spună în engleză, după care continuată în arabă.

Salim îşi rezemă AK-ul de zid, umplu polonicul cu apă şi-l duse cu grijă la gura lui Villiers. Englezul bău cu lăcomie. Pentru ei doi era ritualul de dimineaţă. Salim umplu din nou polonicul şi Villiers îşi înălţă faţa ca să primească şuvoiul răcoritor.

— E mai bine? întrebă Salim.

— Aşa s-ar zice.

Cămila era acum aproape, la cel mult o sută de metri distanţă. Călăreţul avea o frânghie înfăşurată în jurul corpului. La celălalt capăt al ei era legat un om, mergând împleticit pe lângă cămilă.

— Cine e? întrebă Villiers.

— Hamid, spuse Salim.

— Împreună cu un prieten?

Salim zâmbi.

— Asta e ţara noastră, maior Villiers, e pământul rashizilor.

— Aici n-au ce căuta decât cei cave sunt, invitaţi.

— Dar în Hauf, comisarii republicii populare nu recunosc drepturile rashizilor. Nu-l recunosc nici măcar pe Allah. Numai pe Marx.

— Să zbiere cât vor, dar în ţara Rashizilor.

Salim dădu din umeri şi scoase la iveală o cutie plată de tablă.

— Ajunge. Vrei o ţigară, prietene?

Arabul rupse cu dexteritate tubul de carton de la capătul ţigării, o vârî în gura lui Villiers şi i-o aprinse.

— Rusească? remarcă Villiers.

— La cincizeci de mile de aici, la Fasari, este p bază aviatică în deşert. Cu multe avioane şi camioane ruseşti, soldaţi ruşi, de toate.

— Da, ştiu, îi spuse Villiers.

— Ştiţi şi totuşi renumitul vostru SAS nu fac nimic?

— Ţara mea nu e în război cu Yemenul, spuse Villiers. Eu am fost împrumutat de la armata britanică pentru a ajuta la instruire şi a comanda trupele sultanului Omanului în lupta împotriva partizanilor marxişti ai Frontului de eliberare din Dhofar.

— Noi nu suntem marxişti, Villiers Sahib. Noi, cei din neamul rashizilor ne ducem unde ne place, şi un maior din SAS e o captură de

mare preţ. Valorează multe cămile, multe puşti.

— Pentru cine? întrebă Villiers.

Salim făcu semn cu ţigara spre el.

— Ara trimis vorbă la Fasari. Ruşii vor veni în cursul zilei de azi. Vor plăti o grămadă de bani pentru dumneata. Au acceptat preţul meu.

— Oricât ţi-ar oferi, ai mei vor plăti mai mult, îl asigură Villiers. Dacă mă predai la Dhofar în deplină siguranţă, vei avea orice-ţi doreşti. Lire englezeşti de aur, taleri de argint cu Maria Tereza.

— Dar mi-am dat cuvântul, Villiers Sahib, zâmbi Salim batjocoritor.

— Ştiu, spuse Villiers. Mie-mi spui? Pentru rashizi, cuvântul de onoare înseamnă totul.

— Exact!

Cămila se apropie şi Salim se ridică în picioare. Cămila se lăsă în genunchi şi Hamid, un tânăr războinic rashid în veşminte de culoare ocru şi cu o puşcă atârnând pe spinare, yeni spre ei. Trase de frânghie şi omul de la celălalt capăt al ei căzu în patru labe.

— Ce-avem aici? se interesă Salim.

— L-ara găsit umblând noaptea prin deşert. Hamid se duse înapoi la cămilă şi se-ntoarse cu un bidon de apă şi o raniţă militară. Avea astea asupra lui.

În raniţă erau pâine şi conserve din raţiile armatei. Etichetele erau în rusă.

Salim lăsă una jos ca s-o vadă Villiers. apoi îi spuse omului în arabă:

— Eşti rus?

Era un bătrân cu părul alb, evident epuizat, iar cămaşa lui kaki era udă de transpiraţie. Clătină din cap. Avea buzele de două ori mai umflate decât normal. Salim îi întinse polonicul plin cu apă. Omul bău.

Villiers vorbea binişor ruseşte. Spuse:

— Vrea să ştie cine eşti. Eşti din Fasari?

— Tu cine eşti? croncăni bătrânul.

— Sunt ofiţer britanic. Am fost detaşat în armata sultanului din Dhofar. Ăştia au prins patrula mea într-o ambuscadă, mi-au ucis oamenii iar pe mine m-au luat prizonier.

— Vorbeşte englezeşte?

— Ştie vreo trei cuvinte. Presupun că nu vorbeşte arabă.

— Nu, spuse bătrânul, dar cred că engleza mea este mai bună decât rusa ta. Mă numesc Victor Levin. Sunt de la Fasari. Am încercat să ajung la Dhofar.

— Ca să dezertezi? întrebă Villiers.

— Cam aşa ceva.

Salim spuse în arabă:

— Deci vorbeşte cu dumneata în engleză. Înţeleg că nu e rus.

Villiers îi spuse calm lui Levin:

— N-are rost să-i mint în privinţa ta. Oamenii voştri vin azi aici să mă ia. Se-ntoarse spre Salim:

— Da, e rus de la Fasari.

— Şi ce căuta în ţinutul rashizilor?

— A încercat să ajungă la Dhofar.

Salim îl fixă cu ochii mijiţi:

— Voia să dezerteze de la ai lui? izbucni în râs şi se bătu pe coapsă.

— Excelent! Deci vor da bani buni şi pentru el. O mare pleaşcă, prietene. Allah e bun cu mine. Îi făcu semn din cap lui Hamid. Du-i înăuntru şi ai grijă să li se dea de mâncare, apoi vino la mine, spuse el, şi plecă.

Levin a fost băgat într-un cadru de lemn similar. cu cel al lui Villiers. Şedeau unul lângă celălalt, sprijiniţi de peretele celulei. După câtva timp, intră o femeie cu mască neagră, se aşeză pe vine şi îi hrăni pe rând dintr-un castron de lemn cu tocană din carne de capră. Era imposibil să vezi dacă era tânără sau bătrână. Îi şterse cu grijă la gură, apoi plecă, închizând uşa.

Levin spuse:

— De ce poartă măşti? Nu pricep asta.

— E un simbol al faptului că aparţin soţilor lor. Nici unui alt bărbat nu-i e îngăduit să le privească.

— Ciudată ţară! Levin închise ochii. E prea cald.

— Citi ani ai? întrebă Villiers.

— Şaizeci şi opt.

— Nu eşti cam bătrân ca să dezertezi? Cred că ai amânat-o cam mult.

Levin deschise ochii şi zâmbi cu blândeţe:

— Soţia mea a murit la Leningrad săptămâna trecută. N-am copii, aşa că nu mai e nimeni cu care să mă poată şantaja când voi fi liber.

— Cu ce te ocupi?

— Sunt profesor de inginerie la Universitatea din Leningrad. Mă interesează îndeosebi proiectarea de avioane. Forţele aeriene sovietice au la Fasari cinci MIG-uri 23, care oficial fac zboruri de antrenament, deci folosesc tipul de avion de antrenament.

— Cu modificări? sugeră Villiers.

— Exact. Pentru a putea fi folosit la un atac la sol într-un ţinut muntos. Modificările au fost făcute în Rusia, dar s-au ivit probleme, pe care am fost chemat să le rezolv.

— Deci până la urmă te-ai săturat? Ce sperai? Să ajungi în Israel?

— Nu în mod special. În primul rând nu sunt un sionist convins. Nu, Anglia ar fi o perspectivă mai atrăgătoare. Am fost acolo cu o delegaţie comercială în 1939, chiar înainte de a izbucni războiul. Am stat două luni. Cele mai frumoase din viaţa mea.

— Înţeleg.

— În 1959 speram că o să scap din Rusia. Corespondam în secret cu nişte rude din Israel, care urmau să mă ajute, dar m-a turnat un tip pe care-l consideram prieten. O poveste veche. Am fost condamnat la cinci ani închisoare.

— În Gulag.

— Nu, în alt loc, mult mai interesant. M-ai crede dacă ţi-aş spune că într-un orăşel din Ulster, numit Drumore?

Villiers se-ntoarse. I se citea uimirea pe faţă.

— Nu-nţeleg.

— Un orăşel din Ulster, numit Drumore, în mijlocul Ucrainei. Bătrânul zâmbi, văzând uimirea de pe faţa lui Villiers. Cred că aş face mai bine să-ţi explic.

După ce bătrânul termină de vorbit, Villiers stătu să se

gândească la cele auzite. Tehnica subversiunii şi a antiterorismului erau specialitatea lui în câţiva ani încoace, mai ales în Irlanda, aşa că povestirea lui Levin era fascinantă, ca să nu spunem mai mult.

— Ştiam de Gaczyna, unde KGB-ul instruieşte agenţi în engleză, dar chestia asta de care-mi spui e nouă pentru mine.

— Şi probabil şi pentru spionajul vostru!

— La Roma, în vremurile de demult, spuse Villiers, sclavii şi prizonierii de război erau instruiţi spre a deveni gladiatori, ca să lupte în arenă.

— Până la moarte, spuse Levin.

— Cu şansa de a supravieţui dacă erau mai buni decât ceilalţi, exact ca disidenţii din Drumore, care joacă roluri de poliţişti.

— Cu Kelly nu prea le-a mers, spuse Le vin.

— Nu, pare a fi un individ foarte special.

Bătrânul închise ochii. Respira greu şi neregulat, dar după câteva clipe era limpede că adormise. Villiers se lăsă din nou pe spate în colţul camerei. Nu se simţea în apele lui, era copleşit de tristeţe. Se tot gândea la ciudata povestire a lui Levin. Cunoscuse şi el o mulţime de târguri din Ulster – Crossmaglen, de pildă. Un loc foarte neplăcut. Atât de periculos, încât trupele trebuiau aduse şi duse de acolo cu elicopterul. Dar Drumore, în Ucraina, asta era cu totul altceva. După câtva timp, îi căzu bărbia pe piept şi îl năpădi somnul.

Se trezi simţindu-se zgâlţâit zdravăn de unul din rashizi. Un altul îl trezea pe Levin. Primul îl trase în sus pe Villiers, îl ridică în picioare şi-l îmbrânci afară pe uşă. Se făcuse după-amiaza; ştia după poziţia soarelui. Mult mai interesant era transportorul auto-blindat – un BTR modificat. Ceea ce ruşii numeau „un cuirasat al deşertului", vopsit în culoarea nisipului. Lângă el stăteau şase soldaţi în uniforme kaki de instrucţie, fiecare ţinând în mână o puşcă AK, gata de tragere. Alţi doi stăteau în cuirasat, lângă o mitralieră grea, de 12, 7 mm îndreptată spre cei aproximativ doisprezece rashizi care stăteau şi priveau, cu puştile proptite pe braţ.

Salini se-ntoarse tocmai când Levin era scos şi el afară, în urma lui Villiers.

— Deci trebuie să ne despărţim, Villiers Sahib. Ce păcat! Mi-au

plăcut conversaţiile noastre.

Apăru un ofiţer rus, însoţit de un sergent, în uniformă de instrucţie la fel cu oamenii lui, cu o bonetă ţuguiată şi ochelari negri de deşert, care-i dădeau înfăţişarea stranie a ofiţerilor din Afrika Korps ai lui Rommel. Stătu uitându-se la ei un timp. apoi împinse în sus ochelarii. Era mai tânăr decât şi-ar fi închipuit. Villiers, având o faţă netedă, fără riduri şi ochi foarte albaştri.

— D-le profesor Levin, spuse el în rusă, mi-ar plăcea să cred că v-aţi rătăcit în timp ce vă plimbaţi. Dar mă tem că amicii mei de la KGB vor avea cu totul altă părere.

— Ca de obicei, îi spuse Levin.

Ofiţerul se-ntoarse spre Villiers şi spuse calm:

— Căpitan Iurii Kirov, Brigada 21 de Paraşutişti. Engleza lui era excelentă. Iar dumneata eşti maiorul Anthony Villiers, din Gărzile de Grenadieri, dar şi mai important este că faci parte din Regimentul 22 al Serviciului Aerian Special.

— Eşti foarte bine informat, spuse Villiers. Şi dă-mi voie să te felicit pentru engleza pe care o vorbeşti.

— Mulţumesc, spuse Kirov. Folosim exact aceleaşi tehnici de laborator introduse de SAS la cazarma din Bradbury, Hereford. KGB-ul se va interesa foarte mult şi de persoana dumitale.

— Sunt convins, răspunse Villiers amabil.

— Atunci, spuse Kirov, întorcându-se spre Salim, la treabă!

Arabă lui nu era la fel de bună ca engleza, dar se putea folosi de ea.

Pocni din degete, sergentul făcu un pas înainte şi-i înmână arabului un săculeţ de pânză. Salim îl desfăcu, scoase din el o mână de monezi şi aurul licări în lumina soarelui. Zâmbi şi îi dădu săculeţul lui Hamid. care stătea în spatele lui.

— Şi acum, spuse Kirov, dacă veţi avea amabilitatea să le scoateţi jugurile acestor doi indivizi, putem porni.

— A, dar Kirov Sahib uită ceva, zâmbi Salini. Mi s-a mai promis o mitralieră şi muniţie pentru douăzeci de mii de împuşcături.

— Da, dar superiorii mei consideră că asta ar fi o tentaţie prea mare pentru rashizi, spuse Kirov.

Lui Salim îi pieri zâmbetul.

— A fost o promisiune fermă.

Simţind că ceva nu e în regulă, aproape toţi oameni i lui îşi ridicară puştile. Kirov pocni din degetele mâinii drepte şi brusc izbucni o rafală dinspre mitraliera grea. scrijelind zidul, deasupra capului lui Salim. După ce se stinse ecoul rafalei, Kirov spuse răbdător:

— Ia aurul. Te sfătuiesc din toată inima.

Salim zâmbi şi îşi desfăcu larg braţele.

— Dar desigur! Prietenia este totul. Bineînţeles că nu merită s-o pierzi din cauza unei neînţelegeri mărunte.

Scoase la iveală o cheie din punga ataşată la centură şi desfăcu mai întâi lacătul de la cadrul de lemn care-l ţintuia pe Levin. Apoi se-ndreptă spre Villiers.

— Uneori Allah priveşte de sus printre nori şi îl pedepseşte pe înşelător, murmură el.

— Scrie asta în Coran? întrebă Villiers în timp ce Hamid îi scotea cadrul şi el îşi întinse braţele înţepenite.

Salim ridică din umeri şi în ochii lui se ivi o licărire.

— Dacă nu scrie, ar trebui să scrie.

Doi soldaţi se apropiară la comanda sergentului, şi se postară de ambele părţi ale lui Levin şi Villiers. Se îndreptară spre „cuirasatul deşertului”. Villiers şi Levin se urcară. Urmară soldaţii, cu Kirov încheind şirul. Villiers şi Levin se aşezară, flancaţi de paznici înarmaţi, Kirov se întoarse şi salută milităreşte, în timp. ce motorul porni.

— E o plăcere să facă omul afaceri cu tine, strigă el spre Salim.

— Şi cu dumneata, Kirov Sahib!

„Cuirasatul deşertului” porni într-un nor de praf şi când urcară dâmbul primei dune de nisip, Villiers privi înapoi şi văzu că bătrânul rashid mai stătea încă acolo, privindu-i cum se îndepărtează, numai că acum oamenii lui se deplasaseră în spatele lui. Nemişcarea lor avea ceva ciudat, ameninţător parcă. Apoi „cuirasatul deşertului” trecu dâmbul şi Bir al-Gafani dispăru din câmpul lor vizual.

Celula de beton de la capătul corpului administrativ de la Fasari era evident mai civilizată decât locul de detenţie anterior, având pereţi spoiţi cu var, o toaletă chimică şi două paturi înguste de fier, fiecare

dotat cu saltea şi pături. Era una din şirul celor şase celule identice, pe care Villiers le remarcase când intrase, fiecare având o uşă de oţel cu vizetă şi fiind aparent păzite permanent de trei gardieni înarmaţi.

Villiers privi afară printre gratiile ferestrei câmpul de aterizare. Nu era atât de mare pe cât se aşteptase. Trei hangare din prefabricate, cu o singură pistă de aterizare. Cinci MIG-23 stăteau aripă lângă aripă aliniate în faţa hangarelor, părând în lumina înserării dinaintea lăsării întunericului, nişte bizare făpturi primitive, nemişcate, căzute pe gânduri. Dincolo de ele se aflau două elicoptere MI-8 pentru transport de trupe şi vehicule motorizate de diverse feluri.

— Securitatea pare a fi practic inexistentă, şopti Villiers.

Lângă el, Levin confirmă din cap.

— Nici nu prea e necesară. Se află, în fond. Într-un teritoriu prieten, înconjurat de deşert deschis. Chiar şi oamenii voştri de la SAS ar avea probleme cu o asemenea ţintă, cred eu.

În spatele lor se auzi scrâşnetul zăvoarelor de la uşă.

Uşa se deschise şi intră un tânăr caporal, urmat de un arab cărând o găleată şi două castronaşe emailate.

— Cafeaua, spuse caporalul.

— Când mâncăm? se interesă Villiers.

— La nouă.

Îi făcu semn arabului să iasă şi închise uşa. Cafeaua era surprinzător de bună şi foarte fierbinte. Villiers spuse:

— Deci folosesc şi personal arab?

— La bucătărie, la serviciul sanitar şi altele de genul ăsta. Dar nu-s aduşi din triburile din deşert. Cred că îi aduc din Hauf, explică Levin.

— Şi acum ce crezi că mai urmează?

— Păi mâine e joi şi vine avionul de aprovizionare. Probabil că ne vor duce cu el la Aden.

— Şi următoarea escală, Moscova?

Bineînţeles că nu primi niciun răspuns, aşa cum nu exista un răspuns nici pentru zidurile de beton, uşile de oţel şi gratiile de la ferestre. Villiers se întinse pe un pat, Levin pe celălalt.

Bătrânul rus spuse:

— Viaţa este pentru mine o dezamăgire permanentă. Când am vizitat Anglia, m-au dus la Oxford. Era atât de frumos! oftă. Îmi făceam visuri să mă-ntorc acolo într-o bună zi.

— Turle de vis, remarcă Villiers. Da, e un loc minunat.

— Îl cunoşti?

— Soţia mea a urmat universitatea acolo. La colegiul St. Hughes. S-a dus acolo după Sorbona. E pe jumătate franţuzoaică.

Levin se ridică într-un cot.

— Mă uluieşti. Dacă-mi îngădui să mă exprim aşa, nu arăţi a om căsătorit.

— Nici nu sunt, îi spuse Villiers. Am divorţat acum câteva luni.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară. După cum spuneai, viaţa e o permanenta dezamăgire. Mereu vrem altceva, asta-i nenorocirea cu fiinţele omeneşti, mai ales în relaţia dintre bărbaţi şi femei. În ciuda a ceea ce susţin feministele, ele sunt altfel.

— Probabil că încă o iubeşti.

— O, da, spuse Villiers. E uşor să iubeşti. Dar e al naibii de greu să trăieşti împreună.

— Deci care a fost problema?

— Ca s-o spun simplu, munca mea. Borneo, Oman, Irlanda. Am fost chiar şi în Vietnam, când era clar că n-aveam ce căuta acolo. După cum mi-a spus ea odată, de fapt nu-s bun decât de un singur lucru, să ucid oameni, şi a venit o vreme când ea n-a mai putut suporta asta.

Levin se-ntinse din nou, fără să scoată o vorbă şi Tony Villiers îşi pironi privirea în tavan, cu capul sprijinit în palme, gândindu-se la lucruri care pur şi simplu nu voiau să dispară în întunericul care se lăsa.

Săli din somn, auzind zgomot de paşi. pe coridorul de afară şi murmur de glasuri. Lumina din tavan fusese probabil aprinsă în timp ce dormea. Nu-i luaseră ceasul şi aruncă o privire spre el, simţind că Levin se mişca în celălalt pat.

— Cât e ceasul? întrebă bătrânul rus.

— Nouă şi-un sfert. Probabil că aduc cina.

Villiers se ridică şi se duse la fereastră. Pe cerul pâlpâind de

stele se înălţase luna în al doilea pătrar şi deşertul era straniu de frumos, scăldat în lumină, iar MIG-urile 23 se conturau ca nişte figurine negre. Dumnezeule, trebuie să existe o cale. Se întoarse, simţind un ghem în stomac.

— Ce este? şopti Levin, în timp ce se trăgea primul zăvor.

— Tocmai mă gândeam, spuse Villiers, că ar fi infinit mai bine să încerci să fugi la un moment dat. chiar dacă te alegi cu un glonte în spinare, decât să ajungi la Moscova şi la Lubianka.

Uşa se dădu de perete şi înăuntru păşi caporalul, urmat de un arab cu o tavă de lemn în mână, conţinând două castroane cu tocană, pâine neagră şi cafea. Ţinea capul în jos. dar avea un aer cunoscut.

— Hai, mai repede! spuse caporalul într-o arabă stricată.

Arabul puse tava pe măsuţa de lemn de la picioarele patului lui Levin şi îşi ridică privirea. În clipa când Villiers şi Levin îşi dădură seama că era Salim bin al-Kaman, caporalul se-ntoarse spre uşă. Salim scoase un cuţit din mâneca stingă, îi acoperi caporalului gura cu mâna, îl dezechilibră cu o lovitură de genunchi şi îi strecură cuţitul sub coaste. Îl lăsă apoi pe pat şi îşi şterse cuţitul de uniforma lui.

Zâmbi:

— M-am tot gândit la ce mi-ai spus, Villiers Sahifa. Că oamenii tăi din Dhofar ar da o groază de bani ca să te ia înapoi.

— Astfel eşti plătit de două ori, câte o dată de ambele părţi. Ai un simţ al afacerilor foarte sănătos, îi spuse Villiers.

— Desigur, dar în orice caz, ruşii n-au fost cinstiţi cu mine. Trebuie să mă gândesc şi la onoarea mea.

— Ce facem cu ceilalţi gardieni?

— Sunt la masă. Am aflat toate astea de la nişte prieteni de la bucătărie. Cel căruia i-am luat locul a suferit venind încoace o lovitură serioasă la cap; o chestie aranjată, bineînţeles. Dar hai să mergem. Hamid aşteaptă cu cămilele la capătul bazei.

Ieşiră. Salim zăvorî uşa şi ei îl urmară repede pe coridor şi ieşiră afară. La baza aeriană de la Fasari era o linişte deplină; totul era nemişcat sub lumina lunii.

— Poftim, spuse Salim. Nimeni nu se sinchiseşte. Până şi santinelele sunt la masă. Ţărani în uniformă. Băgă mâna în dosul unui

bidon metalic proptit de perete şi scoase o boccea. Puneţi-vă astea pe voi şi urmaţi-mă.

Erau două burnuzuri de lână de genul celor purtate de beduini în nopţile extrem de friguroase din deşert, fiecare având o glugă ţuguiată de tras pe cap. Şi le puseră şi îl urmară pe Salim de-a curmezişul curţii, spre hangare.

— Locul ăsta nu e împrejmuit de niciun gard, de niciun zid, şopti Villiers.

— Deşertul e singurul zid care le trebuie, spuse Levin.

Dincolo de hangare, dunele de nisip se înălţau de fiecare parte a ceea ce părea a fi gura unei prăpăstii. Salim spuse:

— Valea râului al-Hara. Se varsă în câmpie la un sfert de milă de aici, acolo unde aşteaptă Hamid.

Villiers spuse:

— Ţi-a trecut prin minte că s-ar putea ca Kirov să pună lucrurile cap la cap şi să ajungă la concluzia că e mâna lui Salim binal- Kaman?

— Dar bineînţeles! Oamenii mei sunt deja acum la jumătatea drumului spre graniţa cu Dhofarul.

— În regulă, zise Villiers. Asta-i tot ce voiam să ştiu. O să vă arăt ceva foarte interesant.

Se întoarse spre „cuirasatul deşertului" aflat în apropiere şi se căţără prin lateral, în timp ce Salim protesta într-o şoaptă răguşită:

— Villiers Sahib, asta-i nebunie.

Villiers se aşeză la volan, iar rashidul se urcă în vehicul, urmat de Levin.

— Am senzaţia îngrozitoare că toate astea sunt oarecum din vina mea, spuse bătrânul rus. Presupun că urmează să vedem SAS-ul în acţiune.

— În timpul celui de al doilea război mondial, SAS-ul, sub comanda lui David Stirling, a distrus la sol, în Africa de nord, mai multe avioane Luftwaffe decât au reuşit să distrugă RAF-ul şi yankeii în luptele aeriene. O să-ţi arăt tehnica W, îi spuse Villiers.

— Probabil o altă versiune a glontelui în spinare de care vorbeai.

Villiers răsuci cheia în contact şi când motorul porni, îi spuse lui

Salim în arabă:

— Ştii să tragi cu mitraliera?

Salim apucă mânerele Degtiarev-ului.

— Allah, ai milă! În capul lui e numai foc. Nu e ca ceilalţi.

— Şi asta stă scris în Coran? întrebă Viliers, dar uruitul motorului de o sută zece cai putere, care porni când îşi propti piciorul pe acceleraţie, acoperi răspunsul arabului.

„Cuirasatul deşertului" ţâşni de-a curmezişul pistei. Villiers vră brusc şi maşina se răsuci pe jumătate de şenilă şi sfărâmă coada primului MIG, continuând apoi pe tot şirul, pe măsură ce prindea viteză. Cozile celor două elicoptere erau prea înalte, aşa că se concentră asupra carlingilor din faţă. Cele opt tone de oţel blindat ale cuirasatului făcură zob securitul, cu uşurinţă.

Întoarse, făcând o buclă largă şi strigă spre Salim:

— Elicopterele! Încearcă să tragi în rezervoarele de benzină.

Se auzi sunetul unui claxon de alarmă dinspre corpul administrativ, glasuri ţipând în noapte şi începură împuşcăturile. Salim atinse cele două elicoptere cu o rafală continuă, rezervorul celui din stânga explodă şi o ciupercă de foc se înălţă în noapte, peste tot răspândindu-se în cascadă rămăşiţe în flăcări. O clipă mai târziu, al doilea elicopter explodă lângă MIG-ul de alături, izbucnind în flăcări.

— Gata, spuse Villiers. Acum o să ia foc toate. Hai s-o ştergem de-aici.

În timp ce răsucea volanul, Salim întoarse mitraliera, ajungând înapoi soldaţii care alergau spre ei. Villiers îl zări pe Kirov stând în picioare nemişcat, în timp ce oamenii lui se-ndreptau spre cealaltă parte a pistei, trăgând cu pistolul foarte cumpănit, cu un gest, brav, dar total inutil. Apoi urcară dâmbul dunelor, cu şenilele scrâşnind pe nisip şi intrară pe gura văii. Albia secată a bătrânului râu era plină de hârtoape, cu bolovani ici şi colo, dar vizibilitatea ora bună în Lumina lunii. Villiers ţinea acceleraţia apăsată până la fund şi conducea foarte repede, îi strigă lui Levin:

— Eşti teafăr?

— Cred că da. Îi răspunse bătrânul rus. O să mai verific.

Salini mângâie mitraliera Degtiarev.

— Ce scumpete! mai bună decât orice femeie. O păstrez, Villiers Sabib.

— O meriţi, îi spuse Villiers. Acum tot ce mai avem de făcut este să-l culegem pe Hamid şi să gonim ca turbaţii până la graniţă.

— Nu mai sâni elicoptere care să ne urmărească, strigă Levin.

— Exact.

Salim spuse:

— Meriţi să fii rashid, Villiers Sahib. De mulţi ani nu m-am mai distrat aşa de bine. Ridică un braţ. „I-am ţinut în căuşul palmei şi ei sunt ţărână".

— Tot din Coran? întrebă Villiers.

— Nu, prietene, îi spuse Salim bin al-Kaman. De data asta este din propria voastră Biblie. Vechiul Testament. Şi izbucni într-un hohot de râs satisfăcut, în timp ce ieşeau din albia râului şi o porneau spre câmpia de dedesubt, unde aştepta Hamid.

D-15, acea secţie din British Secret Intelligence Service care se ocupă de contraspionaj şi totodată de activitatea agenţilor secreţi şi de subversiune, din interiorul Regatului Unit, nu există oficial, deşi birourile sale se află într-o clădire mare, albă cu cărămidă roşie, nu departe de Hotelul Hilton din Londra. D-15 nu poate decât să efectueze investigaţii. N-are dreptul să facă arestări. Cei care duc la capăt aceste activităţi sunt ofiţerii de la secţia specială a Scotland Yard-ului.

Dar extinderea terorismului internaţional şi efectele sale în Marea Britanie, îndeosebi din pricina problemei irlandeze, depăşeau chiar şi puterea Scotland Yard-ului. În 1972, directorul general al D-15, cu sprijinul acordat de Downing Street 10, a creat o secţie cunoscută sub denumirea de Grupul Patru, împuternicit direct de primul ministru de atunci să coordoneze cercetarea tuturor cazurilor de terorism şi diversiune.

După zece ani, brigadierul 1 Charles Ferguson mai era încă în funcţie. Era un bărbat masiv, cu o înfăţişare înşelătoare de om blând, şi cravata lui de membru ai Gărzii era singura aluzie la formaţia sa de militar. Costumele gri boţite pe care le purta cu precădere şi ochelarii pentru citit cu jumătăţi de lentilă, la care se adăuga părul lui cărunt, neîngrijit, îi dădeau înfăţişarea unui mărunt universitar de provincie.

Deşi avea un birou la direcţia generală, Ferguson prefera să lucreze din apartamentul său din Cavendish Square. Locuinţa fusese aranjată de cea de-a doua fiică a lui Ellie, care se ocupa de decoraţiuni interioare. Căminul în stil Adam, ca şi focul care ardea în el erau autentice. Lui Ferguson îi plăcea să stea lângă foc. Restul camerei era în stil George şi totul, inclusiv draperiile grele, era într-o armonie perfectă.

Uşa se deschise şi un fost naik2 ghurka3, pe nume Kim, intră cu o tavă de argint pe care o puse lângă cămin.

— A, ceaiul, spuse Ferguson. Spune-i căpitanului Fox să vină la mine.

Îşi turnă ceai într-una din ceştile de porţelan şi luă ziarul Times. Ştirile din Insulele Falkland nu erau rele. Forţele britanice aterizaseră în Insula Pebble şi distruseseră unsprezece avioane argentiniene plus un depozit de muniţii. Două Sea Harriers bombardaseră vase comerciale în strâmtoarea Falkland.

Uşa capitonată cu postav verde, care ducea în birou, se deschise şi intră Fox. Era un bărbat elegant, îmbrăcat cu un costum albastru de stofă, făcut la Huntsman din Savile Row, magazinul vechilor croitori ai ducelui de Windsor. Purta şi el cravata Gărzii, căci fusese odinioară căpitan activ în „Blue and Royals" până când îşi pierduse mâna stingă într-un incident nefericit cu o bombă în Belfast, în timp ce îşi făcea al treilea rond de serviciu. Acum purta o proteză destul de inteligentă, care datorită miracolului microcipului, îl slujea aproape la fel de bine ca originalul. Datorită mănuşii de piele bine întinse era chiar greu să vezi vreo diferenţă.

— Bei ceai, Harry?

— Vă mulţumesc, sir. Văd că au publicat un reportaj cu Insula Pebble.

— Da, totul foarte palpitant şi plin de îndrăzneală, spuse Ferguson, în timp ce-i umplea ceaşca. Dar sincer vorbind, tu ştii mai bine decât oricine că şi fără Insulele Falkland aveam destule pe cap. Vreau să spun că de Irlanda tot nu scăpăm şi apoi mai e şi vizita Papei. Trebuie să vină pe douăzeci şi opt. Deci nu mai avem decât unsprezece zile. Şi se expune îngrozitor! Ne-am fi aşteptat să fie mai precaut după

atentatul de la Roma.

— Nu-i genul lui, nu-i aşa, sir? Fox sorbi puţin din ceai. Pe de altă parte, după cum merg lucrurile, probabil că n-o să mai vină deloc. Legătura cu America de Sud este de primă importanţă pentru biserica catolică şi ei ne consideră capul răutăţilor în afacerea asta cu Insulele Falkland. Biserica nu doreşte să vină şi discursul pe care l-a ţinut ieri la Roma pare să indice că nu va veni.

— Eu voi fi extrem de fericit dacă aşa se va întâmpla, spuse Ferguson. M-ar scuti de responsabilitatea de a garanta că nu-l împuşcă vreun nebun în timpul şederii lui în Anglia. Pe de altă parte, câteva milioane de catolici britanici ar fi profund dezamăgiţi.

— Am înţeles că arhiepiscopii de Liverpool şi de Glasgow au plecat azi cu avionul spre Vatican, pentru a încerca să-l convingă să se răzgândească, spuse Fox.

— Da, să sperăm că vor izbuti.

Se auzi piuitul telefonului roşu de pe biroul lui Ferguson, cel rezervat doar pentru transmiterea mesajelor considerate ultrasecrete.

— Vezi ce este, Harry.

Fox ridică receptorul.

— Fox la telefon.

Ascultă o clipă, apoi se întoarse, cu o faţă gravă, şi întinse telefonul.

— Din Ulster, sir. Cartierul general din Lisburn. Veştile nu sunt bune de loc.

Totul începuse în dimineaţa aceea, cu puţin înainte de ora şapte, în apropierea satului Kilgannon, la vreo zece mile de Londonderry. Patrick Leary împărţea corespondenţa în această zonă de cincisprezece ani şi microbuzul lui poştal era o apariţie familiară.

Rutina lui era întotdeauna aceeaşi. Se prezenta la lucru la poşta centrală din Londonderry la cinci şi jumătate punct, lua corespondenţa pentru prima distribuire a zilei, sortată deja de personalul de noapte, îşi umplea rezervorul de benzină la pompele pentru vehicule de transport şi pornea spre Kilgannon. Şi întotdeauna la şase şi jumătate trăgea la marginea şoselei şi parca în dreptul copacilor de lângă podul Kilgannon ca să-şi citească ziarul de dimineaţa, să-şi mănânce

sandvişurile şi să bea o ceaşcă de cafea din termos. Era o rutină care, spre ghinionul lui Leary, nu trecuse neobservată.

Cuehulain îl urmărea de zece minute, aşteptând răbdător să-şi termine sandvişurile. Apoi poştaşul ieşi din maşină, ca întotdeauna, şi făcu câţiva paşi în pădure. În spatele lui se auzi o creangă trosnind uşor sub piciorul cuiva. În clipa când se întoarse, alarmat, Cuehulain ieşi dintre copaci.

Se ivi ca o arătare înfricoşătoare, care-l băgă pe Leary în sperieţi. Cuchulain purta un hanorac de culcare închisă şi un passe-montagne de lână neagră care-i lăsa la vedere numai ochii, nasul şi gura. În mâna stângă avea un pistol semiautomat PPK, cu o surdină Carswell înşurubată la capătul ţevii.

— Fă ce ţi se spune şi vei trăi, spuse Cuchulain. Vot bea în şoaptă, cu un acont sud-irlandez.

— Orice, îngână Leary. Am familie. te rog.

— Scoate-ţi şapca şi mantaua de ploaie şi pune-le jos.

Leary făcu ce i se spuse. Cuchulain întinse mâna şi Leary văzu o capsulă mare şi albă cuibărită în mijlocul mănuşii.

— Şi acum fii băiat cuminte şi înghite asta.

— Vrei să mă otrăveşti? Pe Leary îl treceau. năduşelile.

— Vei zăcea fără cunoştinţă vreo patru ore, asta-i tot, îl asigură Cuchulain. E mai bine aşa. Ridică pistolul. Mai bine decât asta.

Leary luă capsula cu mâinile tremurând şi o înghiţi. Picioarele i se făcură ca de gumă. Totul părea ireal, dar pe umărul lui se aşeză o mână care îl împinse în jos. Simţi iarba rece pe faţă, apoi se făcu întuneric.

Dr. Hans Wolfgang Baum era un om deosebit. Născut la Berlin în 1950, fiu al unui industriaş de vază, moştenise, în 1970, la moartea tatălui său, o avere echivalentă cu zece milioane de dolari, cât şi vaste interese de afaceri. Mulţi oameni aflaţi în situaţia lui s-ar fi mulţumit cu o viaţă de plăceri, ceea Baum şi făcea, cu importanta deosebire că el găsea plăcerea în muncă.

Era doctor în ştiinţe inginereşti al Universităţii din Berlin, licenţiat în Drept al Facultăţii de Ştiinţe economice din Londra şi obţinuse o diplomă în gestiune de afaceri de la Universitatea Harvard.

Utilizase cu folos toate aceste cunoştinţe, extinzând şi dezvoltând diversele sale fabrici din RFG, Franţa şi Statele Unite, averea lui personală fiind acum estimată la peste o sută de milioane de dolari.

Totuşi proiectul cel mai drag inimii lui era extinderea uzinei de tractoare şi maşini agricole din apropiere de Londonderry, lângă Kilgannon. Compania Baum Industries s-ar fi putut instala şi în altă parte, după cum dorise de fapt şi directorul consiliului de administraţie.

Din nefericire pentru ei şi în contradicţie cu logica lumii afacerilor, Baum era un creştin sincer şi un om cu adevărat bun, lucru rar pe lumea asta. Fiind un credincios al bisericii luterane germane, el făcuse tot posibilul să realizeze în această fabrică o adevăraţii colaborare între catolici şi protestanţi. El şi soţia lui erau extrem de ataşaţi de comunitatea locală şi cei trei copii ai lui urmau şcolile locale.

Era im secret cunoscut de toţi faptul că Baum. Se întâlnise cu oficialităţile Aripii Provizorii a Armatei Republicane Irlandeze (PIRA), pare-se chiar cu legendarul Martin McGuinness, după cum spuneau unii. Fie că era sau nu adevărat, cei din PIRA lăsaseră fabrica din Kilgannon să prospere şi să ofere locuri de muncă la peste o mie de foşti şomeri, protestanţi şi catolici.

Lui Baum îi plăcea să se menţină în formă. În fiecare dimineaţă, se trezea exact la aceeaşi oră, la şase, se strecura afară din pat fără s-o deranjeze pe soţi t lui, şi îşi punea treningul şi tenişii. Eileen Docherty. tânăra servitoare, se sculase deja şi făcea ceaiul în bucătărie, deşi era încă în capot.

— Micul dejun la şapte, Eileen, strigă el. Ca de obicei. Trebuie să încep devreme azi. La opt şi jumătate am o şedinţă la Derry cu comitetul uzinei.

Ieşi afară pe uşa de la bucătărie, alergă de-a curmezişul parcului, sări un gard scund şi intră în pădure. Nu făcea jogging, ci alerga în ritm rapid, aproape profesionist, urmând o serie de poteci, cu gândul la activităţile programate pentru ziua aceea.

La şase patruzeci şi cinci îşi încheie traseul, ieşi dintre copaci şi continuă să alerge în acelaşi ritm pe ridicătura acoperită cu iarbă de la marginea şoselei principale, întorcându-se spre casă. Ca de obicei, văzu

venind spre el microbuzul poştal al lui Pat Leary, care trase pe dreapta, aşteptându-l. Îl văzu pe Leary prin parbriz, cu şapca şi haina lui de poştaş, sortind un teanc de scrisori.

Baum se aplecă peste geamul deschis.

— Ce ai pentru mine azi, Patrick?

Chipul era al unui străin – ochi căprui închis, privire calmă, osatură puternică, nimic înfricoşător şi totuşi era Moartea care venisesă-l ia.

— Îmi pare sincer rău, spuse Cuchulain. Eşti un om bun. Şi Waltherul din mâna lui stingă se apropie până ce îl atinse pe Baum între ochi. Pistolul tuşi o singură dată şi neamţul se prăbuşi violent pe spate, la marginea drumului. Pe iarbă se împrăştiară sânge şi bucăţi de creier.

Cuchulain plecă imediat cu maşina, dar după cinci minute era din nou la punctul de plecare de lângă pod, unde-l lăsase pe Leary. Îşi smulse şapca şi haina de pe el, le lepădă lângă poştaşul fără cunoştinţă, apoi o luă la fugă printre copaci, şi peste câteva minute sări peste un gard de lemn de lângă un drum îngust de fermă, năpădit cu totul de iarbă. Acolo aştepta o motocicletă, un vechi BSA de 350 cm^3, pregătită ca pentru urcuş în pantă, cu cauciucuri radiale speciale. Era un vehicul foarte folosit de fermierii din regiunile deluroase de ambele părţi ale graniţei pentru a aduna turmele de oi. Îşi puse o cască de protecţie veche, uzată, cu viziera zgâriată, se urcă pe motocicletă şi o porni expert cu piciorul. Motorul începu să uruie şi Cuchulain porni, depăşind un singur vehicul, căruţa locală cu lapte, care tocmai ieşea din sat.

Pe şoseaua principală începuse să plouă şi treizeci de minute mai târziu, când căruţa cu lapte trase lângă el, ploaia încă mai cădea pe faţa lui Hans Wolfgang Baum. Întoarsă în sus. Exact în aceeaşi clipă, la douăzeci de kilometri depărtare, Cuchulain întorcea motocicleta pe un drum de fermă la sud de Clady şi trecea graniţa, intrând sub protecţia Republicii Irlandeze.

Zece minute mai târziu, se opri lângă o cabină telefonică, formă numărul ziarului Belfast Telegraph, ceru redacţia de ştiri şi îşi revendică responsabilitatea pentru împuşcarea lui Hans Wolfgang

Baum în numele Aripii Provizorii a Armatei Republicane Irlandeze.

— E total absurd, spuse Ferguson. Baum era foarte simpatizat de toată lumea şi comunitatea catolică locală îl sprijinea în totalitate. S-a luptat pas cu pas cu propriul său consiliu de administraţie ca să menţină fabrica aceea în Kilgannon. Acum probabil că o s-o mute, lăsând pe drumuri peste o mie de şomeri, şi catolici şi protestanţi, care se vor încăiera din nou.

— Dar nu-i asta exact ceea ce îşi doresc cei din Aripa Provizorie, sir?

— Nu prea cred, Harry. De data asta nu cred. A fost o treabă murdară. Uciderea nemiloasă a unui om cu adevărat bun, respectat de comunitatea catolică. Cei din Aripa Provizorie vor avea bătaie de cap cu propriii lor oameni. Asta e ceea ce nu înţeleg. A fost o prostie. Bătu cu degetele în dosarul lui Baum pe care i-l adusese Fox. Baum s-a întâlnit cu Martin McGuinness în secret şi McGuinness l-a asigurat de bunăvoinţa celor din Aripa Provizorie. McGuinness e un tip deştept. Prea deştept, de fapt, dat naibii de deştept, dar nu de asta-i vorbă acum. Scutură din cap. E absurd.

Telefonul roşu piui. Ridică receptorul.

— Ferguson la telefon. Ascultă o clipă. Desigur, domnule ministru. Puse receptorul jos şi se ridică. Secretarul de stat pentru Irlanda de Nord, Harry. Mă cheamă la el imediat. Ia din nou legătura la Lisburn. La serviciul de informaţii al armatei – oriunde-ţi trece prin cap. Află tot ce poţi.

Se întoarse exact după o oră. În timp ce-şi scotea haina, intră Fox.

— N-a durat mult, sir.

— Scurt şi plăcut. Nu e deloc încântat, Harry, şi nici doamna prim-ministru nu este. E furibundă. Ştii ce-nseamnă asta.

— Vrea rezultate.

— Da, numai că le vrea ieri, Harry. În Ulster s-au dezlănţuit spiritele. Politicienilor protestanţi li s-a dat apă la moară. Ca de obicei, Paisley zice „v-am spus eu”. A! Cancelarul vest-german a fost în Downing Street. Ca să fiu sincer, mai rău nici că se putea.

— Eu n-aş fi prea sigur de asta, sir. Conform serviciului de

informaţii al armatei de la Lisburn, cei din PIRA sunt mai mult decât agasaţi de cele întâmplate. Insistă că ei n-au niciun amestec.

— Dar şi-au revendicat responsabilitatea.

— După cum ştiţi, sir, în prezent ei deţin controlul, de când şi-au reorganizat structura comandamentului. Printre altele, McGuinness este încă şeful Comandamentului din nord şi se aude de la Dublin că el neagă orice implicare a vreunuia din oamenii lui. De fapt, l-a înfuriat vestea la fel de mult ca pe toată lumea. Se pare că avea o părere foarte bună despre Baum.

— Crezi că e la mijloc INLA?

În trecut, INLA – Frontul Irlandez de Eliberare Naţională – se arătase dornic să atace mai nemilos decât PIRA, atunci când simţeau că situaţia justifica acest lucru.

— Serviciul de informaţii susţine că nu, sir. Au o Sursă bună, aproape de vârf, în ce priveşte INLA.

Ferguson se încălzea la foc.

— Sugerezi cumva că cealaltă tabără poartă răspunderea? UVF sau Mâna Roşie din Ulster?

— Lisburn are şi în acest caz surse bune în ambele organizaţii şi răspunsul este „categoric nu”. N-a fost implicată nicio organizaţie protestantă.

— Nu oficial.

— Se pare că nimeni n-a fost implicat oficial, sir. Ce-i drept, întotdeauna mai există şi nişte cowboys. Fanaticii care văd prea multe filme la televizor, la miezul nopţii, şi sfârşesc prin a se repezi să ucidă pe oricine, decât să nu ucidă ne nimeni.

Ferguson îşi aprinse un trabuc şi se aşeză la birou.

— Chiar crezi asta. Harry?

— Nu, sir, spuse Fox calm. Ani lansat doar întrebările evidente cu care vor veni toţi ticniţii din presă.

Ferguson şedea încruntat, privindu-l fix.

— Tu ştii ceva, nu-i aşa?

— Nu chiar. Ar putea exista un răspuns la toate acestea, un răspuns total absurd care n-o să vă placă deloc.

— Spune-mi-l.

— Bine, sir. Faptul că Belfast Telegraph a primit un telefon prin care se revendica responsabilitatea în numele celor din Aripa Provizorie îi pune pe aceştia într-o lumină foarte proastă.

— Şi?

— Să presupunem că acesta a fost scopul acestui exerciţiu.

— Ceea ce înseamnă că autorul este o organizaţie protestantă, având în vedere tocmai acest scop?

— Nu neapărat, după cura cred că vă veţi da seama, dacă-mi veţi permite să vă explic. Am primit, de la Lisburn raportul complet asupra acestei afaceri, imediat după ce aţi plecat. Ucigaşul este, fără nicio îndoială, un profesionist absolut. Rece, nemilos, extrem de organizat şi totuşi nu ucide pe oricine-i cade privirea.

— Da, asta mi-a trecut şi mie prin cap. I-a dat lui Leary, poştaşul, o capsulă. Un fel de picături care te scot din circulaţie.

— Asta mi-a pus mintea în mişcare şi am băgat dalele în calculator. Sub braţ avea un dosar, pe care acum îl deschise. În primele cinci omoruri de pe listă a fost implicat în toate un martor, silit sub ameninţarea pistolului să ia acelaşi gen de capsulă. Prima oară s-a întâmplat asta în 1975, în Omagh.

Ferguson examină lista şi îşi ridică privirea.

— Dar în două ocazii, victimele au fost catolic? Accept argumentul tău că e vorba de acelaşi ucigaş, dar asta face absurdă teoria ta că scopul uciderii lui Baum a fost să pună PIRA într-o lumină proastă.

— Vă rog, mai priviţi puţin datele, sir. Descoperirea ucigaşului este identică în fiecare caz. Passe-montagne negru şi hanorac de culoare închisă. Întotdeauna foloseşte un Walther PPK. În trei ocazii se ştie că a fugit de la locul crimei cu o motocicletă.

— Şi?

— Am introdus toate aceste detalii în calculator, separat. Toate omorurile în care au fost implicate motociclete. Corelând apoi datele obţinute cu folosirea unui Walther, bineînţeles nu neapărat acelaşi. Şi, de asemenea, cu descrierea individului.

— Şi ai obţinut vreun rezultat?

— Da, sir, am obţinut un rezultat. Fox nu scoase o foaie, ci două.

Cel puţin treizeci de omoruri posibile începând din 1975, toate legate de factorii pe care i-am menţionat. Mai sunt încă alte zece posibile.

Ferguson îşi aruncă iute o privire peste liste.

— Dumnezeule! şopti el. Catolici şi protestanţi deopotrivă. Nu pricep.

— Ba s-ar putea să pricepeţi dacă luaţi în considerare victimele, sir. În toate cazurile în care PIRA şi-a revendicat responsabilitatea, ţinta a fost contraproductivă, punându-i într-adevăr într-o lumină foarte proastă.

— Şi la fel în cazurile când au fost implicate organizaţii protestante extremiste?

— Întocmai, sir, deşi PIRA e mai implicată decât oricare altă organizaţie. Şi încă ceva, dacă luaţi în considerare datele când au avut loc omorurile, veţi observa că de obicei s-au petrecut când situaţia era fie calmă, fie pe cale de îmbunătăţire sau când avea loc vreo iniţiativă politică. Unul din cazurile posibile când omul nostru ar fi putut fi implicat este taman în iulie 1972, când, după cum ştiţi, o delegaţie a IRA s-a întâlnit în secret cu William Whitelaw, aici, la Londra.

— Aşa este, spuse Ferguson. A existat un armistiţiu, o şansă autentică de pace.

— Ratată, pentru că cineva a început să tragă la moşia Lenadoon din Belfast şi atât a trebuit ca să-nceapă iar să fiarbă spiritele.

Ferguson şedea cu ochii pe liste, fără să i se citească nimic pe faţă. După un timp, spuse:

— Deci vrei să spui că pe undeva, pe acolo, există un individ nebun, care ţine neapărat să răscolească mereu rahatul.

— Exact, numai că nu cred că e nebun. Eu am impresia că pur şi simplu urmează nişte solide principii marxist-leniniste, în ce priveşte revoluţia urbană. Haos, dezordine, frică. Toţi acei factori esenţiali pentru a da jos o guvernare stabilă.

— Iar IRA plăteşte oalele sparte în această campanie de defăimare?

— Ceea ce diminuează tot mai mult şansele ca protestanţii sau, la urma urmelor, chiar şi propriul nostru guvern, să ajungă vreodată la o înţelegere politică cu ei.

— Şi ceea ce garantează că lupta va continua an după an şi că o soluţionare va fi tot mereu amânată. Ferguson confirmă încet din cap. E o teorie interesantă, Harry. Şi tu crezi în ea?

Îşi ridică privirea întrebător. Fox dădu din umeri.

— Toate aceste fapte existau în calculator. Numai că noi n-am pus niciodată întrebările potrivite, asta-i tot Dacă o făceam, acest tipar ar fi ieşit la iveală mai devreme. Este acolo de mult timp, sir.

— Da, cred că s-ar putea foarte bine să ai dreptate. Ferguson rămase un timp pe gânduri.

Fox spuse calm:

— Acest individ există. Este o realitate, sunt sigur. Şi mai e ceva. Ceva care ar putea contribui mult la explicarea întregii afaceri.

— Bine, hai, spune-mi tot ce e mai rău.

Fox mai luă o filă din dosar.

— În timp ce eraţi la Washington, săptămâna trecută, Tony Villiers s-a întors de la Oman.

— Da, am auzit câte ceva despre aventurile lui acolo.

— În raportul lui, Tony relatează o poveste interesantă referitoare la un disident, rus evreu, pe nume Levin, pe care l-a adus cu el. O povestire fascinantă despre un centru destul de ciudat de instrucţie al KGB în Ucraina.

Se duse la cămin şi îşi aprinse o ţigară, aşteptând ca Ferguson să termine de citit dosarul. După un timp, Ferguson spuse:

— Tony Villiers este acum în insulele Falkland, ştiai?

— Da, sir, cu trupele SAS, în spatele liniilor inamice.

— Şi individul acela, Levin?

— E un inginer extrem de talentat. Ara aranjat la unul din colegiile de la Oxford să-i dea un post. Pentru moment este în siguranţă. Într-o casă din Hampstead. Mi-am permis să-l chem, sir.

— Vorbeşti serios, Harry? Ce m-aş face eu fără tine?

— Cred că v-aţi descurca foarte bine sir. A! şi încă ceva. Psihologul de care se pomenea în povestea aceea, Pavel Cerni. A fugit în 1975.

— În Anglia? întrebă Ferguson.

— Nu, sir, în Irlanda. S-a dus acolo la o conferinţă internaţională

în iulie 1975 şi a cerut azil poliţie. Acum e profesor de psihologie experimentală la Trinity College din Dublin.

Victor Levin arăta minunat, încă foarte bronzat după şedere în Yemen. Purta un costum gri de tweed, o cămaşă albă fină, cravată albastră şi ochelari cu lentile fumurii, care-i schimbau mult înfăţişarea. Vorbi o bună bucată de timp, răspunzând răbdător la întrebările lui Ferguson. Într-o scurtă pauză spuse:

— Dumneavoastră, domnilor, chiar credeţi că individul acela, Kelly sau Cuchulain – ca să folosim numele său conspirativ, acţionează într-adevăr în Irlanda. Nu uitaţi că au trecut totuşi douăzeci şi trei de ani.

— Dar tocmai asta era ideea, nu? spuse Fox. Un individ ţinut în umbră şi pregătit pentru cazul în care Irlanda explodează. Poate că el chiar a contribuit: la asta.

— Iar dumneavoastră se pare că sunteţi singura persoană, în afară de proprii lui oameni, care are idee cum arată, aşa că vă vom ruga să vă uitaţi la nişte fotografii. La o mulţime de fotografii, îi spuse Ferguson.

— V-am spus că e mult de atunci, zise Levin.

— Dar nu avea cumva o înfăţişare aparte? sugera Fox.

— Numai Dumnezeu ştie cât de adevărat e asta. Când ucidea, parcă era diavolul în persoană. Dar categoric vă înşelaţi când spuneţi că sunt singura persoană care şi-l mai aminteşte. Mai e Tania. Tania Voroninova.

— Fetiţa al cărei tată a jucat rolul de inspector de poliţie şi pe care l-a împuşcat Kelly, explică Fox.

— Nu mai e o fetiţă. Are treizeci de ani. Frumoasă fată! Şi s-o auzi cum cântă la pian! le spuse Levin.

— Aţi mai văzut-o de atunci? întrebă Ferguson.

— Tot timpul. Să vă explic. I-am făcut să creadă că eu mi-am dat. seama că am greşit şi astfel am fost reabilitat şi trimis să lucrez la Universitatea din Moscova. Tania a fost adoptată de colonelul KGB Maslovski şi de soţia lui. S-au ataşat cu adevărat de copil.

— Acum Maslovski e general, interveni Fox.

— Fetiţa s-a dovedit a avea un talent extraordinar pentru pian.

La douăzeci de ani a câştigat concursul Ceaikovski de la Moscova.

— O clipă, spuse Ferguson, căci muzica clasică era marea lui pasiune. Tania Voroninova, pianista. S-a descurcat frumos la festivalul de pian de la Leeds acum doi ani.

— Exact. Doamna Maslovski murise cu o lună înainte. Acum Tania e mereu plecată în turnee în străinătate. Având ca tată adoptiv un general KGB, pot risca să-i dea drumul.

— Şi aţi văzut-o recent?

— Acum şase luni.

— Şi v-a vorbit despre evenimentele de la Drumore, pe care le-aţi relatat?

— O, da. Să vă explic. Fata este extrem de inteligentă şi foarte echilibrată, dar au marcat-o cele întâmplate. Le tot răsuceşte în mintea ei. Am întrebat-o odată de ce.

— Şi ce-a spus?

— Că din cauza lui Kelly. Nu l-a putut uita niciodată, pentru că a fost atât de bun cu ea şi, având în vedere cele întâmplate, nu putea să-nţeleagă asta. Spunea că îl visează deseori.

— Bine, dar de vreme ce ea e în Rusia, asta nu prea ne ajută cu nimic. Ferguson se ridică. Domnule Levin, v-aş ruga să aşteptaţi o clipă în încăperea alăturată.

Fox deschise uşa capitonată cu postav verde şi rusul, ieşi.

Ferguson spuse:

— E un om agreabil. Îmi place.

Se duse la fereastră şi privi în jos spre piaţetă. După un timp spuse:

— Trebuie să-i dăm de urmă, Harry. Nu cred să fi avut vreodată un caz atât de vital ca acesta.

— Sunt de acord.

— Ce ciudăţenie! S-ar părea că pentru IRA este la fel de important ca şi pentru noi să-l demaşte pe Cuchulain.

— Da, sir, şi eu m-am gândit la asta.

— Crezi că aşa văd ei lucrurile?

— S-ar putea, sir.

Fox simţea un gol în stomac de emoţie, de parcă ar fi ştiut ce va

urma.

— E-n regulă, spuse Ferguson. Numai Dumnezeu ştie câte ai făcut tu pentru Irlanda, Harry. Eşti dispus să-ţi rişti şi cealaltă mână?

— Dacă spuneţi dumneavoastră, sir.

— Bine. Să vedem dacă sunt şi ei dispuşi măcar o dată să dea dovadă de judecată. Vreau să te duci la Dublin să vorbeşti cu cei din Consiliul militar al PIRA sau cu oricare delegat numit de ei ca să discute cu tine. Eu o să dau telefoane unde trebuie ca să aranjez întâlnirea. Stai ca de obicei la hotelul Westbourne. Pleci chiar azi, Harry. De Levin mă ocup eu.

— Am înţeles, sir, spuse Fox calm. Atunci, dacă-mi permiteţi, eu o să pornesc. Şi ieşi.

Ferguson se-ntoarse la fereastră, privind ploaia de afară. Bineînţeles că era o nebunie ideea că British Intelligence şi IRA ar putea colabora, şi totuşi, de data asta părea posibil. Problema era dacă şi zănatecii din Dublin vor vedea lucrurile la fel.

În spatele lui se deschise uşa biroului şi apăru Levin. Tuşi în chip de scuză:

— Domnule brigadier, mai aveţi nevoie de mine?

— Dar bineînţeles, dragul meu, spuse Charles Ferguson. Acum te iau cu mine la sediu. Acolo sunt fotografiile. Mă tem că sunt o mulţime. Îşi luă hain» şi pălăria din cuier şi deschise uşa, lăsându-l pe Levin să iasă. Dar cine ştie? Poate că-l recunoşti pe omul nostru.

În adâncul sufletului nu credea asta o clipă, dar nu i-o spuse lui Levin în timp ce coborau cu liftul.

La Dublin ploua şi ploaia alcătuia o perdea moale şi cenuşie peste râul Liffey, când taxiul de la aeroport coti într-o stradă laterală chiar lângă cheiul George şi îl depuse pe Fox la hotel.

Westbourne era un mic hotel de modă veche, cu un singur bar restaurant. Era o clădire în stil George şi de aceea nu era în pericol să fie renovat. Interiorul fusese totuşi înfrumuseţat, căpătând o eleganţă discretă, perfect adecvată stilului. Clientela, din care arareori întâlneai pe cineva, era alcătuită în general din persoane vizibil mai vârstnice, din clasa de mijloc, de la ţară. Fox trăsese aici în numeroase ocazii, întotdeauna sub numele de Charles Hunt, de profesie angrosist de

vinuri, un excelent travesti pentru el, căci era un destul de bun cunoscător în materie.

Recepţionera, o tânără ştearsă, îmbrăcată într-un taior negru, îl întâmpină prietenoasă:

— Mă bucur să vă revăd, domnule Hunt. V-am instalat la numărul trei, la etajul întâi. Aţi mai stat acolo.

— Minunat, spuse Fox. Am vreun mesaj?

— Nu, domnule. Cât staţi?

— O noapte, poate două. O să te anunţ.

Hamalul hotelului era un bătrân cu părul foarte alb şi cu acea faţă tristă, brăzdată de riduri, a oamenilor cu adevărat deziluzionaţi. Uniforma verde îi era puţin cam mare şi, ca de obicei, Fox se simţi uşor jenat când îi luă bagajele.

— Ce mai faci, domnule Ryan? întrebă el în timp ce urcau cu micul lift.

— Bine, domnule. Mai bine ca niciodată. Luna viitoare ies la pensie. Mă scot la păscut.

O luă înainte pe micul culoar şi Fox spuse:

— Păcat. O să-ţi lipsească hotelul.

— Sunt convins, domnule. Sunt de treizeci şi opt de ani aici.

Descuie uşa de la dormitor şi intră primul. Dar, ce să-i faci, asta-i viaţa.

Era o cameră plăcută, cu pereţi îmbrăcaţi în damasc verde, cu un pat dublu, o imitaţie de cămin Adam şi mobilă de mahon stil George. Ryan puse geamantanul pe pat şi aranja perdelele.

— De când n-aţi mai fost pe aici s-a renovat baia, domnule. E foarte frumoasă. Doriţi un ceai?

— Deocamdată, nu, domnule Ryan. Fox scoase o bancnotă de cinci, lire din portofel şi i-o întinse.

— Dacă vine vreun mesaj, anunţă-mă imediat. Dacă nu sunt aici, mă găseşti la bar.

În ochii bătrânului se ivi o licărire scurtă, apoi zâmbi vag.

— Vă găsesc eu, domnule, fiţi fără grijă.

Asta era Dublinul în ultimul timp, îşi spuse Fox, lăsându-şi mantaua pe pat şi ducându-se la fereastră. Nu puteai fi niciodată sigur

de nimeni şi bineînţeles că erau simpatizanţi peste tot. Nu neapărat membri ai IRA, ci mii de oameni simpli, cumsecade, care urau violenţa şi atacurile cu bombe, dar împărtăşeau idealul politic care se afla la baza acestor acţiuni.

Sună telefonul şi, când răspunse, îl auzi la celălalt capăt al firului pe Ferguson.

— S-a aranjat. McGuinness a acceptat să discute cu tine.

— Când?

— O să te anunţe ei.

Telefonul se închise şi Fox puse receptorul la loc. Martin McGuinness, şeful Comandamentului, din nord al PIRA. printre altele. Cel puţin, va avea de-a face cu unul din membrii mai inteligenţi ai Consiliului militar.

La canatul străzii se vedea râul Liffey şi ploaia lovea în fereastră. Se simţea deprimat, fără niciun motiv. Din cauza Irlandei, desigur. Pentru simplul fapt că se afla aici. Preţ de o clipă, simţi din nou o durere în mâna stângă, mâna care nu mai exista. Totul porneşte de la cap, îşi spuse el şi coborî la bar.

Nu era absolut nimeni, în afara unui tânăr barman italian. Fox comandă un Scotch şi apă şi se aşeză într-un colţ, lângă fereastră. Pe masă erau răsfirate mai multe ziare şi tocmai răsfoia un Times când Ryan se ivi ca o umbră lângă umărul lui.

— V-a sosit taxiul, domnule.

Fox îşi ridică privirea.

— Care taxi? A, da, desigur. Se încruntă, văzând mantaua albastră de ploaie de pe braţul lui Ryan. Asta nu-i a mea?

— Mi-am permis să v-o aduc din cameră, domnule. Veţi avea nevoie de ea. Cred că ploaia asta mai ţine.

Din nou avu în ochi acea licărire, aproape amuzată. Fox îl lăsă să-l ajute să-şi pună mantaua de ploaie, îl urmă afară şi apoi jos, pe scări, unde aştepta un taxi negru.

Ryan îi deschise portiera şi în timp ce Fox urca, spuse:

— Vă doresc o după-amiază plăcută, domnule. Taxiul porni imediat. Şoferul era un tânăr cu păr şaten închis, ondulat. Purta o scurtă de piele maro şi un fular alb. Nu scoase nicio vorbă, intră pur şi

simplu în şirul de maşini la capătul străzii şi porni de-a lungul cheiului George. Lângă o cabină telefonică verde aştepta un bărbat cu o şapcă de pânză şi o scurtă marinărească. Taxiul se opri lângă trotuar, bărbatul în haină marinărească deschise portiera din spate, se urcă şi se aşeză calm lângă Fox.

— Dă-i drumul mai departe, Michael, îi spuse el şoferului, întorcându-se apoi amabil spre Fox.

— Sfinte Sisoe, credeam că o să mă înec în atâta ploaie. Dacă nu te superi, mâinile sus, căpitane. Nu exagera. Doar un pic. Îl percheziţionă pe Fox în amănunţime, cu profesionalism, şi nu găsi nimic. Se lăsă pe speteaza canapelei şi îşi aprinse o ţigară, apoi scoase un pistol din buzunar şi-l puse pe genunchi.

— Ştii ce-i asta, căpitane?

— S-ar părea că e un Ceska, spuse Fox. Modelul silenţios, fabricat de cehi acum câţiva ani.

— Nota zece. Să nu uiţi de el când stai de vorbă cu domnul McGuinness. După cum zic ăia în filme, o mişcare greşită şi eşti un om mort.

Continuară să meargă de-a lungul râului, prin traficul greoi din cauza ploii. În cele din urmă, opriră lângă trotuar, la mijlocul cheiului Victoria.

— Coborâm! spuse bărbatul în scurtă marinărească şi Fox îl urmă. Vântul mâna ploaia peste râu şi Fox îşi ridică gulerul pentru a se ocroti de el. Bărbatul în scurtă marinărească se băgă sub un copac şi îi făcu semn cu capul spre un mic refugiu de pietoni, de lângă zidul cheiului.

— Nu-i place să aştepte. E un om ocupat.

Îşi aprinse din nou o ţigară şi se rezemă de copac. Fox o luă înainte, urcă cele câteva trepte şi intră în refugiu. Un bărbat şedea pe bancă într-un colţ, citind un ziar. Era bine îmbrăcat, cu un trenci maroniu descheiat, lăsând să se vadă un costum bleumarin bine croit, o cămaşă albă şi o cravată cu dungi roşii şi albastre. Era un bărbat destul de chipeş, cu o gură mobilă, inteligentă, şi cu ochi albaştri. Îţi venea greu să crezi că acest bărbat, cu o înfăţişare destul de plăcută, figura de aproape treisprezece ani pe lista „celor mai căutaţi criminali”

a armatei britanice.

— A, căpitanul Fox! spuse Martin McGuinness afabil. Mă bucur că vă revăd.

— Dar nu ne cunoaştem, spuse Fox.

— Ne-am cunoscut la Derry, în 1972, îi spuse McGuinness. Eraţi stegar, parcă aşa se numesc sublocotenenţii din regimentul „Blues and Royals", nu? Se pusese o bombă într-o cârciumă din strada Prior. Dumneavoastră eraţi detaşat pe atunci la poliţia militară.

— Dumnezeule! exclamă Fox. Acum îmi aduc aminte.

— Toată strada era în flăcări şi dumneavoastră aţi alergat într-o casă de lângă băcănie şi aţi scos o femeie şi doi copii. Eu mă aflam pe acoperişul de vizavi, împreună cu un individ cu o puşcă Armatite, care voia să vă zboare creierii. Nu l-am lăsat. Mi s-a părut un gest incorect în împrejurările respective.

Pe Fox îl trecură o clipă fiori.

— Pe atunci eraţi comandant IRA în Derry.

McGuinness rânji.

— Ciudată-i viaţa asta, nu? De fapt, n-ar trebui să vă aflaţi aici. Ei, dar ia spuneţi, ce vrea şarpele ăla bătrân de Ferguson să discutai! cu mine?

Fox îi spuse.

După ce termină, McGuinness rămase pe gânduri, cu mâinile în buzunarele trenciului, privind în gol peste râu. După un timp, spuse:

— Ştiţi că cheiul acela poartă numele lui Wolfe Tone?

— Nu era protestant? întrebă Fox.

— Ba da. Şi unul din cei mai mari patrioţi irlandezi care au existat vreodată.

Fluieră printre dinţi, fără vreo melodie anume. Fox spuse.

— Credeţi ce v-am spus?

— O, da. spuse încet McGuinness. Ai naibii de şireţi englezii ăştia, dar vă cred şi asta dintr-un motiv foarte simplu. Toate se potrivesc, căpitane dragă. Toate acele lovituri date în cursul anilor, toată porcăria care ne-a copleşit din cauza lor, uneori chiar la nivel internaţional. Eu ştiu ocaziile când n-am fost noi de vină. şi o ştie; şi Consiliul militar. Problema este că întotdeauna au fost socotiţi vinovaţi

nişte idioţi, nişte cowboys, zănatecii. Rânji ştrengăreşte. Sau British Intelligence, bineînţeles. Nici unuia din noi nu i-a trecut prin mine că putea fi opera unui singur om, că era un plan dinainte stabilit.

— Aveţi şi dumneavoastră câţiva marxişti în organizaţie, nu-i aşa? sugeră Fox. Din aceia care ar putea să-i socotească pe sovietici drept Mântuitorul.

— Lăsaţi-o pe-asta. Pentru o clipă, ochii albaştri ai lui McGuinness scăpărară de furie. O Irlandă liberă şi Irlanda pentru irlandezi! N-avem nevoie aici de gargara asta marxistă.

— Deci ce se întâmplă acum? Mergeţi să vorbiţi cu Consiliul militar?

— Nu, nu cred. O să vorbesc cu şeful statului maior, să văd ce părere are. În fond, el m-a trimis. Ca să fiu sincer, cu cât mai puţini oameni băgaţi în treaba asta, cu atât mai bine.

— Adevărat. Fox se ridică. La urma urmelor, Cuchulain poate fi oricine. Poate chiar o persoană apropiată de Consiliul militar.

— M-am gândit şi eu la asta. McGuinness făcu semn cu mâna şi bărbatul cu scurtă marinărească ieşi de sub copac. Acum Murphy vă va duce înapoi la hotelul Westbourne. Să nu ieşiţi. O să vă caut.

Fox se îndepărtă câţiva paşi, se opri, apoi se întoarse.

— Apropo, văd că purtaţi cravata Gărzii.

Martin McGuinness zâmbi încântat.

— Ştiam că o să remarcaţi. Am vrut să vă fac să vă simţiţi, ca acasă, căpitane Fox.

Fox formă numărul lui Ferguson într-o cabină iele-fonică din foaierul hotelului Westbourne, ca să nu vorbească prin centrala hotelului. Brigadierul nu era acasă, aşa că încercă pe firul direct de la biroul lui de la direcţia generală şi dădu imediat de el.

— Am avut adineauri întrevederea preliminară, sir.

— A mers repede. L-au trimis pe McGuinness?

— Da, sir.

— I s-a părut plauzibil ce i-ai spus?

— Aproape integral, sir. O să mă mai caute, probabil în seara asta, mai târziu.

— E-n regulă. Ajung acasă într-o oră. N-am program să mai ies.

Sună-mă în clipa când mai ai veşti.

Fox făcu un duş, se schimbă şi coborî din nou la bar. Mai bău un Scotch mic cu apă şi rămase acolo, gândindu-se la tot felul de lucruri, în general, şi la McGuinness în mod special. Un individ inteligent şi periculos, fără îndoială. Nu era un simplu ucigaş, deşi îşi făcuse şi el porţia de crime, ci unul din cei mai importanţi lideri apăruţi în timpul tulburărilor. Chestiunea enervantă era că Fox îşi dădea seama, oarecum iritat, că îi plăcea cu adevărat omul acesta. Asta nu era deloc în regulă, aşa că se duse în restaurant, luă masa mai devreme, singur şi înconjurat de lux, cu un exemplar din Irish Press aşezat în faţa lui.

După ce termină, trebui să treacă; prin; bar în drum spre holul principal. Acum se aflau acolo câteva zeci de oameni, evident clienţi ai hotelului după cum arătau, cu excepţia şoferului de taxi care-l dusese mai devreme la întâlnirea cu McGuinness. Acesta şedea pe un taburet la capătul tejghelei de la bar, cu un pahar de bere în faţă, principala deosebire fiind că acum purta un costum gri destul de elegant. Nu dădu semne că l-ar cunoaşte şi Fox pătrunse în hol, unde se apropie de el Ryan.

— Dacă-mi amintesc bine, domnule, după masă preferaţi ceai şi nu cafea, nu-i aşa?

Fox, care se aşezase, spuse:

— Exact.

— Mi-am permis să vă duc o tavă în cameră, domnule. M-am gândit că aţi prefera să beţi ceaiul în linişte.

În ochii lui se ivi din nou licărirea aceea, se întoarse fără să spună o vorbă şi o luă înainte spre lift. Fox îi făcu jocul, urmărindu-l şi aşteptând să-i mai transmită vreun mesaj, dar bătrânul nu spuse nimic şi, când ajunseră la primul etaj, o luă înainte pe culoar şi-i deschise uşa de la cameră.

Martin McGuinness urmărea ştirile la televizor. Murphy stătea în picioare lângă fereastră. Ca şi tipul de la bar, purta acum un costum sobru şi elegant, din stofă bleumarin.

McGuinness închise televizorul, folosind telecomanda.

— A, aţi sosit! Aţi încercat raţa cu portocale? N-o fac tocmai rău aici.

Pe tava cu serviciul de ceai, pe masă, erau două ceşti.

— Să vă torn ceaiul, domnule McGuinness? întrebă Ryan.

— Nu, ne descurcăm singuri. McGuinness întinse mâna după ceainic şi îi spuse lui Fox, după ce Ryan se retrase: După cum vedeţi, bătrânul Patrick este omul nostru. Poţi aştepta afară, Michael, adăugă el.

Murphy ieşi fără să scoată o vorbă.

— Se spune că un gentleman adevărat nu-şi toarnă mai întâi laptele, dar eu cred că un gentleman adevărat nu-şi bate capul cu asemenea fleacuri. Nu-i aşa că v-au învăţat asta la Eton?

— Cam aşa ceva. Fox luă ceaşca oferită. Nu m-aşteptam să vă văd atât de curând.

— Sunt multe de făcut şi nu prea avem timp, McGuinness sorbi din ceai şi suspină, încântat. E bun. Deci. Am vorbit cu şeful statului major şi el crede, ca şi mine, că dumneavoastră şi calculatorul dumneavoastră aţi descoperit o pistă, care s-ar putea să merite să fie urmată.

— Împreună?

— Depinde. În primul rând, a hotărât să nu discute chestiunea în Consiliul militar, mai ales în această etapă. Deci nu vom şti de asta decât eu şi el.

— Mi se pare înţelept.

— Încă ceva. Nu vrem să-şi bage coada poliţia din Dublin, deci ţineţi-i departe pe cei din Secţia specială şi să nu se amestece nici Serviciul de informaţii al armatei.

— Sunt sigur că brigadierul Ferguson va fi de acord.

— Va trebui să fie de acord şi totodată va trebui să accepte că nu se pune în niciun chip problema ca noi să vă dăm informaţii generale despre membrii IRA, foşti sau actuali. Genul de informaţii de care v-aţi putea folosi în alte moduri.

— E-n regulă, spuse Fox. Înţeleg, dar problema e delicată. Cum vom colabora dacă nu folosim în comun resursele pe care le avem?

— Există o cale. McGuinness îşi mai turnă o ceaşcă de ceai. Am discutat problema cu şeful statului major şi s-a arătat dispus, dacă şi voi sunteţi de acord, să folosim un intermediar.

— Un intermediar? Fox se încruntă. Nu înţeleg.

— O persoană convenabilă pentru ambele părţi. În care ambele părţi să aibă încredere, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Fox râse.

— Nu există un asemenea specimen.

— O, ba da, spuse McGuinness. Liam Devlin. Să nu-mi spuneţi că nu ştiţi cine e.

Harry Fox spuse rar:

— Îl cunosc foarte bine pe Liam Devlin.

— Cum să nu-l cunoaşteţi? Nu dumneavoastră şi cu Ferguson aţi pus să fie răpit de un comando SAS, în ’79, ca să vă ajute să-l scoateţi din închisoarea aceea franceză pe Martin Brosnan, pentru a-l hăitui pe câinele ăla turbat, Frank Barry?

— Sunteţi extrem de bine informat.

— Bineînţeles. Liam e acum aici, la Dublin, profesor la Trinity College. Are o vilă într-un sat numit Kilrea, cam la o oră de mers cu maşina afară din oraş. Duceţi-vă să vorbiţi cu el. Dacă acceptă să ne ajute, mai discutăm.

— Când?

— O să vă anunţ sau poate o să-mi fac apariţia pe neaşteptate. Aşa cum am luat-o înaintea armatei britanice în toţi acei ani, acolo, în nord. Se ridică. Poate aţi observat un băiat jos, la bar.

— Şoferul de taxi.

— Billy White. Poate să nimerească cu pistolul o muscă pe perete, fie cu dreapta, fie cu stânga. Cât sunteţi aici, vă stă la dispoziţie.

— Nu-i nevoie.

— O, ba da. McGuinness se ridică şi îşi puse haina pe el. În primul rând, n-aş vrea să vi se întâmple ceva, iar în al doilea rând, în felul acesta ştiu mereu unde sunteţi. Deschise uşa şi; dincolo de el, Fox îl văzu pe Murphy aşteptând. O să vă caut, căpitane. McGuinness salută milităreşte în batjocură şi uşa se închise în urma lui.

Ferguson spuse:

— Pare bine gândit, dar nu sunt convins că Devlin va mai lucra pentru noi. după treaba aceea cu Frank Barry. A rămas cu impresia că ne-am folosit de el şi de Brosnan destul de urât.

— Din câte îmi amintesc aşa am şi făcut, sir, spuse Fox. Ba chiar foarte urât.

— Ajunge, Harry, n-are rost să mai facem caz de asta. Sună-l şi vezi dacă e acasă. Dacă este, du-le şi vorbeşte cu el.

— Acum, sir?

— De ce nu? E doar nouă şi jumătate. Dacă e acasă, anunţă-mă şi o să vorbesc chiar eu cu el. Apropo, uite numărul lui de telefon. Notează-l.

Fox se duse la bar şi schimbă o hârtie de cinci lire în monede de cincizeci de pence. Billy White era tot acolo şi citea ziarul de seară. Paharul cu bere părea neatins.

— Pot să-ţi ofer ceva de băut, domnule White? întrebă Fox.

— Nu pun gura niciodată, domnule căpitan. White zâmbi vesel şi goli paharul dintr-o singură înghiţitură. Dar un Bushmills m-ar drege după berea asta.

Fox îi comandă un whisky Bushmills.

— S-ar putea să vreau s-ajung într-un sat numit, Kilrea. Îl cunoşti?

— Nicio problemă, îi spuse White. Îl ştiu bine.

Fox se duse la cabina telefonică şi închise uşa după el. Stătu acolo un timp, gândindu-se, apoi formă numărul pe care i-l dăduse Ferguson, şi când i se răspunse, recunoscu imediat vocea. Vocea ce aparţinea celui mai remarcabil om pe care-l cunoştea.

— Devlin la telefon.

— Liam? Harry Fox la telefon.

— Maică Precistă! spuse Liam Devlin. Unde eşti?

— În Dublin, la hotelul Westbourne. Aş vrea să vin să te văd.

— Chiar acum?

— Scuză-mă dacă te-am prins într-un moment nepotrivit.

Devlin râse.

— Ca să-ţi spun sincer, fiule, exact în clipa asta sunt pe cale să pierd o partidă de şah, ceea ce nu prea-mi place. Intervenţia ta ar putea fi considerată oportună. M-ai sunat, cum se zice, în interes de serviciu?

— Da, urmează să-l sun pe Ferguson ca să-i spun că eşti acasă. Vrea să vorbească personal cu tine.

— Deci puşlamaua aia bătrână e tot tare pe poziţie? Bine. Ştii unde să vii?

— Da.

— Atunci ne vedem peste o oră. Vila Kilrea din Kilrea. N-ai cum să nu nimereşti. E lângă mănăstire.

Când Fox ieşi din cabină după convorbirea cu Ferguson, White îl aştepta.

— Deci ieşim, domnule căpitan?

— Da, spuse Fox. La Vila Kilrea, din Kilrea. Se pare că e lângă o mănăstire. Mă duc numai să-mi iau trenciul.

White aşteptă până ce Fox intră în lift, apoi se repezi în cabină şi formă un număr. Receptorul de la celălalt capăt al firului se ridică imediat. White spuse:

— Plecăm acum la Kilrea. Se pare că se vede cu Devlin astă seară.

În timp ce străbăteau cu maşina străzile măturate de ploaie, White spuse degajat:

— Domnule căpitan, ca să ştim cum stăm, trebuie să vă spun că eu eram locotenent în brigada North Tiyone a Aripii Provizorii IRA în anul când v-aţi pierdut mâna.

— Trebuie să fi fost tânăr atunci.

— Eu sunt din ăia care s-au născut bătrâni, datorită celor de la Secţia Specială pe vremea când eram ţânc, şi datorită nenorocitei de Poliţii Regale din Ulster. Îşi aprinse o ţigară cu o singură mână. Îl cunoaşteţi bine pe Liam Devlin, nu?

— De ce mă-ntrebi? se interesă Fox precaut.

— Doar la el ne ducem, nu? Doamne, dar cine nu ştie adresa lui Liam Devlin, domnule căpitan?

— E un fel de legendă pentru voi, nu?

— Legendă, spuneţi? Omul ăsta a deschis calea. E drept că în ultimul timp n-a mai vrut să aibă nimic de-a face cu Mişcarea. Este ceea ce s-ar putea numi un moralist. Nu suportă atacurile cu bombe şi altele de soiul ăsta.

— Dumneata le suporţi?

— Păi suntem în război, nu? Voi aţi bombardat cel de-al treilea

Reich până l-a luat naiba. Noi o să vă bombardăm până o să vă ia naiba, dacă e nevoie.

Logic, dar deprimant, îşi zise Fox. Când se va sfârşi oare? Un abator, în care calci numai pe cadavre. Îl trecură fiori şi păli.

— Apropo de Devlin, spuse White când începură să lase oraşul în urmă, am auzit odată o poveste despre el. Ştiţi cumva dacă o fi adevărată?

— Întreabă-mă.

— Se zise că a fost în Spania în anii ’30 a luptat împotriva lui Franco şi a fost luat prizonier. Apoi, cică nemţii au pus mâna pe el şi l-au folosit ca agent în timpul marelui război.

— Aşa este.

— Din câte am auzit, după asta l-au trimis în Anglia, Ceva în legătură cu o încercare a unor paraşutişti germani de a-l răpi pe Churchill, în 1943. E ceva adevărat în chestia asta?

— Mie-mi sună a roman poliţist ieftin, spuse Fox. White oftă şi în glasul lui se simţi regretul.

— Aşa m-am gândit şi eu. Totuşi e un om pe cinste, spuse el, şi se lăsă pe speteaza scaunului, concentrându-se asupra volanului.

Descrierea asta era un portret foarte palid al lui Liam Devlin, se gândi Fox, şezând în întunericul din maşină. Un student eminent care intrase la Trinity College din Dublin la vârsta de şaisprezece ani şi care la nouăsprezece îl absolvise cu brio. Om învăţat, scriitor, poet şi un ucigaş extrem de periculos al IRA în anii ’30, când era încă student.

Aproape tot ce spusese White era adevărat. Luptase în Spania alături de antifascişti, lucrase pentru Abwehr în Irlanda. Cât despre afacerea Churchill. O poveste şuşotită destul de des în dreapta şi-n stânga, dar care era adevărul? Vor mai trece ani buni până se vor deschide acele dosare clasate.

În perioada postbelică, Devlin fusese profesor la un seminar catolic, „All Souls”, în apropiere de Boston. Fusese implicat în campania eşuată a IRA de la sfârşitul anilor ’50, şi se întorsese în Ulster în 1969, când începuseră actualele tulburări. Deşi era unul din iniţiatorii Aripii Provizorii a IRA, campania de atacuri cu bombe îl făcuse să devină tot mai deziluzionat şi nu mai susţinea activ Mişcarea.

Începând din 1976, deţinea un post la facultatea de engleză de la Trinity College.

Fox nu-l mai văzuse din 1979, când fusese silit, chiar şantajat de Ferguson, să-i acorde un sprijin activ în hăituirea lui Frank Barry, fost militant IRA, devenit terorist internaţional plătit. Devlin acceptase din diverse motive, în primul rând deoarece crezuse minciunile lui Ferguson. Deci cum va reacţiona acum?

Intraseră pe o lungă stradă riverană şi Fox tresări când White spuse:

— Am ajuns la Kilrea. Uitaţi mănăstirea, iar aceea este vila lui Devlin, retrasă de la şosea, dincolo de zidul acela.

Intră pe-o alee cu pietriş şi opri motorul.

— Vă aştept, domnule căpitan?

Fox coborî şi porni pe o cărare pietruită, mărginită de tufe de trandafiri, înspre veranda vopsită în verde. Vila era o clădire plăcută în stil Victoria, păstrând în mare parte lemnăria şi frontoanele originale. O lumină licărea în spatele perdelelor trase de la un bovindou. Apăsă pe sonerie. Se auziră dinăuntru glasuri, paşi, apoi uşa se deschise şi Liam Devlin îl întâmpină în prag.

Devlin era îmbrăcat cu o cămaşă de flanel deschisă la gât, pantaloni gri şi pantofi italieneşti din piele maro perforată, probabil foarte scumpi. Era un bărbat scund, neavând mai mult de vreun metru şaizeci şi cinci, şaizeci şi şapte, şi la cei şaizeci şi patru de ani ai lui, părul ondulat, castaniu, era doar uşor încărunţit. Pe partea dreaptă a frunţii avea o cicatrice decolorată, de la o veche rană produsă de un glonte; avea faţa palidă şi nişte ochi extraordinar de albaştri. Colţurile buzelor erau parcă permanent ridicate de un zâmbet ironic, dându-i înfăţişarea unui om care aflase că, viaţa e o glumă proastă şi ajunsese la concluzia că nu-i rămânea altceva de făcut decât să râdă de ea.

Zâmbetul era absolut fermecător şi total sincer.

— Mă bucur să te văd, Harry. Îl îmbrăţişă scurt pe Fox.

— Şi eu mă bucur că te văd, Liam.

Devlin privi dincolo de el, spre maşină şi spre Billy White, aflat la volan.

— Eşti cu cineva?

— Doar cu şoferul.

Devlin trecu pe lângă el, străbătu cărarea şi se aplecă spre geamul maşinii.

— Vă salut, domnule Devlin, spuse Billy.

Devlin îi întoarse spatele fără să spună o vorbă şi reveni lângă Fox.

— Şofer, zici, Harry? Singurul loc unde te poate duce ăsta cu maşina este drept în iad.

— Te-a sunat Ferguson?

— Da, dar să lăsăm asta o clipă. Hai înăuntru.

Interiorul casei era o capsulă a timpului în care era conservată epoca victoriană. Lambriuri de mahon şi tapet William Morris în hol, pe pereţi mai multe scene nocturne pictate de Atkinson Grimshaw.

Fox le examină admirativ în timp ce îşi scoase trenciul şi i-l dădu lui Devlin.

— E ciudat să văd aici toate astea. Liam. Grimshaw era un englez foarte tipic din Yorkshire.

— Nu-i vina lui, Harry. Picta dumnezeieşte.

— Face ceva parale, spuse Fox, pe deplin conştient că la o licitaţie nu era deloc imposibil să se ofere vreo zece mii de lire chiar şi pentru un Grimshaw cât de mic.

— Mie-mi spui? spuse Devlin degajat, deschizând un canat al uşii duble de mahon şi intrând înaintea lui în salon.

Ca şi holul, şi această încăpere era în stil Victoria. Tapet din stofă verde cu fire de aur, alte picturi ale lui Grimshaw pe pereţi, mobilă de mahon şi un foc care ardea strălucitor într-un cămin ce părea a fi un William Langley original. În faţa lui stătea un preot în sutană neagră, care se întoarse cu faţa spre ei şi îi salută. Era cam de înălţimea lui Devlin iar părul cărunt, de culoarea oţelului, era pieptănat spre spate, pe deasupra urechilor. Era un bărbat bine, mai ales în clipa aceea, când zâmbi în semn de bun venit şi Fox simţi în el un fel de nerăbdare, o energie, care-l impresiona. Nu se întâmplă prea des să te atragă instinctiv şi atât de total o altă fiinţă omenească.

— Cerându-i scuze lui Shakespeare, doi Harry mai mărunţi în aceeaşi seară, spuse Devlin. Domnul căpitan Harry Fox, părintele Harry

Cussane.

Cussane îi strânse mâna cu căldură.

— Îmi face mare plăcere, domnule Fox. Liam mi-a povestit câte ceva despre dumneavoastră când l-aţi sunat n-ai devreme.

Devlin arătă spre măsuţa de şah de lângă canapea.

— Orice pretext era bun ca să scap. Mă bătea măr.

— Exagerează îngrozitor, ca întotdeauna, spuse Cussane. Dar trebuie să plec. Vă las cu treburile voastre.

Avea o voce plăcută şi destul de profundă. Cu accent irlandez şi totuşi avea şi ceva american.

— Nu sta să-l asculţi. Devlin adusese trei pahare şi o sticlă de Bushmilles din bufetul din colţul camerei. Stai jos, Harry. N-o să mori dacă mai bei un păhărel înainte de culcare. I se adresă lui Fox: N-am mai pomenit un om ca ăsta; stă tot timpul ca pe ghimpi.

— Bine, Liam, capitulez, spuse Cussane. Dar numai un sfert de oră şi pe urmă trebuie să plec. Ştii că seara mai dau o raită pe la azil şi trebuie să mai trec şi pe la Dany Malone. Zilele lui sunt numărate.

— Dany are o inimă de mămăligă, spuse Devlin: Beau în sănătatea lui. Asta ne aşteaptă pe toţi.

— Azil aţi spus? întrebă Fox.

— Da. Alături e o mănăstire, „Inima Sfinţită", condusă de Măicuţele Milosteniei. Au înfiinţat un azil pentru pacienţi irecuperabili, în urmă cu câţiva ani.

— Lucraţi acolo?

— Da, ca preot şi ca administrator. Se presupune că maicile sunt mai presus de cele lumeşti şi nu pot face socoteli. Mare prostie! maica Anne-Marie, care e mai mare peste ele, ştie pe ce s-a cheltuit şi ultimul bănuţ. Şi fiind o parohie mică, preotul de aici n-are diacon. Îl mai ajut eu.

— În timpul care-i mai rămâne, după ce se ocupă trei zile pe săptămână de biroul de presă al secretariatului catolic din Dublin, spuse Devlin. Ca să nu mai spunem că mai are pe cap şi clubul local al tineretului, pe care-l hinghereşte să dea în medie cinci spectacole cu South Pacific, în care sunt distribuiţi nouăzeci şi trei de elevi din oraş.

Cussane zâmbi.

— Ghiciţi cine a regizat spectacolul? O să încercăm să punem în scenă şi West Side Story. Liam e de părere că e un proiect prea ambiţios, dar eu cred că întotdeauna e mai bine să ridici cât mai mult ştacheta decât să te mulţumeşti cu ceva uşor.

Sorbi puţin din Bushmills. Fox spuse:

— Iertaţi-mă că vă întreb, părinte, dar sunteţi americană sau irlandez? Nu-mi dau seama.

— De obicei nici el nu prea-şi dă seama.

— Mama era americancă irlandeză şi în 1938 s-a întors în Connacht, ca să-şi caute rudele după ce i-au murit părinţii. Nu m-a găsit decât pe mine.

— Şi tatăl dumneavoastră?

— Nu l-am cunoscut. Mama se numea Cussane. Şi apropo, era protestantă. Mai există câţiva în Connacht, descendenţi ai măcelarilor lui Cromwell. În acea parte a ţării, în loc de Cussane se spune deseori Patterson traducându-se ea san, care în irlandeză înseamnă „potecă", pathe pe englezeşte.

— Deci niciodată nu ştie precis dacă îl cheamă Harry Patterson sau Harry Cussane, interveni Devlin.

— Doar uneori. Cussane zâmbi. În 1946, după război, mama s-a întors în America. După un an, a murit în urma unei gripe şi eu am fost luat în grijă de singura ei rubedenie, un bătrân unchi, care avea o fermă în zona în care se cultivă grâu în Ontario. Era un om cumsecade şi un bun catolic. Sub influenţa lui, m-am hotărât să intru în rândurile clerului.

— Din stânga scenei îşi face intrarea diavolul. Devlin ridică paharul.

Fox părea nedumerit şi Cussane îi explică.

— Am fost admis la seminarul teologic „All Souls" de la Vine Landing, de lângă Boston. Liam preda engleza acolo.

— Mă punea la mari cazne, spuse Devlin. Avea o minte brici. Mereu mă prindea când dădeam la ore citate greşite din Eliot.

— Am slujit în câteva parohii din Boston şi într-una din New York, spuse Cussane, dar întotdeauna am sperat să mă întorc în Irlanda. În cele din urmă, am căpătat un transfer la Belfast, în 1968. La

o biserică de pe Falls Road.

— De unde a fost imediat alungat de o gloată de oranişti4, în anul următor.

— Am încercat apoi să adun parohia la un loc, folosind o clasă de şcoală.

Fox îi aruncă o privire lui Devlin.

— În timp ce tu alergai prin Belfast turnând gaz peste foc?

— Să te ierte Dumnezeu pentru asta, spuse Devlin pios, căci eu nu pot.

Cussane îşi goli paharul.

— Eu plec. Mă bucur că te-am cunoscut, Harry Fox.

Îi întinse mâna. Fox i-o strânse şi Cussane se duse spre uşile din sticlă de la balcon şi le deschise. Fox văzu profilându-se în noapte mănăstirea, de cealaltă parte a zidului grădinii. Cussane traversă peluza, deschise o poartă şi trecu dincolo.

— Straşnic bărbat, spuse el în timp ce Devlin închise uşile.

— Prea puţin spus. Devlin se întoarse şi nu mai zâmbea. Deci, Harry, având în vedere că Ferguson e ca de obicei misterios, se pare că tu va trebui să-mi povesteşti despre ce e vorba.

În azil, era linişte desăvârşită. Se deosebea foarte mult de un spital convenţional, căci arhitectul proiectase în aşa fel saloanele, încât dădeau fiecărui ocupant al unui pat posibilitatea să aleagă între intimitate sau apropiere de alţi pacienţi. Infirmiera de noapte şedea la biroul ei, singura lumină venind de la o veioză. Nu-l auzi pe Cussane apropiindu-se. Acesta apăru brusc în faţa ei, din întuneric.

— Cum se simte Malone?

— La fel, părinte. Nu prea are dureri. I-am echilibrat bine doza de tranchilizante.

— E lucid?

— Câteodată.

— Mă duc să-l văd.

Patul lui Danny Malone, despărţit de celelalte prin etajere cu cărţi şi dulapuri, era orientat spre o fereastră prin care se zăreau curtea şi cerul nopţii. Lumina de veghe de lângă pat îi scotea în relief faţa. Nu era bătrân, n-avea mai mult de patruzeci de ani, părul îi albise

prematur şi faţa, care îi semăna cu un craniu pe care pielea sta întinsă, era marcată de durerea provocată de cancerul ce-l trăgea încet şi nemilos din viaţa aceasta spre cea de apoi.

Când Cussane se aşeză, Malone deschise ochii. Privi în gol spre Cussane, apoi, deodată, îl recunoscu.

— Părinte, am crezut că nu mai veniţi.

— Doar am promis! Am băut un păhărel înainte de culcare cu Liam Devlin, atâta tot.

— Doamne, părinte, aţi avut noroc că aţi scăpat doar cu un păhărel cu el, dar recunosc că Liam e extraordinar pentru cauza noastră. Nu există om care să fi făcut mai mult pentru Irlanda.

— Dar tu? Cussane se aşeză lângă pat. Nu există un luptător pentru Mişcare mai înverşunat decât tine, Danny.

— Dar ce mulţi am ucis, eu, părinte! Aici e buba. Şi pentru ce? îl întrebă Malone. Daniel O'Connel a spus odată într-o cuvântare că deşi idealul de libertate al irlandezilor este drept, nu merită să răpească nicio viaţă omenească. În tinereţe l-am contrazis. Acum, când sunt pe moarte, cred că înţeleg ce-a vrut să spună. Strânse din ochi de durere şi se întoarse să-l privească pe Cussane. Putem să mai stăm de vorbă, părinte? Mă ajută să-mi limpezesc ideile.

— Puţin. Trebuie să dormi. Cussane zâmbi. Preoţii sunt şi ei buni la ceva, Danny. căci ştiu să asculte.

Malone zâmbi mulţumit.

— Bine, unde rămăsesem? Vă povesteam despre pregătirile pentru campania de atacuri tu bombe asupra părţii centrale a Angliei şi asupra Londrei, din '72.

— Spuneai că ziarele te porecliseră Vulpoiul, spuse Cussane, pentru că se părea că te vânturai între Anglia şi Irlanda după bunul tău plac. Toţi prietenii tăi au fost prinşi, Danny, dar tu nu. Cum ai reuşit?

— Foarte simplii, părinte. Cel mai mare blestem al acestei ţări sunt informatorii şi al doilea mare blestem este ineficienţa IRA. Oamenii care au în cap numai ideologie şi revoluţie scot multe flăcări pe nas şi deseori le lipseşte în mod ciudat bunul simţ. De aceea am preferat să mă adresez unor profesionişti.

— Profesionişti?

— Ceea ce dumneavoastră aţi numi elemente criminale. De exemplu, în anii ’70, în Anglia nu exista o casă sigură pentru IRA care să nu ajungă mai curând sau mai târziu pe lista Secţiei Speciale a Scotland Yard-ului. În felul acesta au fost prinşi foarte mulţi.

— Şi tu?

— Criminalii urmăriţi sau care au nevoie de puţin răgaz când situaţia se încinge au anumite locuri unde se pot duce, părinte. Locuri costisitoare, recunosc, dar sunt sigure şi pe acestea le-am folosit eu. Un astfel de loc exista în Scoţia, la sud de Glasgow, în Galloway, aflat în stăpânirea a doi fraţi pe nume Mungo. Ceea ce s-ar putea numi o casă la ţară. Ei erau categoric nişte ticăloşi, ţineţi seama.

Durerea îl săgetă atât de tare încât nu mai putu respira.

— Mă duc după infirmieră, îi spuse Cussane, speriat.

Malone îl apucă de piepţii sutanei.

— Ba n-o să faceţi una ca asta, fir-ar să fie. Nu mai vreau calmante, părinte. Ştiu că maicile au intenţii bune, dar m-am săturat. Să continuăm discuţia.

— Bine, spuse Harry Cussane.

Malone se lăsă pe spate, închise o clipă ochii, apoi îi deschise din nou.

— În orice caz, după cum spuneam, aceşti fraţi Mungo, Hector şi Angus, au fost dintotdeauna nişte ticăloşi.

Devlin măsura încăperea încoace şi încolo, neliniştit.

— Crezi povestea? întrebă Fox.

— Pare logică şi ar explica multe lucruri, spuse Devlin. Deci hai să spunem doar că o accept în principiu.

— Şi ce facem?

— Ce facem? Devlin îl străfulgeră cu privirea. Cât tupeu are individul! Nu uita, Harry, că ultima oară când am lucrat pentru Ferguson, ticălosul m-a fentat. M-a minţit în faţă. S-a folosit de mine.

— Aia a fost atunci iar asta e acum, Liam.

— Şi ce vrea să însemne această perlă de înţelepciune?

Se auzi o bătaie discretă în uşa dinspre terasă. Devlin trase de sertarul de la birou, scoase un model vechi de pistol Mauser cu o surdină voluminoasă la capătul ţevii şi îl încărcă. Îi făcu lui Fox semn

din cap, apoi trase perdeaua. În faţa lor se ivi Martin McGuinness, secondat de Murphy.

— Dumnezeule! gemu Devlin.

Deschise uşile de la balcon şi McGuinness intră zâmbind.

— Să vă dea Domnul sănătate! spuse el în batjocură, adresându-se apoi lui Murphy. Păzeşte uşa, Michael. O închise şi se duse spre foc, întinzându-şi mâinile ca să şi le încălzească. E tot mai frig pe măsură ce se scurtează nopţile.

— Ce vrei? întrebă Devlin.

— Căpitanul a apucat să-ţi explice situaţia?

— Da.

— Şi ce părere ai?

— N-am nicio părere, îi spuse Devlin. Mai ales când e vorba de de-alde ăştia ca tine.

— Scopul terorismului este să terorizeze, spunea Mick Collins, îl informă McGuinness. Eu mă lupt pentru ţara mea, Liam, cu tot ce-mi vine la îndemână. Suntem în război. Se înfuriase. N-am pentru ce să-mi cer scuze.

— Aş vrea să spun şi eu ceva, interveni Fox. Să presupunem că Cuchulain există. În acest caz, nu se mai pune problema de ce parte suntem, ci doar să recunoaştem că acţiunile lui perpetuează inutil evenimentele tragice din ultimii treisprezece ani.

McGuinness se servi cu un whisky.

— Aici are dreptate. În 1972, când eram comandant la Derry, am fost trimis la Londra cu avionul împreună cu Daithi O'Connell, Seamus Twomey, Ivor Bell şi alţii, pentru a ne întâlni cu Willie Whitelaw ca să discutăm condiţiile păcii.

— Şi atacul de la Lenadoon a încălcat armistiţiul, spuse Fox, apoi se întoarse spre Devlin. Eu cred că nu se mai pune problema de partea cui ne situăm. S-ar părea 72 că Cuchulain a acţionat în mod deliberat în aşa fel încât să prelungească harababura. Eu aş zice că orice acţiune care i-ar putea pune capăt merită să fie întreprinsă.

— Moralitatea, nu? Devlin ridică o mână şi râse răutăcios. Bine, ai câştigat.

— E-n regulă, spuse McGuinness, atunci să trecem la chestiunile

arzătoare. Individul ăla, Levin, care l-a văzut cu ochii lui pe Kelly sau Cuchulain sau cum l-o fi chemând, cu atâţia ani în urmă. Presupun că Ferguson îi arată fotografiile tuturor agenţilor cunoscuţi ai KGB.

— Şi ale tuturor membrilor IRA, UDA şi UVF. Absolut tot, spuse Fox. Se va uita şi prin documentele pe care le are Secţia Specială a poliţiei din Dublin, pentru că facem cu ei schimb de informaţii.

— O fac şi pe-asta ticăloşii, spuse McGuinness cu năduf. Totuşi cred că sunt câţiva pe care nici poliţia din Dublin, nici oamenii noştri din Londra nu i-au văzut vreodată.

— Şi atunci cum procedăm? întrebă Fox.

— Îl aduceţi pe Levin aici şi împreună cu Devlin o să se uite prin informaţiile pe care le avem noi – ei şi nimeni altcineva. De acord?

Fox îi aruncă o privire lui Devlin, care confirmă din cap.

— E-n ordine, spuse Fox. Îl sun diseară pe brigadierul Ferguson.

— Foarte bine. McGuinness se întoarse spre Devlin. Eşti sigur că telefonul tău nu e urmărit sau mai ştiu eu ce? Mă gândesc la ticăloşii ăia de la Secţia Specială.

Devlin trase unul din sertarele biroului şi scoase din el o cutie neagră de metal, răsuci un buton şi se aprinse o lumină roşie. Se duse la telefon şi ţinu cutia deasupra lui. Nu se produse nicio reacţie.

— O, minunile epocii electronice, spuse el, şi puse cutia deoparte.

— E-n regulă, spuse McGuinness. Deci hai să vedem de unde începem. Singurii care ştiu despre asta în afară de tine, căpitane, sunt Ferguson, Liam, şeful de stat major şi cu mine.

— Şi profesorul Pavel Cerni, spuse Fox.

McGuinness confirmă din cap.

— Exact. Trebuie să facem ceva cu el. Se întoarse spre Devlin. Îl cunoşti?

— L-am văzut la unele reuniuni de la universitate. Am schimbat câteva vorbe politicoase şi cam atât. E simpatizat. Şi e văduv. I-a murit nevasta înainte da a dezerta. Desigur că s-ar putea să nu fie implicat în treaba asta.

— Înseamnă că mai crezi în minuni, spuse McGuinness tăios. Mi se pare o coincidenţă prea mare faptul că a fugit tocmai în Irlanda. Fac

pariu pe o liră contra unui penny că îl cunoaşte pe omul nostru, aşa că de ce nu l-am strânge puţin cu uşa ca să recunoască?

— Dintr-un motiv foarte simplu, spuse Fox. Unii nu pot fi strânşi cu uşa.

— Are dreptate, spuse Devlin. Mai bine să-ncercăm întâi cu binişorul.

— Bine, spuse McGuinness. Pun să fie supravegheat zi şi noapte. Îl dau în sarcina lui Murphy. N-o să se ducă nici până la toaletă fără să ştim.

Devlin se uită la Fox.

— Eşti de acord?

— De acord, îi spuse Fox.

— E-n regulă. McGuinness îşi încheie mantaua de ploaie. Atunci o întind. Ţi-l las pe Billy să aibă grijă de tine, căpitane. Deschise uşile de la balcon. Păzeşte-ţi spatele, Liam. Şi dispăru.

Când telefonă Fox, Ferguson stătea în pat, proptit de perne, luptându-se cu un vraf de hârtii, căci se pregătea pentru întrunirea cu Comitetul pentru Apărare din ziua următoare. Ascultă cu răbdare tot ce avea de spus Fox.

— Din câte îmi dau seama, până aici totul e-n regulă, Harry. Levin şi-a petrecut toată ziua cercetând tot ce avem la birourile noastre. N-a descoperit absolut niciun fir.

— A trecut prea mult timp, sir. Cuchulain se poate să se fi schimbat mult şi nu numai pentru că a îmbătrânit. Adică, ar putea să aibă barbă, de pildă.

— Asta-i gândire negativistă, Harry. Îl expediez pe Levin mâine dimineaţă la Dublin cu avionul, dar Devlin va trebui să se ocupe de el. De tine am nevoie aici.

— Aveţi vreun motiv special, sir?

— Sunt multe probleme legate de Vatican. Se pare că într-adevăr Papa nu va veni. Cu toate acestea, i-a invitat pe cardinalii din Argentina şi Anglia să poarte o discuţie cu ei.

— Deci s-ar putea ca vizita să aibă totuşi loc?

— Poate. Dar, din punctul nostru de vedere, mai important este că războiul continuă şi se zvoneşte că argentinienii încearcă să pună

mâna pe blestemata aia de rachetă Exocet, de pe piaţa neagră europeană. Am nevoie de tine, Harry. Urcă-te în primul avion. Apropo, a apărut un element interesant. O mai ţii minte pe Tania Voroninova?

— Desigur, sir.

— E la Paris. Dă o serie de concerte. E extrem de interesant că a ieşit la iveală tocmai acum.

— Este ceea ce Jung numeşte sincronicitate, sir.

— Care Jung? Ce naiba tot îndrugi?

— Carl Jung, sir. Un celebru psiholog. Sincronicitate este un cuvânt inventat de el pentru a denumi evenimentele care se petrec în acelaşi moment şi din cauza aceasta există sentimentul că la baza lor se află o motivaţie mai profundă.

— Faptul că te afli în Irlanda nu e o scuză ca să te comporţi ca şi cum ţi-ai fi pierdut minţile, Harry, spuse Ferguson morocănos.

Puse jos receptorul şi rămase o clipă pe gânduri, apoi se sculă, îşi puse halatul şi ieşi. Bătu la uşa camerei de oaspeţi şi intră. Levin şedea în pat în capul oaselor, într-o pijama de-a lui Ferguson, şi citea o carte.

Ferguson se aşeză pe marginea patului.

— Credeam că o să te obosească să vezi atâtea fotografii.

Levin zâmbi.

— La vârsta mea, brigadiere, somnul te ocoleşte şi te năpădesc amintirile. Te întrebi ce rost au avut toate astea.

Ferguson se simţi mai aproape de el.

— Toţi ne întrebăm asta, bătrâne. Dar ce-ai zice să pleci mâine dimineaţă la Dublin cu primul avion?

— Să mă văd cu căpitanul Fox?

— Nu, el se întoarce aici, dar se va ocupa de tine un prieten de-al meu, profesorul Liam Devlin de la Trinity College. Probabil că o să-ţi mai arate câteva fotografii, obţinute prin amabilitatea prietenilor noştri din IRA. Mie nu mi le vor da niciodată, din motive evidente.

Bătrânul rus clătină din cap.

— Spune-mi, brigadiere, „războiul care trebuia să pună capăt tuturor războaielor" nu s-a încheiat în 1945? Sau mă-nşel eu?

— Te înşeli, prietene, la fel ca mulţi alţii. Ferguson se ridică şi se

îndreptă spre uşă. Eu, în locul tău, m-aş culca. Va trebui să te scoli la şase ca să prinzi primul avion de dimineaţă de la Heathrow. O să-i spun lui Kim să-ţi aducă micul dejun la pat.

Închise uşa. Levin rămase un timp cu o expresie tristă pe faţă, apoi oftă, închise cartea, stinse lumina şi se culcă.

La Vila Kilrea, Fox puse jos receptorul şi se întoarse spre Devlin.

— S-a aranjat. Vine cu avionul de dimineaţă. Din păcate, eu decolez înainte de a sosi el. Se va prezenta la biroul de informaţii, în sala principală. Poţi să-l iei de acolo.

— Nu-i nevoie, spuse Devlin. Asta care te însoţeşte peste tot, tânărul White, te lasă la aeroport, deci cu aceeaşi ocazie poate să-l ia pe Levin şi să-l aducă direct aici. E mai bine aşa. McGuinness s-ar putea să mă sune devreme ca să-mi spună unde să mergem.

— E-n regulă, spuse Fox. Trebuie s-o întind.

— Bine, băiete.

Devlin îi aduse trenciul şi îl conduse la maşină, unde Billy White aştepta răbdător.

— Înapoi la hotelul Westbourne, Billy, spuse Fox. Devlin se aplecă la geam.

— Dormi acolo în noaptea asta, băiete, iar mâine dimineaţă faci întocmai ce-ţi spune domnul căpitan.

Dacă-l slăbeşti o clipă din ochi, te belesc, iar Martin McGuinness o să te calce probabil în picioare.

Billy White zâmbi politicos.

— N-aveţi nicio grijă. Se zice că atunci când sunt în mână trag aproape la fel de bine ca dumneavoastră, domnule Devlin.

— Hai, dă-i drumul.

Maşina porni. Devlin o urmări cu privirea, apoi se întoarse şi intră în casă. Ceva foşni în tufişuri, se auzi foarte vag zgomot de paşi şi cineva se îndepărta.

Aparatura de ascultare cu care KGB-ul îl dotase pe Cuchulain era cea mai avansată din lume. Construită iniţial de o firmă japoneză, componentele sale ajunseseră, ca o consecinţă a spionajului industrial, la Moscova, în urmă cu patru ani. Microfonul direcţional instalat în Vila Kilrea putea capta fiecare cuvânt rostit înăuntru, de la câteva sute de

metri. Un alt rost al său era de a capta, pe ultrascurte, chiar şi cea mai slab perceptibilă convorbire telefonică. Totul era cuplat la o instalaţie sofisticată de înregistrare.

Întreaga instalaţie era plasată într-un cotlon din spatele vaselor de expansiune ale casei, chiar sub acoperişul acoperit cu ţigle. Cuchulain îl asculta de mult pe Liam Devlin în acest mod, deşi nu mai auzise de o bună bucată de vreme ceva atât de interesant Acum şedea şi fuma o ţigară în cotlonul acela din pod, derulând banda repede acolo unde era pauză şi unde nu se spunea ceva important şi ascultând cu multă atenţie convorbirea telefonică cu Ferguson.

Rămase apoi un timp pe gânduri, puse banda la loc, coborî şi ieşi din casă. Se duse la cabina telefonică de la capătul străzii satului, lângă cârciumă, şi formă un număr din Dublin. Cineva ridică aproape imediat telefonul. Se auzeau glasuri, un hohot de râs, vagi acorduri din Mozart.

— Cerni la telefon.

— Eu sunt. Nu eşti singur?

Cerni râse uşor.

— Dau o petrecere pentru câţiva prieteni de la facultate.

— Trebuie să te văd.

— Bine, spuse Cerni. La aceeaşi oră şi în acelaşi loc ca de obicei, mâine după-amiază.

Cuchulain puse la loc receptorul, ieşi din cabină şi o luă înapoi pe strada din sat, fluierând încet un vechi cântec popular din Connemara, care purta în el toată deznădejdea şi tristeţea vieţii.

Fox avusese o noapte absolut îngrozitoare şi dormise foarte puţin, aşa că se simţea prost şi era agitat, în timp ce Billy White se strecura agil cu maşina prin traficul matinal, spre aeroport. Tânărul irlandez era bine dispus şi bătea cu degetele tactul pe volan, în ritmul muzicii de la radio.

— Vă mai întoarceţi aici, domnule căpitan?

— Nu ştiu. Poate.

— Îmi închipui că nu prea vă prăpădiţi după bătrâna-mi patrie. White făcu semn din cap spre mâna înmănuşată. După câte aţi pătimit.

— Chiar aşa crezi? spuse Fox.

Billy îşi aprinse o ţigară.

— Nenorocirea este că dumneavoastră, englezii, nu vreţi să recunoaşteţi că Irlanda e o ţară străină. Numai pentru faptul că noi vorbim englezeşte.

— Dacă te interesează, mama se numea Fitzgerald şi se trăgea din comitatul Mayo, îi spuse Fox. A lucrat în Liga Gaelică, a fost o viaţă întreagă prietena cu de Valera şi vorbea excelent irlandeza, o limbă destul de dificilă după cum am descoperit în copilărie, când insista să mă înveţe s-o vorbesc. Vorbeşti irlandeza, Billy?

— Doamne păzeşte, nu, domnule căpitan! spuse White mirat.

— Atunci te-aş ruga să nu mai bombăni că englezii nu sunt în stare să-i înţeleagă pe irlandezi.

Privi morocănos afară, spre trafic. Un poliţist pe motocicletă se plasă în stânga lor, o figură sinistră cu ochelari de motociclist şi cască antişoc, îmbrăcat într-o manta groasă cu glugă, pentru a-l ocroti de aversa de ploaie din zori. Aruncă o privire piezişă spre Fox, un anonim sub ochelarii negri de motociclist, apoi rămase în urmă când ei intrară pe drumul de acces spre aeroport.

Billy lăsă maşina în parcarea de staţionare pe timp scurt. În clipa când intrară în sala de aşteptare, se anunţa deja avionul lui Fox. Cuchulain, care-i urmărise tot drumul de la hotel, stătea lângă uşa prin care intraseră şi îl văzu pe Fox prezentându-se la ghişeu.

Fox şi Billy se îndreptară spre poarta de plecări şi Fox spuse:

— Mai e o oră până aterizează avionul de la British Airways.

— Numai bine am timp pentru un mic dejun copios, rânji Billy. Ne-am distrat bine, domnule căpitan.

— La revedere, Billy.

Fox îi întinse mâna sănătoasă şi Billy White i-o luă eu o oarecare reţinere.

— Încercaţi să nu nimeriţi vreodată pe o stradă din Belfast unde vă paşte vreo belea. N-aş vrea să vă am în vizorul puştii, domnule căpitan.

Fox ieşi prin poartă iar Billy traversă sala de aşteptare spre scara care ducea la localul de pe terasă. Cuchulain îl urmări până dispăru din vedere, apoi ieşi, străbătu înapoi drumul spre parcare şi aşteptă.

Peste o oră se întoarse în clădire şi consultă cel mai apropiat ecran de afişare a sosirilor. Avionul companiei British Airways, din direcţia Londra, tocmai aterizase şi îl văzu pe White apropiindu-se de biroul central de informaţii şi adresându-i-se unuia dintre funcţionari. După câteva minute, se auzi un anunţ la megafon.

— Domnul Victor Levin, pasager al avionului de la Londra, este rugat să se prezinte la biroul de informaţii.

Câteva clipe mai târziu, silueta scundă şi îndesată a rusului se desprinse din mulţime, însoţită de unul din oamenii lui Ferguson. Levin avea în mână o mică valiză şi purta un impermeabil maro cam mare pentru el şi o pălărie neagră, de fetru. Cuchulain intui că asta era prada lui, chiar înainte ca Levin să i se adreseze unuia din funcţionari, care arătă spre White. Levin şi White dădură mâna şi, după ce schimbară câteva vorbe, paznicul englez al lui Levin se întoarse şi plecă. Cuchulain îi mai urmări o clipă, apoi ieşi.

— Deci aceasta este Irlanda, spuse Levin în timp ce se îndreptau cu maşina spre oraş.

— E prima dumneavoastră vizită? întrebă, White.

— Da. Sunt din Rusia. Nu prea am călătorit în străinătate.

— Din Rusia? spuse Billy. Dumnezeule, dar o să vi se pară foarte deosebit aici!

— Şi acesta este Dublin-ul? întrebă Levin în timp ce intrau în oraş.

— Da. Kilrea, unde mergem noi, este în cealaltă parte.

— Cred că e un oraş cu o istorie bogată, remarcă Levin.

— Prea puţin spus, îl informă White. Vă duc prin piaţa Parnell, e în drumul nostru. Parnell a fost un mare patriot, deşi era protestant, fir-ar să fie! apoi mai e strada O'Connell şi Poşta Centrală, unde, în 1916, băieţii au ţinut piept întregii armate engleze afurisite.

— Bine. Mi-ar plăcea foarte mult să le văd. Levin se lăsă pe speteaza banchetei, privind cu interes peisajul care se derula în faţa ochilor lui.

La Kilrea, Liam Devlin traversă peluza din spatele vilei sale, intră prin portiţa din zid şi alergă spre uşa din dos a azilului, căci ploaia se transformase într-o aversă puternică. Maica Anne-Marie

traversa holul, însoţită de doi tineri interni de la University College din Dublin, îmbrăcaţi în halate albe.

Era o femeie micuţă, puţintică la trup, foarte vioaie la cei şaptezeci de ani ai ei, şi purta un halat alb peste rasa de călugăriţă. Îşi luase doctoratul în medicină la Universitatea din Londra şi era membră în Colegiul Regal al Medicilor. O doamnă demnă de luat în seamă. Ea şi cu Devlin erau vechi adversari. Cândva ea fusese franţuzoaică, dar trecuse mult de atunci, şi lui Devlin îi plăcea să-i tot amintească de asta.

— Cu ce vă putem ajuta, domnule profesor? întrebă ea.

— Vorbiţi de parcă v-a intrat dracul pe uşă, îi spuse Devlin.

— O remarcă uluitor de exactă.

O luară în sus pe scară şi Devlin întrebă:

— Cum se simte Danny Malone?

— E pe moarte, spuse ea calm. Moare liniştit, sper. E unul din acei pacienţi care reacţionează bine la tratamentul nostru cu tranchilizante, ceea ce înseamnă că durerea este doar intermitentă.

Ajunseră la primul dintre saloane. Devlin spuse:

— Când se va întâmpla?

— După-amiază, mâine, săptămâna viitoare. Ridică din umeri. E un luptător.

— Adevărat, răspunse Devlin. Danny a fost toată viaţa un om de nădejde al Mişcării.

— Părintele Cussane vine în fiecare seară, spuse ea. Stă cu el şi îl lasă să-şi depene tot trecutul lui violent. Cred că îl apasă, acum când i se apropie sfârşitul. Se gândeşte la IRA, la oamenii ucişi.

— Pot să stau puţin cu el?

— O jumătate de oră, spuse ea categoric şi se îndepărtă, urmată de interni.

Malone părea că doarme. Ochii îi erau închişi iar pielea, foarte întinsă pe oasele faciale, era galbenă ca pergamentul. Degetele lui erau încleştate de marginea cearşafului.

Devlin se aşeză.

— Mă auzi, Danny?

— Ai sosit, părinte? Malone deschise ochii, îşi concentră vag

privirea şi se încruntă.

— Liam, tu eşti?

— În persoană.

— Am crezut că e părintele Cussane. Adineauri stăteam de vorbă.

— Asta a fost ieri seară, Danny. Probabil că ai dormit. Doar ştii că lucrează la secretariatul din Dublin în timpul zilei.

Malone îşi umezi buzele uscate.

— Doamne, ce bine mi-ar face o ceaşcă de ceai!

— Să vedem dacă pot să-ţi fac rost. Devlin se ridică.

În timp ce se ridica, se auzi deodată agitaţie la etajul de dedesubt, strigăte care ajungeau până sus. Se încruntă şi se duse repede spre capul scării.

Billy White viră, ieşind din şosea şi intrând pe un drum îngust, flancat de fiecare parte de plantaţii de brazi, care ducea spre Kilrea.

— Nu mai e mult de-aici. Se întoarse pe jumătate ca să se adreseze lui Levin, aflat în spatele lui, şi observă prin parbrizul din spate un motociclist Gardai virând şi el pe drumul lateral, în urma lor.

Începu să încetinească şi Levin întrebă:

— Ce este?

— Un Gardai, îi spuse Billy. Adică poliţia. Dobitocii ăştia te amendează imediat ce ai depăşit cu un kilometru limita de viteză.

Poliţistul pe motocicletă ajunse în dreptul lor şi le făcu semn să oprească. White nu putea să-şi dea seama cum arată, sub ochelarii negri de motociclist şi sub casca antişoc. Opri furios la marginea drumului.

— Ce naiba vrea individul ăsta? N-avem niciun centimetru peste cincizeci de kilometri la oră.

Instinctul animalic care-i ocrotise viaţa în atâţia ani de violenţă, îl făcu să-şi ia precauţia de a sta cu mâna pe patul revolverului din buzunarul stâng al impermeabilului când coborî din maşină. Poliţistul îşi ridică motocicleta pe cric. Îşi scoase mănuşile şi se întoarse. Mantaua de ploaie era foarte udă.

— Ce putem face pentru dumneavoastră, domnule ofiţer, în această dimineaţă minunată? întrebă Billy obraznic.

Poliţistul scoase din buzunarul drept al mantalei de ploaie un pistol Walther, cu o surdină Carswell înşurubată la capătul ţevii. White zări toate acestea în ultima clipă a violentei sale vieţi, în timp ce se lupta frenetic să-şi scoată revolverul. Glontele îi pătrunse în inimă, izbindu-l de maşină. Săltă puţin, apoi căzu cu faţa pe drum.

Pe bancheta din spate, Levin era paralizat de groază şi totuşi nu-i era frică pentru că toate acestea erau inevitabile, stabilite parcă dinainte. Poliţistul deschise portiera şi se uită înăuntru. Rămase o clipă nemişcat, apoi îşi ridică ochelarii. Levin îl privi uluit.

— Sfinte Dumnezeule, şopti el în rusă. Tu eşti!

— Da, răspunse Cuchulain în aceeaşi limbă. Mă tem că eu sunt, spuse el, şi îl împuşcă în cap. Pistolul Walther nu scosese decât un bufnet scurt, violent.

Băgă arma în buzunar, se întoarse la motocicletă, o coborî de pe cric şi porni. Peste numai cinci minute, o furgonetă care aducea în fiecare dimineaţă pâinea în sat sosi la locul măcelului. Şoferul şi ajutorul lui coborâră din maşină şi se apropiară grăbiţi. Şoferul se aplecă să se uite la White. Se auzi un geamăt uşor în partea din spate a maşinii şi aruncă repede o privire înăuntru.

— Dumnezeule! strigă el. Mai e unul înăuntru şi trăieşte. Ia furgoneta şi du-te în sat cât poţi de repede şi vino cu ambulanţa de la azil.

Când Devlin ajunse în hol, îl împingeau pe Victor Levin pe un cărucior în camera de primire.

— Maica Anne-Marie este în salonul trei. Vine imediat, îl auzi el pe unul din brancardieri spunându-i tinerei maici care era de gardă. Şoferul furgonetei de pâine stătea acolo neputincios. Avea sânge pe o mânecă a halatului şi tremura rău. Devlin aprinse o ţigară şi i-o întinse.

— Ce s-a întâmplat?

— Dumnezeu ştie. Am găsit maşina la câţiva kilometri de aici, pe drum. Lângă ea era un mort şi el era în spate. Îl aduc acum şi pe celălalt.

În timp ce Devlin, pradă unei groaznice presimţiri, se întoarse spre uşă, brancardierii intrară repede cu cadavrul lui Billy White, a cărui faţă era descoperită. Tânăra maică ieşi din camera de primire şi

se duse alături să-l înregistreze pe White. Devlin intră repede, apropiindu-se de căruciorul pe care era întins Levin, care gemea încet. Avea la cap o rană oribilă cu sânge coagulat.

Devlin se aplecă spre el.

— Domnule profesor Levin, mă auziţi? Levin deschise ochii. Sunt Liam Devlin. Ce s-a întâmplat?

Levin încercă să vorbească, întinse mâna şi-l apucă pe Devlin de reverul hainei.

— L-am recunoscut. Era Cuchulain. E aici.

Ochii i se rostogoliră în cap, scoase un horcăit din gâtlej şi strânsoarea lui slăbi. Maica Anne-Marie intră grăbită. Îl dădu pe Devlin la o parte şi se aplecă asupra lui Levin, căutându-i pulsul. După câteva clipe, se ridică.

— Îl cunoaşteţi?

— Nu, îi spuse Devlin, ceea ce, într-un sens, era adevărat.

— Oricum nu mai contează, spuse ea. A murit. E un miracol că n-a murit pe loc, cu o asemenea rană la cap.

Trecu pe lângă el şi intră alături, unde-l duseseră pe White. Devlin rămase acolo, privindu-l pe Levin şi gândindu-se la ceea ce îi povestise Fox despre bătrân. Câţi ani aşteptase ca să scape. Şi iată „cum sfârşise. Îi cuprinse furia, gândindu-se ce glume sinistre şi brutale făcea viaţa, îngăduind să se întâmple asemenea lucruri.

Harry Fox abia ajunsese în Cavendish Square. aproape că nici n-apucase să-şi scoată trenciul, când sună telefonul. Ferguson ascultă cu o expresie gravă, apoi acoperi microfonul cu mâna.

— E Liam Devlin. Se pare că maşina în care se aflau omul tău, Billy White, şi Levin a fost atacată în apropiere de Kilrea. White a fost ucis pe loc iar Levin a murit mai târziu la azilul din Kilrea.

Fox spuse:

— Liam a apucat să-l vadă?

— Da. Levin i-a spus că ucigaşul e Cuchulain. L-a recunoscut.

Fox îşi aruncă trenciul pe scaunul cel mai apropiat.

— Nu pricep, sir.

— Nici eu, Harry. Ferguson spuse în telefon: am să te sun eu. Devlin.

Puse jos receptorul şi se întoarse, întinzându-şi mâinile spre foc. Fox spuse:

— N-are nicio logică. De unde să fi aflat?

— Pe undeva s-au scurs informaţii, Harry. De la IRA. Nu-şi ţin gura niciodată.

— Şi mai important, ce facem cu Cuchulain? spuse Ferguson. Acest domn începe să mă enerveze cu adevărat.

— Problema este, sir, ce facem noi?

— Nu prea mai putem face mare lucru dacă Levin e mort. În fond, el era singura persoană care avea idee cum arată ticălosul.

— De fapt nu-i chiar aşa, spuse Ferguson. Ai uitat-o pe Tania Voroninova, care în acest moment se află la Paris. Stă zece zile şi dă patru concerte, deci se deschid posibilităţi foarte interesante.

Cam în acelaşi timp. Harry Cussane se afla la masa lui de lucru în biroul de presă al Secretariatului catolic din Dublin şi stătea de vorbă cu monseniorul Halloran, care răspundea de public relations.

Aşezat într-un scaun confortabil, Halioran spuse:

— Este groaznic că un eveniment de o asemenea importată istorică cum este vizita în Anglia a Sanctităţii Sale este atât de periclitat. Gândeşte-te, Harry. Sanctitatea Sa la Catedrala din Canterbury. Primul Papă din istorie care o vizitează. Şi acum.

— Credeţi că nu va mai avea loc?

— Încă se mai poartă discuţii la Roma, dar eu asta bănuiesc. Ştii ceva ce nu ştiu eu?

— Nu, îi spuse Cussane. Ridică de pe masă o foaie bătută la maşină. Am primit asta de la Londra – itinerarul programat, deci se acţionează ca şi cum ar veni. Îşi aruncă ochii pe ea. Soseşte pe 28 mai dimineaţa, la aeroportul Gatwick. Slujbă la Catedrala West-minster la Londra. Întâlnire cu regina la Palatul Buckingham după-amiaza.

— Şi Canterbury?

— În ziua următoare, sâmbătă. Începe devreme, cu o întâlnire cu clerici la un colegiu londonez. În principal, călugări şi călugăriţe din ordinele monahale care trăiesc în recluziune. Apoi pleacă cu elicopterul la Canterbury, oprindu-se în drum la Stokely Hall. Apropo, asta e neoficial.

— Din ce motiv?

— Familia Stokely a fost una din marile familii catolice care a reuşit să-i supravieţuiască lui Henric al VIII-lea şi să-şi păstreze credinţa de-a lungul secolelor. Casa se află acum în proprietatea Trustului Naţional, dar ea conţine o raritate. Capela privată a familiei. Cea mai veche biserică catolică din Anglia conform tuturor documentelor. Sanctitatea Sa doreşte să se roage acolo. După aceea urmează Canterbury.

— Dar toate astea sunt deocamdată doar pe hârtie, spuse Halioran.

Sună telefonul. Cussane ridică receptorul.

— Biroul de presă. Cussane la telefon. Faţa lui deveni gravă. Spuse: Pot să fac ceva? urmă o clipă de tăcere. Atunci ne vedem mai târziu.

Halioran întrebă:

— Sunt probleme?

Cussane puse receptorul la loc.

— Un prieten din Kilrea. Liam Devlin, de la Trinity College. Se pare că s-a produs un incident cu împuşcături în apropierea satului. Doi oameni au fost duşi la azil. Amândoi au murit.

Halioran se închină.

— Un incident politic, nu?

— Unul din ei era un cunoscut membru al IRA.

— E nevoie de tine acolo? Du-te dacă trebuie.

— Nu-i necesar. Cussane zâmbi trist. Acum au nevoie de un medic legist, nu de un preot, monseniore. În orice caz am destulă treabă aici.

— Da, desigur. Bine, te las atunci.

Halioran ieşi şi Cussane îşi aprinse o ţigară şi se duse la fereastră să se uite afară, pe stradă. În cele din urmă, se întoarse, se aşeză la birou şi continuă să lucreze.

Pavel Cerni avea un apartament la Trinity College, care fiind, după cum socoteau mulţi, chiar în centrul Dublinului, îi convenea perfect. Dar, de fapt, totul i se înfăţişa minunat în acel oraş extraordinar.

Fugise din ordinul expres al lui Maslovski. Cu un general KGB nu se stă la discuţie. Trebuia să fugă în Irlanda, aşa se stabilise. Una din universităţi îi va oferi în mod sigur un post, datorită reputaţiei lui internaţionale. Atunci va fi în postura ideală pentru a-l controla pe Cuchulain. La început, fusese greu, când nu exista ambasadă sovietică la Dublin şi tot timpul trebuia să lucreze prin intermediul Londrei, dar acum asta se rezolvase şi oamenii KGB de la ambasada din Dublin, cu care erau în contact, îi făceau legătura direct cu Moscova.

Da, fuseseră ani buni şi Dublinul era paradisul pe care şi-l visase întotdeauna. Libertate intelectuală, o companie stimulatoare şi oraşul acesta, un oraş de care se îndrăgostise. Se gândea la toate acestea când plecă de la Trinity în după-amiaza aceea, traversând peluza colegiului şi îndreptându-se spre râu.

Michael Murphy îl urma la o distanţă discretă şi Cerni, neştiind că este urmărit, păşea vioi de-a lungul râului Liffey, ajungând în cele din urmă la cheiul Usher. Acolo se înălţa o biserică destul de urâtă, în stil victorian, din cărămidă roşie, şi Cerni urcă treptele şi intră. Murphy se opri să citească plăcuţa aurie cojită. Pe ea scria Sfânta Fecioară, Regina Universului. Dedesubt era trecut orarul slujbelor. Confesiunile se făceau la ora unu şi la ora cinci în zilele de lucru. Murphy împinse uşa şi intră.

Era genul de biserică în care negustorii pompaseră bani în zilele de glorie ale cheiului, din secolul al nouăsprezecelea. Avea multe vitralii victoriene şi imitaţii de garguiuri. Se simţea mirosul familiar de lumânări şi tămâie. Vreo cinci, şase persoane se aflau lângă două confesionale şi Pavel Cerni li se alăturase, aşezându-se la capătul băncii.

— Iisuse! şopti Murphy mirat. Te pomeneşti că tipul s-a dat la cele sfinte! Se instală în spatele unei coloane şi aşteptă.

Trecură vreo cincisprezece, douăzeci de minute până îi veni rândul lui Cerni. Se strecură în confesionalul din lemn de stejar, închise uşa şi se aşeză, lipindu-şi capul de grilaj.

— Binecuvântează-mă părinte, căci am păcătuit, spuse el în rusă.

— Foarte amuzant, Pavel, sosi răspunsul dinspre cealaltă parte

a grilajului, în aceeaşi limbă. Acum ia să vedem dacă mai poţi zâmbi după ce vei auzi ce am de spus.

După ce Cuchulain termină, Cerni spuse:

— Ce facem?

— Să nu intrăm în panică. Ei nu ştiu cine sunt şi n-au şanse să afle acum, după ce l-am lichidat pe Levin.

— Dar eu? spuse Cerni. Dacă Levin le-a povestit mai multe despre Drumore, probabil că le-a spus şi de rolul jucat de mine.

— Bineînţeles. Acum eşti sub supraveghere. Sub supravegherea IRA, nu a British Intelligence, deci încă n-ai motive de îngrijorare. Ia legătura cu Moscova. Maslovski trebuie să fie pus la curent. S-ar putea să vrea să ne retragă. Te mai sun diseară. Şi nu-ţi face griji în privinţa urmăritorului. Am eu grijă de asta.

Cerni ieşi şi Cuchulain văzu printr-o crăpătură a uşii cum Michael Murphy iese de după coloană şi îl urmează. Se auzi o bufnitură când uşa sacristiei se deschise, apoi se închise la loc şi o femeie de serviciu bătrână străbătu naosul în timp ce preotul înveşmântat în stihar şi sutană neagră, cu un patrafir violet în jurul gâtului, ieşi din confesional.

— Aţi terminat, părinte?

— Am terminat, Ellie. Harry Cussane se întoarse spre ea cu un zâmbet absolut cuceritor pe faţă, îşi scoase patrafirul şi începu să-l împăturească.

Neavând niciun motiv să creadă că Cerni va face altceva decât să se întoarcă la colegiu, Murphy se ţinea la o oarecare distanţă în urma lui. Cerni se opri şi intră într-o cabină telefonică. Nu stătu mult în ea şi Murphy, care se oprise sub un copac ca şi cum s-ar fi adăpostit de ploaie, porni din nou după el.

O maşină se opri lângă trotuar în faţa lui şi şoferul, care era preot, coborî, ocoli maşina şi se uită la cauciucul din faţă de lângă bordură. Se întoarse şi zărindu-l pe Murphy, spuse:

— Aveţi un minut liber?

Murphy încetini pasul şi protestă.

— Îmi pare rău, părinte, dar am o întâlnire.

În clipa aceea mâna preotului îi înşfacă de braţ şi Murphy simţi

cum i se înfige dureros în coaste ţeava unui pistol Walther.

— Uşurel, băiete, fii cuminte. Mergi mai departe.

Cussane îl împinse spre capătul scării de piatră care cobora spre un ponton şubred din lemn. Merseră pe scândurile lui putrede şi paşii lor răsunau a gol. Ajunseră la un hangar pentru bărci, cu acoperişul spart şi cu podeaua găurită. Murphy nu se temea, fiind gata să acţioneze, aşteptând prilejul potrivit.

— Opreşte-te, spuse Cussane.

Murphy se opri, cu spatele spre el, cu o mână pe ţeava automatului din buzunarul impermeabilului.

— Eşti cu adevărat preot? întrebă el.

— O, da, îi spuse Cussane. Nu prea grozav, e drept, dar autentic.

Murphy se întoarse încet. Scoase mâna din impermeabil, deja prea târziu. Waltherul tuşi şi primul glonte îl atinse pe Murphy în umăr, făcându-l să se răsucească, Al doilea glonte îl aruncă în faţă, cu capul înainte, într-o gaură din podea şi plonja în apa întunecată de dedesubt.

Dimitri Lubov, presupus ataşat comercial al ambasadei sovietice, era de fapt, căpitan KGB. După ce primi mesajul lui Cerni, formulat cu grijă, părăsi biroul şi se duse la un cinematograf în centrul oraşului, înăuntru era relativ întuneric, şi, în afară de asta, atmosfera era oarecum intimă, căci puţini oameni vin la cinema după-amiaza. Se aşeză în ultimul rând şi aşteptă, Cerni se aşeză lângă el douăzeci de minute mai târziu.

— E ceva urgent, Pavel? întrebă Lubov. Rareori ne întâlnim între zilele fixate.

— Destul de urgent, spuse Cerni. Cuchulain a fost descoperit. Trebuie informat Maslovski cât mai curând posibil. Poate că vrea să ne retragă.

— Desigur, spuse Lubov, alarmat. O să mă ocup de asta îndată ce mă-ntorc, dar n-ar fi bine să-mi spui şi mie detaliile?

Devlin lucra în biroul lui din vilă, corectând o teză asupra lui T.S. Eliot, prezentată de unul din studenţii lui, când sună telefonul:

Îl auzi pe Ferguson spunând:

— A naibii încurcătură! Probabil că a trăncănit careva dinspre

partea voastră. Amicii tăi din IRA nu sunt tocmai cei mai siguri oameni din lume.

— Nu rezolvi nimic dacă tot timpul cauţi nod în papură, îi spuse Devlin. Ce doreşti?

— Tania Voroninova, spuse Ferguson Ţi-a spus Harry de ea?

— Fetiţa din Drumore pe care a adoptat-o individul acela, Maslovski. Ce-i cu ea?

— În acest moment e la Paris, unde dă o serie de concerte. Fiind fiica adoptivă a unui general KGB, se bucură de multă libertate de acţiune. Adică se consideră că nu prezintă riscuri. M-am gândit că ai putea să te duci s-o vezi. E un avion de seară direct de la Dublin la Paris. Face doar două ceasuri şi jumătate. Compania Air France.

— Şi ce naiba să fac? S-o conving să fugă?

— Mai ştii? S-ar putea să vrea, după ce aude toată pe rostea. Oricum, du-te s-o vezi, Liam. Nu strică.

— Bine. De ce nu? spuse Devlin. S-ar putea să-mi priască o gură de aer franţuzesc.

— Ştiam că vei fi ele acord cu mine, spuse Ferguson. Prezintă-te la biroul companiei Air France de la aeroportul din Dublin. Ai biletul rezervat. Când soseşti la aeroportul Charles de Gaulle, te va întâmpina unul din băieţii mei de la Paris. Un tip numit Hunter – Tony Hunter. El se va ocupa de toate.

— Sunt convins, spuse Devlin şi închise telefonul.

Îşi făcu repede bagajele, simţindu-se bine dispus fără vreun motiv anume şi tocmai îşi punea trendul pe el când sună din nou telefonul. Era Martin McGuinness.

— Urâtă treabă, Liam! Ce s-a întâmplat. de fapt?

Devlin îi povesti şi după ce termină, Guinness izbucni.

— Deci ticălosul ăla există!

— Aşa s-ar părea, dar mai îngrijorător din punctul tău de vedere este cum de a aflat că trebuie să sosească Levin. Singurul om cave ar fi putut sul identifice.

— De ce mă-ntrebi pe mine?

— Pentru că Ferguson bănuieşte că a trăncănit cineva de la voi.

— Dă-l dracului, pe Ferguson.

— N-aş zice că e o idee bună, Martin. Ascultă, eu trebuie să plec. Trebuie să prind avionul de Paris.

— Paris? Dar ce-i acolo, pentru Dumnezeu?

— O fată pe nume Tania Voroninova, care ar putea să fie în stare să-l identifice pe Cuchulain. O să te sun.

Puse jos receptorul. În clipa când îşi ridica geamantanul, cineva bătu în uşa de la balcon. Uşa se deschise şi intră Cussane.

Devlin spuse:

— Îmi pare rău, Harry, dar trebuie s-o şterg. Altminteri o să pierd avionul.

— Dar, pentru Dumnezeu, unde te duci? întrebă Cussane.

— La Paris. Devlin rânji şi deschise uşa din faţă. Şampanie, femei uşoare, mâncăruri nemaipomenite. Nu crezi că s-ar putea să te fi înscris într-un club nepotrivit?

Uşa se trânti. Cussane auzi cum porneşte motorul, se întoarse, ieşi în fugă pe uşa de la terasă, ocoli casa ducându-se spre vila lui din spatele azilului. Urcă repede scara şi intră în camera lui secretă din spatele vasului de expansiune de sub acoperiş, unde avea aparatura de ascultare. Dădu repede banda înapoi şi ascultă diversele convorbiri pe care le avusese Devlin în ziua aceea, până ce ajunse, în cele din urmă, la cea importantă.

Dar, desigur, era prea târziu deja. Înjură în barbă şi coborî să dea un telefon. Formă numărul lui Pavel Cerni.

Mai târziu, în sacristia bisericii din sat, în timp ce se înveşmânta pentru slujba de seară, Cussane se studie în oglindă.

Ca un actor care se pregăteşte de spectacol. Nu mai lipsea decât să întindă mâna după trusa de machiaj. Cine sunt eu? se gândi el. Cine sunt, cu adevărat? Cuchulain, ucigaşul, sau Harry Cussane, preotul? Mihail Kelly nu părea să mai aibă niciun rol. Rămăsese acum doar un ecou din el, ca un vis pe jumătate uitat.

Timp de peste douăzeci de ani trăise mai multe vieţi şi totuşi aceste personaje luate separat nu sălăşluiseră niciodată în trupul lui. Erau doar roluri care trebuiau jucate, după cum dicta scenariul, pentru a fi apoi lepădate.

Îşi trase pe cap patrafirul şi-i şopti alter ego-ului său din

oglindă:

— În Casa Domnului sunt preotul Domnului. Apoi se întoarse şi ieşi.

Mai târziu, în faţa altarului pe care pâlpâiau luminările, în sunetele muzicii de orgă, în glasul lui se simţi o autentică pasiune când strigă:

— Mărturisesc în faţa Atotputernicului Dumnezeu şi a voastră, fraţii şi surorile mele, că am păcătuit din propria mea vină.

Şi când se bătu în piept, implorând-o pe Sfânta Fecioară să se roage Domnului Dumnezeului nostru pentru el, în ochi i se iviră brusc lacrimi fierbinţi.

La aeroportul Charles de Gaulle, Tony Hunter aştepta lângă ieşirea de la vamă şi imigrare. Era un bărbat înalt, de vreo treizeci şi cinci de ani, cu umerii aduşi. Părul şaten şi moale era prea lung, costumul lui cafeniu din doc era boţit, şi fuma o ţigară Gitanes, fără să şi-o scoată o clipă din gură în timp ce citea Paris Soir şi supraveghea ieşirea. După un timp, apăru Devlin. Purta un trenci Burberry negru, o pălărie neagră de fetru aşezată pe o parte şi avea în mână o sacoşă de voiaj.

Hunter, care avea fotografia şi descrierea lui Devlin sosită pe teleimprimator, se duse în întâmpinarea lui.

— Domnul profesor Devlin? Sunt Tony Hunter, Am o maşină pentru dumneavoastră. Se îndreptară spre ieşire. A fost un zbor plăcut?

— Aşa ceva nu există, îi spuse Devlin. În urmă cu vreo mie de ani, am zburat din Germania spre Irlanda cu un bombardier Dornier, pentru duşmanii Angliei, şi am sărit cu paraşuta de la şase mii de picioare. Nu mi-am mai revenit de atunci.

Ajunseră la Peugeotul lui Hunter în parcare şi în momentul când porneau, Hunter spuse:

— Puteţi rămâne la mine în noaptea aceasta. Am un apartament pe Avenue Foch.

— O duci bine, băiete, dacă locuieşti acolo. Nu ştiam că Ferguson împarte saci cu aur.

— Cunoaşteţi bine Parisul?

— Aşa s-ar zice.

— Apartamentul e al meu, nu al departamentului. Tata a murit anul trecut şi mi-a lăsat o avere frumuşică.

— Şi fata? Locuieşte la ambasada sovietică?

— Doamne fereşte! Au instalat-o la Ritz. E un fel de vedetă, vă daţi seama. Cântă destul de bine. Am auzit-o cântând ieri seară un concert de Mozart. Am uitat care dintre ele, dar a fost excelentă.

— Am auzit că poate să vină şi să plece când vrea.

— Da, absolut. Asta se datorează faptului că tatăl ei adoptiv este generalul Maslovski. M-am ţinut după ea peste tot azi dimineaţă. În grădina Luxembourg, apoi a luat masa pe unul din acele vaporaşe care te plimbă pe Sena. Din câte am aflat, singura treabă pe care o are mâine este o repetiţie la Conservator după-amiază.

— Deci dimineaţa poate fi contactată?

— Aşa cred.

Pătrunseseră deja în miezul Parisului şi tocmai treceau pe lângă Gara de Nord. Hunter adăugă:

— Trebuie să sosească un curier de la Londra cu avionul de dimineaţă, având asupra lui documentaţia pe care o trimite Ferguson. Paşaport fals, chestii de-astea.

Devlin izbucni în râs.

— Îşi închipuie că eu n-am decât s-o rog şi ea va veni? Clătină din cap. Omul ăsta e nebun.

— Totul depinde de cum o veţi lua, sugeră Hunter.

— E adevărat, îi spuse Devlin. Pe de altă parte, să fiu al naibii dacă n-ar fi mai simplu să-i strecurăm ceva în ceai.

Hunter izbucni la rândul lui în râs.

— Să ştiţi că-mi plăceţi, domnule profesor. Şi la început îmi propusesem să nu vă plac.

— De ce oare? se miră Devlin, interesat.

— Am fost căpitan în Brigada de puşcaşi, la Belfast, Derry, South Armagh.

— Înţeleg ce vrei să spui.

— Patru runde de serviciu între 1972 şi 1978.

— Mai mult decât destul.

— Exact. Sincer să fiu, din partea mea pot să dea Ulsterul indienilor.

— Cea mai bună idee pe care am auzit-o astă seară, îi spuse vesel Liam Devlin, aprinzându-şi o ţigară şi lăsându-se din nou pe speteaza banchetei, cu pălăria de fetru trasă pe ochi.

În acel moment, generalul locotenent Ivan Maslovski şedea la masa de lucru din biroul lui de la sediul KGB din Piaţa Dzerjinski din Moscova, gândindu-se la afacerea Cuchulain. Mesajul lui Cerni, transmis prin Lubov, ajunsese la Moscova doar cu câteva ore mai înainte. Dintr-un motiv oarecare, îl dusese cu gândul cu mulţi ani în urmă, la Drumore, în Ucraina, şi la Kelly, stând în ploaie cu pistolul în mână, omul acela care nu voia să facă ce i se spunea.

Se deschise uşa şi aghiotantul lui, căpitanul Igor Kurbski, intră să-i aducă o ceaşcă de cafea. Maslovski o bău încet.

— Ei, Igor, ce părere ai?

— Cred că de ani de zile Cuchulain a făcut o treabă minunată, tovarăşe general. Dar acum.

— Înţeleg ce vrei să spui, spuse Maslovski. Acum, când British Intelligence a aflat de existenţa lui, e doar o chestiune de timp până ce îl vor da gata.

— Iar pe Cerni îl pot înhăţa oricând.

Se auzi o bătaie în uşă şi apăru o ordonanţă cu o telegramă. Kurbski o luă şi-i făcu semn să iasă.

— E pentru dumneavoastră. De la Lubov, din Dublin.

— Citeşte-o! ordonă Maslovski.

În esenţă, mesajul anunţa că Devlin pornise spre Paris cu intenţia de a se întâlni cu Tania Voroninova. Auzind menţionându-se numele fiicei sale adoptive, Maslovski se ridică şi-i smulse lui Kurbski telegrama din mâini. Profunda afecţiune pe care generalul o purta fiicei sale adoptive nu era un secret, mai ales după moartea soţiei lui. În unele cercuri era cunoscut ca fiind un măcelar, dar pe Tania Voroninova o iubea cu adevărat.

— Bine, îi spuse el lui Kurbski. Care-i cel mai bun om al nostru la ambasada din Paris? Parcă Bolov, nu?

— Da, tovarăşe general.

— Trimite-i un mesaj astă-seară. Se anulează turneul de concerte al Taniei. Fără niciun fel de argumente. Securitate deplină a persoanei ei până ce se va putea întoarce la Moscova în siguranţă.

— Şi Cuchulain?

— Şi-a îndeplinit misiunea. Mare păcat!

— Îl aducem acasă?

— Nu, n-avem destul timp. Telegrafiază-i imediat lui Lubov, la Dublin. Vreau ca Cuchulain să fie lichidat. Şi Cerni. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Dacă-mi permiteţi să vă atrag atenţia, nu cred că Lubov are prea multă experienţă în ce priveşte partea concretă a lucrurilor.

— A fost instruit ca toţi ceilalţi, nu? În orice caz. ei nu se vor aştepta la asta, ceea ce uşurează mult lucrurile.

La Paris, aparatul de codificare din secţia de informaţii a ambasadei sovietice începu să ţăcăne. Operatoarea aşteptă până ce mesajul apăru, rând cu rând, pe ecran. Scoase cu grijă banda magnetică pe care se înregistrase mesajul şi i-o duse ofiţerului de serviciu.

— E un mesaj de la KGB din Moscova, în atenţia exclusivă a colonelului Belov.

— E plecat din oraş, spuse ofiţerul de serviciu. Cred că la Lyon. Trebuie să sosească mâine după-amiază. Oricum va trebui s-o păstrezi. E nevoie de cifrul lui personal pentru a-l decodifica.

Operatoarea trecu banda în registru, o băgă în sertar şi se întoarse la munca ei.

La Dublin, Dimitri Lubov petrecuse o seară plăcută la Teatrul Abbey, asistând la un excelent spectacol cu piesa lui Brendan Behan, Ostatecul. Apoi cinase la un renumit restaurant cu specialităţi pescăreşti, de pe Chei, aşa că era trecut de miezul nopţii când se întoarse la ambasadă şi găsi mesajul de la Moscova.

Nici după ce-l citise pentru a treia oară tot nu-i venea să creadă. În decurs de douăzeci şi patru de ore trebuia să-l elimine nu numai pe Cerni, dar şi pe Cuchulain. Mâinile îi transpiraseră şi-i tremurau uşor, ceea ce nu era deloc de mirare, căci deşi activa de ani de zile în KGB şi fusese instruit cu grijă, adevărul era că Dimitri Lubov nu ucisese în viaţa lui pe nimeni.

Tania Voroninova tocmai ieşea din baia apartamentului ei de la Ritz în clipa când chelnerul intră cu tava pe care se afla micul dejun. Ceai, pâine prăjită şi miere – exact ceea ce comandase. Era îmbrăcată cu o salopetă kaki şi ghete maro din piele moale şi această combinaţie îi dădea o înfăţişare militărească. Era o fată micuţă, smeadă, plină de viaţă, cu un păr negru ciufulit, pe care trebuia să şi-l dea mereu la o parte să nu-i intre în ochi. Şi-l privi nemulţumită în oglinda cu ramă aurită de deasupra şemineului şi îl răsuci într-un coc la ceafă, apoi se aşeză şi începu să mănânce.

Se auzi o bătaie în uşă şi intră secretara care se ocupa de turneul ei, Nataşa Rubenova. Era o femeie plăcută, cu părul cărunt, trecută de patruzeci şi cinci de ani.

— Cum te simţi în dimineaţa asta?

— Bine. Am dormit bine.

— Mă bucur. Eşti aşteptată la Conservator la două şi jumătate. Repetiţie generală.

— Nicio problemă, spuse Tania.

— Ieşi în dimineaţa asta?

— Da, aş vrea să mă duc puţin la Luvru. Am fost atât de ocupate în timpul acestei vizite, încât s-ar putea să fie ultima ocazie pentru mine.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu, mulţumesc. O să mă descurc. Ne vedem aici, la dejun, la ora unu.

Era o dimineaţă blândă şi frumoasă când ieşi din hotel şi coborî treptele de la intrarea principală. Devlin şi Hunter aşteptau în Peugeot pe partea cealaltă a bulevardului.

— S-ar părea că o ia pe jos, spuse Hunter. Devlin confirmă din cap.

— O urmărim un timp, pe urmă mai vedem.

Tania avea pe umărul stâng o geantă de pânză şi mergea cu paşi rapizi, bucuroasă să facă mişcare. În seara aceea urma să interpreteze Concertul pentru pian nr. 4 de Rahmaninov. Era o piesă care-i plăcea în mod deosebit şi de aceea nu resimţea cunoscuta încordare nervoasă pe care o încerca uneori, ca majoritatea artiştilor, înaintea unui concert

important.

Dar, la urma urmelor, era deja o pianistă cu experienţă. După succesul obţinut atât la festivalul de la Leeds cât şi la festivalul Ceaikovski, îşi câştigase o faimă internaţională. Avusese prea puţin răgaz pentru orice altceva. Singura dată când se îndrăgostise, avusese proasta inspiraţie de a alege un tânăr medic militar detaşat la o brigadă aeropurtată. Fusese ucis în misiune în Afghanistan cu un an în urmă.

Această experienţă, deşi cutremurătoare, n-o do-borâse. Dăduse unul din cele mai impresionante concerte ale ei în seara când aflase vestea, dar era clar că de atunci nu mai voia să aibă de-a face cu bărbaţii, însemna prea multă suferinţă, şi nu era nevoie de un psihiatru prea strălucit ca să descopere motivul. În ciuda succeselor, a celebrităţii şi a vieţii privilegiate pe care o ducea datorită poziţiei ei, în ciuda faptului că simţea permanent prezenţa ocrotitoare a lui Maslovski în preajma ei, ea era încă, în multe privinţe, aceeaşi fetiţă care îngenunchease în ploaie lângă tatăl ei, atât de brutal smuls de lângă ea.

O luă pe Champs Élysées şi intră în Place de la Concorde, mergând în pas susţinut.

— Doamne, dar ştiu că-i place să meargă pe jos, remarcă Devlin.

Fata pătrunse în liniştea şi răcoarea din Jardin des Tuileries şi Hunter dădu din cap.

— Bănuiam că va veni aici. Pun pariu că se duce la Luvru. De aici luaţi-o pe jos după ea. Eu ocolesc cu maşina, o parchez şi vă aştept la intrarea principală.

În grădinile Tuileries era o expoziţie Henry Moore. Tania privi fugitiv sculpturile, în timp ce Devlin se ţinea în urma ei, dar era limpede că nimic de acolo n-o atrăgea prea mult şi traversă parcul, îndreptându-se spre clădirea Luvrului.

Tania Voroninova ştia în mod sigur să aleagă. Trecea dintr-o galerie în alta, selectând doar opere recunoscute ca geniale şi Devlin o urmărea discret de la distanţă. De la Victoria din Samothrace aflată în capul scării Daru de lângă intrarea principală, se îndreptă spre Venus din Milo. Rămase câtva timp în galeria Rembrandt de la primul etaj,

apoi se opri să privească acel tablou care este probabil cel mai celebru din lume – Mona Lisa lui Leonardo da Vinci.

Devlin se apropie.

— Nu-i aşa că ţi se pare că zâmbeşte? încercă el în engleză.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă ea în aceeaşi limbă.

— Există o veche superstiţie în Luvru care spune că în anumite dimineţi nu zâmbeşte.

Se întoarse să-l privească.

— E absurd!

— Dar nici tu nu zâmbeşti, spuse Devlin. Dumnezeule, ţi-e teamă să intri în vorbă?

— Asta-i o prostie, spuse ea, zâmbind totuşi.

— Când vrei să fii demnă, colţurile gurii ţi se lasă în jos. spuse el. Dar nu ajută.

— Vă referiţi la înfăţişarea mea? Nu mă preocupă. Devlin stătea în faţa ei cu mâinile în buzunarele de la trendul Burberry, cu pălăria de fetru pusă pe o parte, cu ochii cei mai albaştri pe care-i văzuse vreodată. Avea un aer de bună dispoziţie insolentă şi un fel de autopersiflare destul de atrăgătoare, în ciuda faptului că avea probabil cel puţin de două ori vârsta ei. Tania simţi brusc o înfierbântare dureroasă, greu de stăpânit, şi respiră adânc ca să-şi vină în fire.

— Scuzaţi-mă, spuse ea, şi plecă.

Devlin o lăsă să se îndepărteze puţin, apoi o urmă. O fată drăguţă şi speriată, dintr-un motiv oarecare. Ar fi interesant de aflat care e acel motiv.

Se duse spre Marea Galerie, oprindu-se în cele din urmă în faţa tabloului lui El Greco, Iisus pe cruce şi rămase acolo câtva timp cu privirea aţintită în sus spre acea siluetă costelivă mistică, nedând vreun semn că ar fi conştientă de prezenţa lui Devlin când acesta veni lângă ea.

— Ce anume îţi spune? întrebă el cu blândeţe. Vezi dragoste acolo?

— Nu, spuse ea. Furie în faţa morţii, cred. De ce mă urmăriţi?

— Crezi?

— De când am intrat în grădinile Tuileries.

— Adevărat? Dacă într-adevăr te-am urmărit, înseamnă că nu prea mă pricep.

— Nu neapărat. Sunteţi o persoană care atrage privirile, spuse ea simplu.

— Iar tu, draga mea, ai o inimă de aur.

Ciudat cum deodată, Tania simţi că o podideşte plânsul. Dorea să se lase învăluită de căldura acelui glas. El o luă de braţ şi îi spuse cu blândeţe:

— Avem tot timpul, fată dragă. Încă nu mi-ai mărturisit ce-ţi spune El Greco.

— N-am avut o educaţie religioasă, spuse ea. Eu nu văd pe cruce un mântuitor, ci o minunată fiinţă omenească sfâşiată de chinuri, distrusă de oamenii mărunţi. Dumneavoastră ce vedeţi?

— Îmi place accentul tău, spuse Devlin. Îmi aminteşte de Greta Garbo din filmele pe care le vedeam când eram un ţânc, dar asta se întâmpla cam cu un secol înainte de a te naşte tu.

— Am auzit de Greta Garbo, spuse ea, şi mă simt fireşte măgulită. Dar încă nu mi-aţi spus ce vă spune dumneavoastră tabloul.

— E o întrebare profundă, având în vedere ce zi e azi, îi spuse Devlin. Azi dimineaţă, la ora şapte, s-a oficiat o slujbă specială în bazilica Sfântul Petru din Roma. De către Papă împreună cu cardinali din Anglia şi Argentina.

— Şi vor rezolva ceva cu asta?

— N-au reuşit să oprească flota britanică să-şi vadă voioasă de drum şi nici să împiedice avioanele Skyhawk ale argentinienilor s-o atace.

— Şi ce înseamnă asta?

— Înseamnă că Atotputernicul, dacă totuşi există, se distrează al naibii de bine pe seama noastră.

Tania se încruntă.

— Mă intrigă accentul dumneavoastră. Nu sunteţi englez, nu?

— Irlandez, draga mea.

— Dar parcă irlandezii erau deosebit de credincioşi.

— E adevărat. Bătrâna mea mătuşă Hannah avea genunchii bătătoriţi de atâtea rugăciuni. În copilăria mea, la Drumore, mă ducea

la biserică de trei ori pe săptămână.

Tania Voroninova încremeni.

— Unde aţi spus?

— La Drumore. Un mic târg din Ulster. Biserica de acolo este a Simţului Nume. Ceea ce îmi amintesc cel mai bine este cum imediat după slujbă, unchiul meu şi cu amicii lui se duceau peste drum la cârciumă lui Murphy.

Fata se întoarse, acum foarte palidă.

— Cine sunteţi?

— Un lucru e sigur, fată dragă. O mângâie uşor pe părul ei şaten. Nu sunt Cuchulain, ultimul dintre eroii misterioşi.

Ea făcu ochii mari şi îl trase de trenci cu un gest aproape mânios.

— Cine v-a trimis?

— Într-un fel. Victor Levin.

— Victor? Părea uimită. Dar Victor a murit. A murit pe undeva, prin Arabia, în urmă cu o lună sau cam aşa ceva. Tata mi-a spus.

— Generalul Maslovski? Da, bineînţeles că el aşa ţi-a spus. Nu, Victor a fugit. A evadat, s-ar putea spune. A ajuns la Londra şi apoi la Dublin.

— E sănătos?

— Mort, spuse Devlin cu brutalitate. Ucis de Mihail Kelly sau Cuchulain sau sângerosul erou misterios sau cum vrei să-i mai zici. Acelaşi om care l-a împuşcat pe tatăl tău acum douăzeci şi trei de ani în Ucraina.

Fata se lăsă moale pe el. El o cuprinse cu braţele ca s-o susţină, puternic şi sigur pe sine.

— Sprijină-te de mine. Pune frumos un picior în faţa celuilalt şi te duc afară să iei puţin aer.

Se aşezară pe o bancă în grădinile Tuileries şi Devlin îşi scoase vechea lui tabacheră de argint şi îi oferi o ţigară.

— Foloseşti aşa ceva?

— Nu.

— Bravo ţie. Te-ar opri din creştere şi ai atâţia ani frumoşi înaintea ta.

Mai spusese exact aceleaşi vorbe undeva, cu mulţi mulţi ani în urmă. Unei alte fete, care semăna foarte mult cu aceasta. Nu era frumoasă, în sensul obişnuit al cuvântului, şi totuşi simţeai întotdeauna nevoia să-ntorci capul, să te mai uiţi o dată la ea. Era o amintire dureroasă pe care nici măcar scurgerea timpului nu reuşise s-o şteargă.

— Sunteţi un om ciudat pentru un agent secret, spuse ea. Sunteţi agent secret, bănuiesc.

El izbucni într-un hohot de râs atât de sonor, încât Tony Hunter, care citea un ziar pe o bancă, de cealaltă parte a expoziţiei Henry Moore, îşi ridică brusc privirea.

— Binecuvântată fie această zi. Devlin îşi scoase portofelul şi extrase din el o carte de vizită. Cartea mea de vizită. Exclusiv pentru ocazii oficiale, te asigur.

Ea citi cu glas tare.

— Profesor Liam Devlin, Trinity College, Dublin. Îşi ridică privirea. Ce specialitate?

— Literatura engleză. Folosesc acest termen generic, ca toţi universitarii, incluzându-i pe Oscar Wilde, Shaw, O'Casey, Brendan Behan, James Joyce, Yeats. O adevărată amestecătură, catolici şi protestanţi la un loc. dar toţi irlandezi. Apropo, dă-mi te rog înapoi cartea de vizită. Mi-au rămas cam puţine.

O băgă la loc în portofel. Ea spuse:

— Dar cum a ajuns un profesor la o veche şi celebră universitate să fie implicat într-o afacere ca asta?

— Ai auzit de Armata Republicană Irlandeză?

— Desigur.

— Sunt membru al acestei organizaţii de când aveam şaisprezece ani. Nu mai sunt un membru activ, cum se zice. Am anumite rezerve destul de puternice faţă de modul în care Aripa Provizorie a tratat anumite aspecte ale actualei campanii.

— Nu-mi spuneţi, lăsaţi-mă să ghicesc. Zâmbi. Cred că în adâncul sufletului, sunteţi un romantic, domnule profesor Devlin.

— Chiar aşa?

— Numai un romantic ar putea purta ceva atât de absurd şi de

minunat ca această pălărie neagră de fetru. Dar mai e ceva. Sunteţi împotriva bombelor plasate în restaurante, care ar putea ucide femei şi copii, dar aţi împuşca un om fără să şovăiţi. Consideraţi binevenită şansa deznădăjduită de a vă găsi faţă în faţă cu nişte soldaţi bine instruiţi.

Devlin începea să se simtă vizibil stingherit.

— Mie-mi spui?

— O, da, domnule profesor Devlin. Cred că acum ştiu ce gen de om sunteţi. Adevăratul revoluţionar, romanticul ratat, care, de fapt, nu vrea să se oprească.

— Ce anume? Ce să oprească?

— Cum ce? Jocul, domnule profesor. Acel minunat joc nebunesc şi periculos, singurul care face ca viaţa să merite să fie trăită pentru un om ca dumneavoastră. O, s-ar putea să vă placă viaţa retrasă din sala de cursuri sau să vă spuneţi în sinea dumneavoastră că vă place, dar cum adulmecaţi puţin praf de puşcă.

— Nu mă laşi să-mi trag puţin răsuflarea?

— Şi cel mai rău din toate, continuă ea fără milă, este nevoia pe care o simţiţi de a le avea pe toate. Să vă distraţi cât puteţi, dar în acelaşi timp să vă bucuraţi şi de o revoluţie frumoasă şi curată în care niciun spectator nevinovat să nu fie vătămat.

Fata şedea cu mâinile împreunate în faţă, într-un gest inimitabil, de parcă ar fi vrut să se stăpânească. Devlin spuse:

— Crezi că ai omis ceva?

Ea zâmbi crispat.

— Uneori mă simt încordată ca un arc de ceas şi mă stăpânesc până ce arcul se destinde.

— Iar el se porneşte deodată şi intri în plin Freud, îi spuse el. Pun pariu că asta merge strună la o votcă cu căpşuni, după masă, la vila de vară a bătrânului Maslovski.

Fata se crispă la faţă.

— Vă rog să nu faceţi glume pe seama lui. A fost foarte bun cu mine. E singurul tată pe care l-am cunoscut.

— Poate, spuse Devlin. Dar n-a fost întotdeauna aşa.

Ea îi aruncă o privire furioasă.

— Gata, domnule profesor, ne-am înfruntat destul. Poate că ar fi momentul să-mi spuneţi de ce vă aflaţi aici.

Devlin nu omise nimic, începând cu prezenţa lui Victor Levin şi a lui Tony Villiers în Yemen şi terminând cu uciderea lui Billy White şi a lui Levin în apropiere de Kilrea. După ce termină, un lung răstimp ea nu scoase nicio vorbă.

— Levin spunea că îţi aminteşti de Drumore şi de împrejurările în care a fost ucis tatăl tău, spuse Devlin cu blândeţe.

— E un coşmar, care, din când în când, iese la iveală din subconştient. Ciudat, dar parcă i s-ar fi întâmplat altcuiva şi eu o privesc de sus pe fetiţa îngenuncheată în ploaie lângă cadavrul tatălui ei.

— Dar pe Mihail Kelly sau Cuchulain cum i se spune, ţi-l aminteşti?

— Nu-l voi uita până voi muri, spuse ea sec. Avea un chip atât de straniu, un chip de tânăr sfânt chinuit şi a fost atât de bun cu mine, atât de blând. acesta a fost lucrul cel mai straniu.

Devlin o luă de braţ.

— Hai să facem câţiva paşi. Porniră pe alee şi el spuse: Maslovski a discutat vreodată cu tine despre incidentul de atunci?

— Nu.

Braţul de sub mâna lui se încorda.

— Linişteşte-te, fată dragă, spuse el încet, şi spune-mi lucrul cel mai important din toate. Ai încercat vreodată să discuţi asta cu el?

— Nu! Să vă ia naiba! Se smulse de lângă el, întorcându-i spatele, cu o expresie chinuită pe faţă.

— Dar nici n-ai vrea să faci aşa ceva, nu-i aşa? spuse el. Ar fi ca şi cum ai deschide cutia cu viermi a răzbunării.

Fata stătea şi se uita la el, încercând din nou să se stăpânească.

— Ce vreţi de la mine, domnule profesor Devlin? Vreţi să fug ca Victor? Să scotocesc printre acele mii de fotografii în speranţa că s-ar putea să-l recunosc?

— Cam acesta ar fi un facsimil logic al dementei idei iniţiale.

— Şi de ce aş face-o? Se aşează pe o bancă din apropiere şi îl trase jos. Să vă spun ceva. Voi, cei din Occident, faceţi o mare greşeală când

presupuneţi că toţi ruşii sunt ţinuţi în lesă şi abia aşteaptă o ocazie să fugă. Eu îmi iubesc ţara. Îmi place acolo. Îmi convine să rămân acolo. Sunt o artistă respectată. Pot să călătoresc unde vreau. Acum, în dimineaţa aceasta, sunt aici, la Paris. Niciun kaghebist, niciun bărbat în pardesiu negru nu-mi urmăreşte fiecare mişcare. Mă duc oriunde am chef.

— M-ar şi mira să nu te duci unde ai chef, având un tată adoptiv general locotenent în KGB, care printre altele este şeful Direcţiei a 5-a. Apropo, înainte se chema Direcţia 13. Unora le-a purtat evident ghinion şi atunci Maslovski a reorganizat-o în 1968. Cea mai bună descriere a sa ar fi un serviciu pentru asasinate, dar la urma urmelor nici unei organizaţii bine conduse n-ar trebui să-i lipsească aşa ceva.

— Întocmai cum e IRA voastră? Fata se aplecă în faţă. Câţi oameni aţi ucis pentru o cauză în care aţi crezut, domnule profesor?

El zâmbi cu blândeţe şi-i atinse obrazul cu un gest ciudat de intim.

— Unu la zero. Dar îmi dau seama că-ţi răpesc din timp. Ar trebui totuşi să-ţi dau asta. Scoase un plic destul de voluminos din buzunar, cel care fusese adus în dimineaţa aceea de curierul lui Ferguson, şi i-l puse în poală.

— Ce este? întrebă ea.

— Cei de la Londra, păstrându-şi speranţele, îţi fac cadou un paşaport britanic cu o identitate nouă-nouţă. Ai o fotografie colosală. Sunt înăuntru şi bani gheaţă – franci francezi – şi detalii referitoare la diversele moduri de a ajunge la Londra.

— N-am nevoie de el.

— Oricum e al tău. Şi mai am ceva. Îşi scoase cartea de vizită din portofel şi i-o dădu. Eu mă înapoiez cu avionul la Dublin, după-amiază. N-are rost să mai rămân pe aici.

Ceea ce nu era cu totul adevărat, căci curierul de la Londra mai adusese şi altceva pe lângă plicul ce conţinea paşaportul fals. Mai era şi un mesaj de la Ferguson, pentru Devlin personal. McGuinness şi şeful de stat major erau turbaţi. Scurgerea de informaţii nu venea de la ei. Voiau să se retragă, iar Devlin trebuia să dreagă lucrurile.

Tania băgă plicul şi cartea de vizită în geanta ei de umăr, deşi

parcă ar fi vrut să i le dea înapoi.

— Îmi pare rău. Aţi făcut un drum lung în zadar.

— Ai numărul meu de telefon, spuse el. Poţi suna oricând. Se ridică. Cine ştie, poate că ai să-ncepi să pui întrebări.

— Nu cred. domnule profesor. Îi întinse mâna. La revedere.

Devlin i-o reţinu un timp, apoi se întoarse şi o luă înapoi prin grădinile Tuileries, spre banca pe care şedea Hunter.

— Hai s-o luăm din loc, spuse el.

Hunter se urni de pe bancă şi veni după ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, îi spuse Devlin când ajunseră la maşină. Absolut nimic, fir-ar să fie. N-a vrut să ştie de nimic. Hai să ne întoarcem la tine ca să-mi iau geamantanul şi pe urmă poţi să mă duci la aeroport. Dacă am noroc, s-ar putea să prind avionul de după-amiază spre Dublin.

— Vă întoarceţi?

— Da, mă întorc, spuse Liam Devlin şi se prăbuşi pe scaun, trăgându-şi peste ochi borul pălăriei negre de fetru.

În urma lor, Tania Voroninova îi urmări cum pornesc şi cum pătrund în traficul din rue de Rivoli. Rămase pe loc o clipă, gândindu-se la diverse lucruri, apoi ieşi din parc şi o porni pe trotuar, meditând la extraordinarele evenimente din acea dimineaţă. Liam Devlin era un bărbat. periculos de atrăgător, fără îndoială, dar, în afară de asta, povestirea lui o tulburase teribil şi acum întâmplări petrecute într-un trecut care mai bine rămânea îngropat o asaltau parcă, de la mare depărtare.

Observă o maşină trăgând lângă trotuar în faţa ei, un Mercedes negru, model limuzină. În timp ce se apropie de ea, portiera din spate se deschise şi Nataşa Rubenova scoase capul afară. Părea agitată. Ba mai mult de atât – speriată.

— Tania!

Tania se întoarse spre ea.

— Nataşa, ce naiba faci aici? Ce s-a întâmplat?

— Tania, te rog, urcă!

Lângă ea şedea un bărbat tânăr, cu o figură dură, necruţătoare. Purta un costum albastru, cravată bleu-marin şi cămaşă albă. Mai avea

şi mănuşi negre de piele. Bărbatul de pe scaunul de lângă şofer era parcă fratele lui geamăn. Arătau ca angajaţii unei firme selecte de pompe funebre şi Tania se simţi uşor neliniştită.

— Ce naiba se petrece?

Într-o secundă, tânărul de lângă Natașa ieşi din maşină apucând-o cu o mână pe Tania deasupra cotului stâng, strângând-o uşor, dar ferm.

— Mă numesc Turkin – Piotr Turkin, tovarăşe. Colegul meu este locotenent Ivan Şepilov. Suntem ofiţeri ai GRU şi trebuie să veniţi cu noi.

Serviciul sovietic de Informaţii al Armatei. Acum era mai mult decât neliniştită. Era înspăimântată şi încercă să se smulgă din strânsoare.

— Vă rog, tovarăşe. Strânsoarea spori. O să vă faceţi numai rău dacă vă împotriviţi şi diseară aveţi concert. Nu vrem să vă dezamăgim admiratorii.

Avea în ochi o licărire de cruzime, de perversitate, profund tulburătoare.

— Dă-mi drumul! Tania încercă să-l lovească şi el îi pară cu uşurinţă lovitura. Vei da socoteală pentru asta. Nu ştii cine e tatăl meu?

— Generalul locotenent Ivan Maslovski de la KGB, din al cărui ordin direct acţionez în acest moment. Aşa că fii fată cuminte şi fă ce ţi se spune.

Şocul era atât de mare, încât n-avea puterea să se împotrivească şi se pomeni aşezată lângă Natașa, care era gata să izbucnească în plâns. Turkin se urcă în partea cealaltă.

— Înapoi la ambasadă! îi spuse el şoferului.

În timp ce Mercedesul porni, Tania apucă strâns mâna Natașei. Era cu adevărat înspăimântată, ceea ce du i se mai întâmplase din copilărie.

Nikolai Belov era un bărbat destul de bine, la vreo cincizeci şi ceva de ani, cu faţa uşor buhăită a celui care se bucură de ceea ce e bun în viaţă mai mult decât ar fi sănătos. Genul de bun marxist cu costum şi pardesiu de culoare închisă, cumpărate de la Londra, de pe Savile Row. Părul argintiu şi înfăţişarea aceasta plăcută, decadentă, îi dădeau mai

degrabă aerul unui actor vârstnic şi destul de distins, decât al unui colonel KGB.

Călătoria la Lyon nu prea putea fi considerată o călătorie în care rezolvase nişte chestiuni esenţiale, dar avusese posibilitatea de a o lua cu el pe secretara lui, Irana Vronski. Întrucât era amanta lui de câţiva ani, petrecuseră probabil două zile extrem de plăcute, a căror amintire se şterse însă destul de repede când descoperi situaţia care-l aştepta la întoarcerea la ambasada sovietică.

Abia se instalase în birou, când intră Irana.

— A sosit o comunicare urgentă de la KGB din Moscova, în exclusivitate pentru tine.

— De la cine e?

— De la generalul Maslovski.

Numele acesta îl făcu pe Belov să sară în picioare. Ieşi din birou şi Irana îl urmă spre biroul de codificare, unde operatoarea îi înmână importanta bandă. Belov introduse codul său personal, aparatul zbârnâi, operatoarea rupse foaia tipărită şi i-o întinse. Belov o citi şi înjură în surdină. O luă pe Irana de cot ţi o scoase repede din birou.

— Fă-mi legătura cu locotenentul Şepilov şi cu căpitanul Turkin. Indiferent ce misiune au, s-o lase.

Belov şedea la birou, răsfoind nişte hârtii, când uşa se deschise şi Irana Vronski îi introduse pe Tania, pe Natașa Rubenova, pe Şepilov şi Turkin. Belov o cunoştea bine pe Tania. De câţiva ani postul lui oficial la ambasadă era de ataşat cultural şi în această calitate o escortase în câteva ocazii la petreceri.

Se ridică.

— Mă bucur că te văd.

— Vreau să ştiu ce se petrece aici, îi spuse ea furioasă. Brutele astea m-au luat pe sus de pe stradă şi.

— Căpitanul Turkin a acţionat, sunt sigur, aşa cum a găsit de cuviinţă. Belov îi făcu semn din cap Iranei. Dă-mi legătura cu Moscova. Se întoarse spre Tania Liniştește-te şi ia loc. Tania stătea nemişcată, rebelă, apoi le aruncă o privire lui Şepilov şi Turkin care stăteau la perete cu mâinile înmănuşate în faţă.

— Te rog, spuse Belov.

Fata se aşează şi el îi oferi o ţigară. Era atât de agitată, încât o luă, şi Turkin veni încet spre ea şi i-o aprinse. Bricheta lui, pe lângă că era marca Cartier, era şi de aur. Tania tuşi când îi ajunse fumul în piept.

Belov spuse:

— Acum povesteşte-mi ce-ai făcut azi dimineaţă.

— M-am plimbat prin grădinile Tuileries. Ţigara o ajuta să se calmeze. Acum era stăpână pe ea, deci putea să se lupte.

— Şi pe urmă?

— M-am dus la Luvru.

— Şi cu cine ai vorbit?

Întrebarea era directă şi era pusă cu intenţia de a o prinde în cursă, provocând o reacţie automată. Spre surprinderea ei, se pomeni răspunzând calm.

— Am fost singură. Nu m-am dus cu nimeni acolo. Poate că nu m-am exprimat prea clar?

— Ba da, ştiu că aşa este, spuse el răbdător. Dar ai vorbit cu cineva după ce ai ajuns acolo? Te-a abordat cineva?

Tania reuşi să zâmbească.

— Vrei să spui, a încercat cineva să mă acosteze? N-am avut norocul ăsta. După reputaţia pe care o are, Parisul te dezamăgeşte în această privinţă. Îşi stinse ţigara. Ascultă, Nikolai, ce se întâmplă? Nu poţi să-mi spui?

Belov n-avea niciun motiv să n-o creadă. De fapt, chiar dorea foarte mult să accepte spusele ei. În realitate, lipsise de la birou cu o seară înainte. Dacă n-ar fi lipsit, ar fi primit atunci directivele lui Maslovski şi Taniei Voroninova nu i s-ar fi permis să-şi părăsească apartamentul de la Ritz în dimineaţa aceea. În orice caz nu neînsoţită.

Uşa se deschise şi intră Irana.

— Generalul Maslovski pe firul unu.

Belov ridică receptorul şi Tania încercă să i-l înşface.

— Lasă-mă să vorbesc cu el!

Belov se smulse de lângă ea.

— Bolov la telefon, generale.

— A, Nikolai, Tania e la tine?

— Da, generale. Faptul că Belov nu i se adresa cu tovarăşe

general era dovada prieteniei lor.

— Şi e păzită? N-a vorbit cu nimeni?

— Da, la ambele întrebări, generale.

— Şi individul acela, Devlin, n-a încercat să intre în Legătură cu ea?

— S-ar părea că nu. Am programat computerul să-i scoată fişele din dosare. Fotografii, tot ce trebuie. Vom afla dacă va încerca să se apropie.

— E-n regulă. Acum dă-mi-o pe Tania.

Belov îi întinse receptorul şi aceasta aproape că i-l smulse din mână.

— Tati?

Aşa-i spunea de ani de zile şi vocea lui era blinda şi caldă ca de obicei.

— Te simţi bine?

— Sunt uluită, spuse ea. Nimeni nu vrea să-mi spună ce se petrece.

— E suficient să ştii că din anumite motive, care nu contează acum, ai fost implicată într-o chestiune de securitate a statului. E o treabă cu adevărat foarte serioasă. Trebuie să fii adusă înapoi la Moscova cât mai curând posibil.

— Şi turneul meu?

Vocea, bărbatului de la celălalt capăt ai firului deveni deodată rece, neînduplecată şi detaşată.

— Turneul tău va fi amânat. Vei cânta astă seară la Conservator ca să-ţi ţii promisiunea. Oricum, primul avion direct spre Moscova decolează mâine dimineaţă.

Vom da un anunţ adecvat; în presă. Ai din nou probleme eu poignetul. Trebuie să urmezi din nou un tratament, E o scuză foarte potrivită.

Toată viaţa ei, sau aşa i se părea, ea făcuse ce-i spusese el, îl lăsase să-i orienteze cariera, conştientă de sinceritatea grijii şi dragostei lui faţă de ea, dar acum se mişca pe un teren necunoscut.

Încercă din nou.

— Dar, taţi.

— Ajunge cu discuţiile. Vei face ce ţi se spune şi-l vei asculta întru totul pe colonelul Belov, Mai dă-mi-l la telefon.

Îi întinse lui Belov receptorul, fără să spună o vorbă, cu mâna tremurând, Nu-i vorbise niciodată în felul acesta. Nu mai era fiica lui, ci doar un supus sovietic oarecare, căruia i se comanda tot timpul ce să facă?

— Aici Belov, generale. Ascultă o clipă, două, apoi dădu din cap. Nicio problemă. Belov se uită la Tania. Poţi conta pe mine.

Puse receptorul la loc şi deschise un dosar de pe birou. Fotografia pe care o scoase din el şi i-o arătă Taniei era o fotografie a lui Liam Devlin, poate ceva mai tânăr, dar inconfundabil.

— Omul acesta este irlandez. Se numeşte Liam Devlin. Este profesor universitar la Dublin şi are reputaţia unui irlandez fermecător. Cine îl subestimează face o mare greşeală. Toată viaţa lui de om adult a fost membru al Armatei Republicane Irlandeze, într-o anumită perioadă a fost un lider important. Este de asemenea un trăgător capabil şi nemilos, care a ucis mulţi oameni. În tinereţe, era călăul oficial al organizaţiei.

Tania trase adânc aer în piept.

— Şi ce are el de-a face cu mine?

— Asta nu te priveşte. Este de-ajuns să ştii că ar vrea foarte mult să discute cu tine şi că noi pur şi simplu nu putem îngădui asta. Nu-i aşa, căpitane?

Turkin nu dădu niciun semn de tulburare.

— Nu, colonele.

— Vezi? îi spuse Belov. Acum te vei întoarce la Ritz împreună cu tovarăşa Rubenova, însoţite de locotenentul Şepilov şi căpitanul Turkin. Nu vei mai ieşi decât diseară la spectacol, când cei doi te vor escorta până la Conservator. Voi veni şi eu la recepţia de după concert. Se vor afla acolo ambasadorul şi preşedintele Republicii, monsieur Mittenând în persoană. Prezenţa sa este singurul motiv care ne determină să nu anulăm concertul de diseară. Mai e ceva ce nu înţelegi în toate astea?

— Nu, spuse ea rece, albă la faţă şi crispată. Înţeleg prea bine.

— E-n regulă, spuse el. Atunci întoarce-le la hotel şi

odihneşte-te puţin.

Tania se întoarse, Turkin îi deschise uşa, cu un zâmbet vag şi forţat pe buze. Ea trecu pe lângă el, urmată de Nataşa Rubenova care era speriată de-a binelea, iar Şepilov şi Turkin ieşiră după ele.

La Kilrea, Devlin nu se întorsese de mult timp la vilă. N-avea o menajeră permanentă, ci doar o doamnă bătrână, care venea de două ori pe săptămână să pună casa la punct şi să spele rufele, dar el prefera această situaţie. Puse ibricul pe foc în bucătărie, se duse în living şi pregăti repede focul. Exact după ce-l aprinsese, auzi o bătaie în uşa de la terasă şi când se întoarse îl văzu pe McGuinness.

Devlin descuie repede uşile.

— Ai venit repede. De-abia m-am întors.

— Am fost anunţat la cinci minute după ce ai aterizat la aeroport. McGuinness era furios. Care-i treaba, Liam? Ce se petrece?

— Ce vrei să spui?

— Levin şi Billy morţi, iar acum Mike Murphy a fost scos din râul Liffey cu două gloanţe în el. Probabil că Cuchulain a fost autorul. Tu ştii asta şi o ştiu şi eu. Chestiunea este, de unde a aflat?

— La întrebarea asta n-am nici eu un răspuns imediat.

Devlin aduse două pahare şi turnă în ele whisky Bushmills.

— Încearcă să te calmezi cu asta.

McGuinness luă o înghiţitură.

— Eu cred că e vorba de o scurgere de informaţii la cei de la Londra. Este un fapt bine cunoscut că Serviciul Britanic de Securitate este de ani de zile puternic infiltrat de sovietici.

— E o uşoară exagerare, dar e un oarecare adevăr în ea, spuse Devlin. După cum ţi-am spus mai devreme, ştiu că Ferguson crede că scurgerea de informaţii vine de la oamenii voştri.

— Să terminăm naibii cu asta! Eu zic să-l umflam pe Cerni şi să-l înghesuim bine.

— Poate că aşa ar trebui, spuse Devlin. Trebuie să-l consult pe Ferguson. Hai s-o mai lăsăm o zi.

— Bine, spuse McGuinness evident nemulţumit. Voi ţine legătura cu tine, Liam. Îndeaproape. Şi ieşi prin uşa de la terasă.

Devlin îşi mai turnă un whisky şi stătu aşa un timp, savurându-l

cufundat în gânduri, apoi ridică receptorul. Vru să formeze un număr apoi se răzgândi. Puse receptorul la loc, luă cutia neagră de plastic de pe birou şi răsuci comutatorul. Nu primi niciun semnal pozitiv de la telefon şi din niciun alt loc din cameră.

— Deci e ori Ferguson ori McGuinness, spuse el în şoaptă. Microfoanele duc la unul din ei.

Formă numărul din Cavendish Square şi cineva ridică imediat receptorul.

— Aici Fox.

— El e acolo, Harry?

— În clipa asta, nu. Cum a fost la Paris?

— E o fată drăguţă. Mi-a plăcut. Cam derutată, N-am putut face mare lucru. I-am expus doar faptele, l-am dat materialul pe care l-a adus curierul tău. L-a luat, dar eu n-aş fi prea optimist, să fiu în locul tău.

— N-am fost niciodată, spuse Fox. Vei putea să potoleşti lucrurile la Dublin?

— McGuinness a fost deja la mine. Vrea să-l înghesuie pe Cerni. Să încerce vechea metodă de presiune.

— S-ar putea să fie cea mai bună soluţie.

— Doamne, Harry. văd că Belfastul şi-a lăsat amprenta asupra ta! Totuşi s-ar putea să ai dreptate. L-am amânat o zi. Dacă ai nevoie de mine, mă găseşti aici. Apropo, i-am dat fetei cartea mea de vizită. Mă consideră un romantic ratat. Ai mai auzit una ca asta?

— Joci acest rol destul de convingător. Dar la mine n-a ţinut figura asta niciodată.

Fox râse şi închise telefonul. Devlin mai rămase un timp pe gânduri, încruntat, apoi se auzi iarăşi o bătaie în uşa de la terasă, care se deschise şi intră Cussane.

— Harry, Dumnezeu mi te-a trimis! spuse Devlin. Ţi-am spus de atâtea ori că tu faci cele mai bune jumări din lume.

— Nu obţii nimic cu linguşeala. Cussane îşi turnă de băut. Cum a fost la Paris?

— La Paris? spuse Devlin. Fii serios, am glumit. Am fost la Cork, cu nişte treburi ale universităţii. În legătură cu festivalul filmului. A

trebuit să înnoptez acolo. Abia am picat şi sunt înfometat ca primul om de pe pământ.

— E-n regulă, spuse Harry Cussane. Pune masa şi eu fac ouăle.

— Eşti un prieten bun, Harry, spuse Devlin.

Cussane se opri în uşă.

— Cum să nu fiu? Ne ştim de mult. Zâmbi şi se duse în bucătărie.

Tania făcu o baie fierbinte, sperând că o va relaxa. Auzi o bătaie în uşă şi intră Nataşa Rubenova.

— Vrei cafea?

— Mulţumesc.

Tania se întinse din nou în apa caldă, spumoasă, şi sorbi recunoscătoare din cafea.

Nataşa îşi trase un taburet şi se aşeză.

— Trebuie să fii foarte prudentă, iubito. Mă înţelegi?

— Ciudat, spuse Tania. Nimeni nu mi-a mai spus până acum să fiu prudentă.

Se gândi că întotdeauna fusese ocrotită, de atunci, după coşmarul de la Drumore, care ieşea la iveală doar în visuri. Maslovski şi soţia lui fuseseră părinţi buni. Nu dusese lipsă de nimic. Într-o societate marxistă proiectată în măreţele zile ale lui Lemn cu ideea că revoluţia dădea poporului puterea; însă puterea devenise repede prerogativa celor puţini.

Rusia sovietică devenise o societate elitistă în care mai important era cine erai decât ceea ce erai. Şi ea era, în toate privinţele, fiica lui Ivan Maslovski; Cele mai bune condiţii de locuit, şcoli superioare, talentul ei cultivat cu grijă. Când se ducea la casa lor de la ţară, traversa Moscova într-o limuzină cu şofer, pe banda liberă rezervată numai oamenilor importanţi ai ierarhiei. Delicatesele care înnobilau masa lor, hainele pe care le purta erau toate cumpărate la GUM cu o legitimaţie specială.

Ea nu se gândise la toate acestea, tot aşa cum nu se gândise nici la realitatea marilor tragedii ale Gulaguiui. Îşi întorsese faţa de la ele, aşa cum şi-o întorsese şi de la realitatea şi mai crudă a uciderii tatălui ei pe străzile din Drumore şi a faptului că Maslovski luase situaţia în mână.

Nataşa spuse:

— Nu te simţi bine?

— Ba da, Dă-mi, te rog, un prosop. Tania şi-l înfăşură în jurul corpului. Ai observat bricheta cu care mi-a aprins Turkin ţigara?

— Era o brichetă Cartier. Din aur masiv. Un scriitor occidental spunea parcă „toate animalele sunt egale, dar unele sunt mai egale decât altele".

— Încetează, scumpo. Nataşa Rubenova era vizibil agitată. Nu trebuie să spui asemenea lucruri.

— Ai dreptate. Tania zâmbi. Sunt însă furioasă. Acum cred că am să mă culc puţin. Trebuie să fiu odihnită diseară, la concert. Intrară în cealaltă cameră şi Tania se băgă în pat, înfăşurată în prosop. Mai sunt afară?

— Da.

— Mă culc.

Nataşa trase perdelele şi ieşi. Tania stătea întinsă în întuneric gândindu-se la tot felul de lucruri. Incidentele din ultimele ore fuseseră în sine şocante, dar era ciudat că lucrul cel mai semnificativ i se părea modul în care fusese tratată. Tania Voroninova, o artistă apreciată în toată lumea, care primise chiar din mâna lui Brejnev Medalia pentru Cultură, simţise deodată toată apăsarea mâinii Statului. Adevărul era că aproape toată viaţa ei fusese cineva datorită lui Maslovski. Acum devenise limpede că în momentele cruciale nu era nici ea decât un simplu pion.

Destul. Aprinse veioza de lângă pat şi scoase plicul pe care i-l dăduse Devlin. Paşaportul englezesc era excelent, Emis, conform datei, cu trei ani în urmă. Avea o viză americană. Intrase de două ori în acea ţară şi de asemenea în Germania, Italia, Spania şi Franţa – cu o săptămână în urmă. Un amănunt nostim. Se numea Joanna Frank, se născuse la Londra, de profesie ziaristă. Fotografia, după cum spusese Devlin, era de o asemănare uluitoare. Mai erau chiar şi una sau două scrisori personale cu adresa ei londoneză din Chelsea, o carte de credit American Express şi un permis de conducere britanic. Se gândiseră la toate.

Rutele alternative erau clar expuse. Avionul direct de la Paris la

Londra nu era pe listă. Surprinzător cât de rece şi calculată era acum. Avea o şansă extrem de mică să poată fugi, dacă se va ivi cumva un prilej. I s-ar simţi lipsa aproape imediat. Vor pune îndată aeroporturile sub supraveghere.

Părea evident că acelaşi lucru se va întâmpla şi cu capetele de linie ferată de la Calais şi Boulogne. Dar cei de la Londra indicaseră o altă rută, care ar fi putut să fie trecută cu vederea. Exista un tren de la Paris la Rennes, unde putea fi schimbat cu alt tren până la St. Malo, pe coasta bretonă. De acolo exista un hidro-glisor până la Jersey, una din insulele din Canalul Mânecii. Iar de la Jersey erau mai multe zboruri pe zi spre Londra.

Se sculă încet, se duse tiptil în baie şi închise uşa. Apoi ridică receptorul telefonului de pe perete şi sună la recepţie. Îi răspunseră extrem de prompt. Da, era un tren de noapte spre Rennes, care pleca din Gare du Nord la ora unsprezece. La Rennes avea de aşteptat un pic, dar putea s-ajungă la St. Malo la micul dejun. Avea timp suficient să prindă hidroglisorul.

Trase apa la toaletă şi se întoarse în dormitor, destul de încântată de ea însăşi, căci nu spusese numărul camerei şi nici numele ei. Întrebarea ar fi putut să fie pusă de oricare dintre sutele de clienţi.

— Te-au transformat într-un animal de junglă, Tania, îşi spuse ca în şoaptă.

Îşi scoase din şifonier geanta de voiaj în care îşi lua cu ea întotdeauna tot felul de fleacuri la concerte. Nu putea să ascundă mare lucru în ea. S-ar vedea. Se gândi câteva clipe, apoi scoase o pereche de eterne din piele moale de căprioară şi le rulă astfel încât să intre perfect pe fundul genţii. Luă după aceea de pe un umeraş o salopetă neagră de bumbac, o împături şi o băgă înăuntru. Puse apoi deasupra partitura pentru pian şi pe cea pentru orchestră, pe care le studiase.

Deci nu mai avea nimic de făcut. Se duse la fereastră şi se uită afară. Ploua din nou şi o trecură fiori, simţindu-se deodată singură şi îşi aminti de Devlin şi de forţa lui. Se gândi o clipă să-i telefoneze, dar nu era bine. Nu de acolo. Convorbirea va fi detectată în câteva minute din momentul când vor începe verificarea. Se întoarse la pat şi stinse veioza. De-ar putea dormi un ceas, două! apoi chipul acela ieşi la iveală

din subconştientul ei. Chipul livid şi osos al lui Cuchulain şi ochii lui întunecaţi n-o lăsară să doarmă.

Se îmbrăcă pentru concert cu o rochie lungă de catifea neagră, creaţie a casei Balmain, foarte frapantă, cu o jachetă asortată. Perlele de la gât şi cerceii trebuiau să-i poarte noroc, fiind un dar primit de la soţii Maslovski înainte de finala concursului Ceaikovski, cel mai mare succes al ei.

Natașa intră şi se opri în spatele ei, la măsuţa de toaletă.

— Eşti gata? Se apropie ora, îşi puse mâinile pe umerii Taniei. Arăţi splendid.

— Mulţumesc. Mi-am pregătit geanta.

Natașa o ridică.

— Ţi-ai pus un prosop? întotdeauna uiţi. Desfăcu fermoarul şi o deschise înainte ca Tania să poată protesta, apoi înlemni. O privi cu ochii mari.

— Te rog, spuse Tania în şoaptă. Dacă am însemnat vreodată ceva pentru tine.

Femeia mai în vârstă respiră adânc, se duse în baie şi se întoarse cu un prosop. Îl împături, îl băgă în geantă şi o închise, trăgând fermoarul.

— Aşa, spuse ea. Acum suntem gata.

— Mai plouă?

— Da.

— Atunci nu-mi pun pelerina de catifea. O să-mi pun trendul.

Natașa îl scoase din şifonier şi i-l puse pe umeri. Tania simţi o clipă cum i se crispează mâinile.

— Acum hai să mergem.

Tania luă geanta, deschise uşa şi trecu în cealaltă cameră, unde aşteptau Şepilov şi Turkin. Amândoi erau în smoking, pentru recepţia de după concert.

— Dacă-mi este permis să remarc, arătaţi superb, tovarăşă, îi spuse Turkin. Faceţi cinste ţării noastre.

— Scuteşte-mă de complimente, căpitane, spuse ea pe un ton glacial. Dacă vrei să-mi fii de folos, poţi să-mi duci geanta, spuse ea întinzându-i-o, apoi ieşi.

Sala de concerte a Conservatorului era plină ochi pentru această ocazie specială. Când Tania ieşi pe scenă, orchestra se ridică în picioare ca s-o primească şi izbucniră ropote de aplauze, publicul ridicându-se de asemenea în picioare, urmând exemplul preşedintelui Mittenând.

Se aşeză şi orice zgomot încetă. Era linişte deplină în timp ce dirijorul aştepta, cu bagheta ridicată, apoi o coborî şi când orchestra începu să cânte, mâinile Taniei Voroninova se unduiră peste claviatură.

O cuprinse un val de bucurie, aproape de extaz şi cântă cum nu mai cântase niciodată, cu o energie nemaicunoscută, vibrantă – ca şi cum atunci ar fi ieşit la lumină ceva care era închis în ea de ani de zile. Orchestra îi răspundea, încercând să fie la înălţimea ei, astfel încât la sfârşit, în dramaticul final al splendidului concert al lui Rahmaninov, se contopiră într-un tot, care zămisli o trăire pe care puţini din cei ce se aflau acolo în seara aceea o vor uita.

Ovaţiile publicului au fost altfel decât tot ce auzise în viaţa ei. Rămase acolo în faţa lor, cu orchestra în picioare în spatele ei, toţi aplaudând şi cineva aruncă o floare pe scenă, urmată de altele pe care femeile şi le desprindeau de la corsaj.

Se retrase în culise, unde Nataşa o aştepta cu lacrimile şiroindu-i pe obraji şi o luă în braţe.

— Babuşka, ai fost minunată. A fost cel mai bun concert al tău.

Tania o îmbrăţişa cu patimă.

— Ştiu. Această seară îmi aparţine, e unica seară în care simt că pot înfrunta întreaga lume, dacă e nevoie, şi să ies învingătoare. Se întoarse şi se duse din nou pe scenă, în faţa publicului, care nu se mai oprea din aplaudat.

François Mittenând, preşedintele Republicii franceze, îi luă amândouă mâinile şi i le sărută cu căldură.

— Mademoiselle, mă înclin în faţa dumneavoastră. Extraordinară interpretare!

— Sunteţi prea amabil, monsieur le Président, răspunse ea în limba lui.

Mulţimea se îmbulzea în jurul ei, se împărţea şampanie şi aparatele de fotografiat declanşară blitzurile în timp ce preşedintele

toasta în cinstea ei şi apoi o prezentă ministrului Culturii şi altora. Îi zări pe Şepilov şi Turkin lângă uşă, discutând cu Nikolai Belov, care arăta foarte bine în costum de seară din catifea şi cămaşă cu jabou. Ridică paharul să toasteze şi veni spre ea. Tania se uită la ceas. Era puţin trecut de zece. Dacă voia să plece, trebuia s-o facă repede.

Belov îi luă mâna dreaptă şi i-o sărută.

— Colosal! Ar trebui să te înfurii mai des.

— E şi acesta un punct de vedere. Tania mai luă un pahar cu şampanie de la un chelner. Toţi diplomaţii de vază par să fie aici. Trebuie să fii mulţumit. E un adevărat triumf.

— Într-adevăr, dar să recunoaştem că noi, ruşii, am avut întotdeauna un simţ al muzicii, care le lipseşte altor popoare.

Tania aruncă o privire în jur.

— Unde e Nataşa?

— Acolo, cu ziariştii. S-o chem?

— Nu-i nevoie. Vreau să mă duc puţin până la cabină, dar pot să mă descurc şi singură.

— Desigur, îi făcu semn din cap lui Turkin care veni spre ei. Condu-o pe tovarăşa Voroninova la cabină, Turkin. Aşteapt-o şi însoţeşte-o înapoi, îi zâmbi Taniei. Să nu te strivească lumea.

Lumea îi făcu loc, toţi zâmbindu-i şi ridicându-şi paharele şi Turkin o urmă pe culoarul îngust până la cabină.

Tania deschise uşa.

— Sper că am voie să mă duc singură la toaletă. El zâmbi batjocoritor.

— Dacă insistaţi, tovarăşe.

Îşi scoase o ţigară şi o aprinse în timp ce ea închise uşa. N-o încuie, îşi azvârli doar pantofii, îşi scoase jacheta şi îşi trase fermoarul frumoasei rochii, lăsând-o să cadă pe pardoseală. Îşi scoase într-o clipită salopeta din geantă, o îmbrăcă în câteva secunde, îi trase fermoarul şi îşi puse cizmele din piele de căprioară. Îşi luă de pe jos trendul şi poşeta, intră în toaletă, închise uşa şi apoi o încuie.

Studiase fereastra mai devreme. Era destul de mare ca să poată să iasă prin ea şi dădea într-o curticică de la parterul Conservatorului. Se urcă pe closet şi se strecură afară. Începuse să plouă tare. Îşi puse

trenciul, îşi luă geanta de umăr şi fugi spre poartă. Avea un zăvor tras pe dinăuntru şi o deschise uşor. Peste o clipă, străbătea zorită rue de Madrid în căutarea unui taxi.

Era noaptea târziu şi Devlin se uita la un film la televizor, când sună telefonul. Se auzea surprinzător de bine, atât de bine, încât la început crezu că suna cineva din localitate.

— Domnul profesor Devlin?

— Da.

— Eu sunt, Tania, Tania Voroninova.

— Unde eşti? întrebă Devlin.

— În Gare du Nord, la Paris. Mai am doar două minute până la plecarea trenului de noapte spre Rennes.

— Spre Rennes? se miră Devlin. De ce naiba te duci acolo?

— Acolo schimb trenul ca s-ajung la St. Malo, unde sosesc la ora micului dejun, când există un hidroglisor spre Jersey. În Jersey sunt practic în Anglia. O dată ajunsă acolo, sunt în siguranţă. Voi lua un avion spre Londra. Am avut la dispoziţie doar câteva minute ca să-i îndepărtez de pe urmele mele, aşa că probabil că celelalte rute sugerate de oamenii voştri vor fi blocate.

— Aşadar te-ai răzgândit. De ce?

— Să zicem că mi-am dat seama că pe dumneavoastră vă plac şi că pe ei nu-i plac. Nu înseamnă că îmi urăsc ţara. Doar pe unii oameni ai ei. Trebuie să plec.

— Voi lua legătura cu Londra, spuse Devlin, Sună-mă din Rennes. Succes.

Telefonul se închise. Devlin rămase cu receptorul în mână, cu un uşor zâmbet ironic pe faţă şi o expresie oarecum mirată.

— Ta uită-te, spuse el încet. O fată bună de dus acasă ea s-o prezinţi mamei, zău aşa.

Formă numărul din Cavendish Square şi Ferguson răspunse aproape imediat.

— Aici Ferguson.

Părea supărat.

— Stai cumva în pat şi le uiţi la televizor la filmul cu bătrânul Bogart? întrebă Devlin.

— Dumnezeule, te-ai apucat de ghicit?

— Ei bine, poţi să stingi televizorul şi să te dai jos din pat, puşlama bătrână. Joculse-ncinge.

Vocea lui Ferguson se schimbă.

— Ce tot spui?

— Spun că Tania Voroninova a tulit-o. M-a sunat adineauri din Gare du Nord. Se grăbea să prindă trenul de noapte spre Rennes, de unde ia alt tren spre St. Malo. Mâine dimineaţă are un hidroglisor spre Jersey. S-a gândit că celelalte rute ar putea fi blocate.

— Deşteaptă fată, spuse Ferguson. Se vor folosi de toate şiretlicurile pe care le cunosc ca s-o aducă înapoi.

— O să mă sune când ajunge la Rennes, Bănuiesc că asta se va întâmpla pe la trei şi jumătate, patru.

— Bravo, băiete, îi spuse Ferguson. Stai lângă telefon. O să te sun.

În apartamentul lui, Harry Fox tocmai voia să intre la duş, înainte de culcare, când sună telefonul. Răspunse înjurând. Avusese o zi grea. Avea nevoie de un somn bun.

— Harry?

Deveni imediat atent auzind glasul lui Ferguson.

— Da, sir.

— Urneşte-te până aici. Avem treabă.

Cussane lucra în biroul lui la predica duminicală, când senzorul conectat la aparatura din pod semnaliza. Până să ajungă sus, Devlin închisese telefonul. Dădu banda înapoi, ascultând cu atenţie. După ce se termină, rămase o clipă gândindu-se la implicaţii, care erau toate rele.

Coborî în birou şi îl sună imediat pe Cerni. Când profesorul răspunse, Cussane spuse:

— Eu sunt. Eşti singur?

— Da. Tocmai mă pregăteam de culcare. De unde sun?

— De acasă. Aveam probleme mari. Ascultă eu atenţie.

După ce termină, Cerni spuse:

— E tot mai rău. Ce vrei să fac?

— Vorbeşte imediat cu Lubov. Spune-i să ia legătura de îndată

cu Belov la Paris. Poate că ei o pot opri.

— Şi dacă nu reuşesc?

— Atunci va trebui să mă ocup personal de ea când va sosi aici. O să te ţin la curent, aşa că stai lângă telefon.

Îşi turnă un whiskey şi se instală în faţa căminului. Ciudat, dar şi-o imagina şi acum aşa cum era în urmă cu mulţi ani, o fetiţă slăbuţă, stând în ploaie.

Ridică paharul şi spuse încet:

— În sănătatea ta, Tania Voroninova. Hai că vedem dacă poţi să-i alergi pe ticăloşii ăia până le iese sufletul.

După cinei minute, Turkin îşi dăduse seama că ceva nu era deloc în regulă, intrase în cabină şi descoperise uşa de la toaletă încuiată. Singurul răspuns la bătăile lui precipitate în uşă fiind tăcerea, se hotărî să spargă uşa. Toaleta goală, fereastra spuneau totul. Se căţără pe fereastră, sări în curte şi o porni pe rue de Madrid. Nici urmă de ea. Ocoli până ajunse în faţa Conservatorului şi intră prin uşa principală, negru de furie. Cariera lui, însăşi viaţa lui erau pe muchie de cuţit acum, din cauza acelei femei blestemate.

Belov era la un alt pahar cu şampanie, absorbit într-o conversaţie cu ministrul Culturii, când Turkin îl bătu pe umăr.

— Iertaţi-mă că vă deranjez, tovarăşe colonel, dar pot să vă spun două vorbe?

Îl duse în colţul cel mai apropiat şi îi dădu vestea cea rea.

Nikolai Belov descoperise că adversităţile îl făceau întotdeauna să dea din el tot ce avea mai bun. Nu fusese niciodată genul care se văicăreşte după ce s-a întâmplat o boacănă. Acum şedea la masa de lucru în biroul de la ambasadă, faţă în faţă cu Nataşa Rubenova. Şepilov şi Turkin stăteau lângă uşă.

— Te mai întreb o dată, tovarăşă, îi spuse el. Ţi-a pomenit ceva despre asta? Dintre toţi, ai fost categoric singura care ar fi putut avea vreo idee despre intenţiile ei.

Nataşa era sincer tristă şi înlăcrimată, ceea ce o ajută să mintă foarte uşor.

— Sunt la fel de uluită ca şi dumneavoastră, tovarăşe colonel.

Belov oftă şi-i făcu semn din cap lui Turkin, care veni în spatele

ei, împingând-o pe un scaun. Îşi scoase mănuşa din mâna dreaptă şi o strânse de gât, atingându-i un nerv şi provocându-i o durere îngrozitoare.

— Te mai întreb o dată, spuse Nikolai Belov cu blândeţe. Te rog, fii înţelegătoare. Nu-mi plac treburile astea.

Nataşa, copleşită de durere, furie şi umilinţă, făcu cel mai curajos gest din viaţa ei.

— Vă rog, tovarăşe, vă jur că nu mi-a spus nimic! Absolut nimic!

Ţipă din nou, când degetul lui Turkin îi găsi nervul dureros şi Belov flutură din mână.

— Ajunge. Sunt convins că spune adevărul. Ce rost ar avea să mintă?

Nataşa rămase ghemuită pe scaun, plângând, iar Turkin spuse:

— Acum ce facem, tovarăşe?

— Toate aeroporturile sunt supravegheate de noi. N-ar fi putut lua niciun avion până acum.

— Dar Calais şi Boulogne?

— Oamenii noştri au pornit deja pe cale rutieră. Cel mai devreme ar putea pleca, din ambele puncte, cu unul din feriboturile de dimineaţă iar ei vor ajunge acolo înainte de plecarea lor.

Şepilov, care vorbea rareori, spuse calm:

— Scuzaţi-mă, tovarăşe colonel, dar aţi luat în considerare posibilitatea ca ea să ceară azil la ambasada britanică?

— Bineînţeles, îi spuse Belov. Întâmplător, am introdus încă din iunie anul trecut un sistem de supraveghere care operează la intrare în orele de întuneric, din motive destul de evidente. E sigur că încă n-a apărut acolo şi dacă va apărea. Dădu din umeri.

Uşa se deschise şi Irana Vronski dădu buzna înăuntru.

— Pentru dumneavoastră, tovarăşe Lubov, direct de la Dublin. E foarte urgent. S-a făcut legătura prin radio pe linia unu.

Belov ridică receptorul şi ascultă. Când, în cele din urmă. Îl puse jos, zâmbea.

— Până acum totul e-n regulă. Fata a luat trenul de noapte spre Rennes. Hai să ne uităm pe hartă. Făcu semn din cap către Nataşa. Ia-o de aici, Irana.

Turkin spuse:

— Dar de ce Rennes?

Belov găsi localitatea pe harta de pe perete.

— Ca să ia de acolo un alt tren spre St. Malo. Iar de la St. Malo va lua hidroglisorul spre Jersey, una din insulele din Canalul Mânecii.

— Teritoriu britanic?

— Exact. Jersey, dragul meu Turkin, e într-adevăr o localitate mică, dar este cea mai importantă bază financiară insulară din lume. Au un aeroport excelent, cu mal multe zboruri pe zi spre Londra şi multe alte locuri.

— E-n regulă, spuse Turkin. Să pornim cu maşina spre St. Malo, ca s-ajungem înaintea ei.

— O clipă. Să ne uităm în ghidul rutier Michelin, Belov găsi ghidul roşu în sertarul din stânga sus al biroului şi începu să-l răsfoiască.

— Am găsit – St. Malo. Patru sute optzeci şi şase de kilometri de la Paris şi bună parte din ei pe drumurile de ţară din Bretagne. Imposibil de ajuns acum cu maşina până acolo, nu e timp. Du-te până la Biroul 5, Turkin. Vezi dacă avem vreun om de care ne putem folosi în St. Malo. Iar tu, Şepilov, spune-i Iranei să-mi dea toate informaţiile pe care le are despre Jersey, Aeroport, port, orarul zborurilor şi al ambarcaţiunilor şi aşa mai departe. Repede!

În Cavendish Square, Kim făcea focul în salon, în timp ce Ferguson, îmbrăcat cu un vechi halat de molton, şedea la birou, luptându-se cu un vraf de hârtii.

Servitorul ghurka se ridică.

— Doriţi cafea, sahib?

— Doamne fereşte, Kim. Un ceai bun şi proaspăt – ţine-l cald – şi nişte sandvişuri. Te las pe tine să alegi.

Kim ieşi şi Harry Fox intră zorit dinspre birou.

— Uitaţi şir, care e situaţia. Fata va face o întrerupere de aproape două ore la Rennes. De acolo până la St. Malo sunt unsprezece kilometri. Va sosi la şapte şi jumătate.

— Şi hidroglisorul?

— Pleacă la opt şi cincisprezece. Călătoria durează cam un ceas

şi un sfert. Se schimbă şi ora, desigur, deci ajunge în Jersey la opt şi jumătate, ora noastră. E un avion de la Jersey la Londra, la aeroportul Heathrow, la zece şi zece. Are destul timp să-l prindă. E o insulă mică, sir. Un taxi face doar cincisprezece minute din port până la aeroport.

— Nu trebuie să fie singură, Harry. Vreau s-o întâmpine cineva. Pleci imediat acolo. Trebuie să existe un zbor la prima oră.

— Din păcate, ajunge la Jersey abia la nouă şi douăzeci.

Ferguson spuse:

— Fir-ar să fie! şi bătu cu pumnul în masă tocmai când Kim intra cu o tavă pe care se aflau serviciul de ceai şi sandvişuri proaspăt făcute. Dinspre ele venea inconfundabilul miros de costiţă prăjită.

— Există o posibilitate, sir.

— Care anume?

— Vărul meu, Alex, sir. Alexander Martin. De fapt, mi-e văr de-al doilea. Locuieşte în Jersey, Lucrează în finanţe. E căsătorit cu o localnică.

— Martin? Ferguson se încruntă. Mi-e cunoscut numele.

— E şi normal, sir. L-am mai folosit. Pe vremea când lucra aici, în City, la o barcă comercială, călătorea foarte mult. La Geneva, Zürich, Berlin, Roma.

— Nu e pe lista agenţilor activi?

— Nu, sir. L-am folosit mai mult pe post de curier, deşi în urmă cu trei ani s-a produs un incident în Berlinul de Est şi lucrurile ne-au cam scăpat din mână, dar el s-a comportat destul de bine.

— Acum îmi amintesc, spuse Ferguson. Trebuia să ia nişte documente de la o femeie şi când a aflat că fusese deconspirată, a scos-o pe la punctul de control Charlie în portbagajul maşinii.

— El e, Alex, sir. A fost pentru scurt timp ofiţer în Garda Velşă, a făcut trei runde de serviciu în Irlanda. Un muzician deosebit de dotat. Cântă destul de bine la pian. Un nebun de zile mari. Tipic velş.

— Ia legătura cu el! spuse Ferguson. Acum, Harry! îi plăcea ideea cu Martin şi brusc se înveseli. Se servi cu unul din sandvişurile cu costiţă.

— Da' ştii că sunt bune?

Alexander Martin era un bărbat de treizeci şi şapte de ani, înalt,

destul de chipeş, cu o înfăţişare înşelătoare de om leneş. Avea permanent pe buze un zâmbet tolerant, foarte necesar în meseria de agent de investiţii, pe care o practica de când se mutase în Jersey, cu optsprezece luni în urmă. După cum îi mărturisise soţiei sale, Joan, în mai multe rânduri, ceea ce era neplăcut când lucrai în domeniul investiţiilor era faptul că aveai de-a face cu oamenii bogaţi, pe care, luaţi la un loc, ca o clasă socială, îi ura din tot sufletul.

Viaţa avea totuşi compensaţiile ei. Era un pianist dotat, chiar dacă nu unul mare. Dacă ar fi fost viaţa lui ar fi fost poate cu totul alta. Acum şedea la pian în livingul casei sale atât de plăcute din St. Aubin. cu vedere spre mare, şi cânta o piesă de Bach – o muzică glacială, sclipitoare, care cerea o concentrare totală. Era îmbrăcat în smoking şi la gât avea o cravată neagră, desfăcută. Telefonul sună preţ de câteva clipe până când să-şi dea seama de acest lucru. Se încruntă, amintindu-şi cât de târziu era, şi ridică receptorul.

— Martin la telefon.

— Alex? Aici Harry. Harry Fox.

— Dumnezeule! spuse Alex Martin.

— Ce fac Joan şi copiii?

— Au plecat în Germania pentru o săptămână.

Stau la soră-sa. Soţul ei este maior în vechea voastră gaşcă. Detmold.

— Deci eşti singur? Credeam că eşti în pal.

— Abia am venit de la un dineu. Martin se trezise acum de-a binelea, ştiind din experienţă că nu era un telefon de curtoazie. Hai, Harry, spune despre ce este vorba.

— Avem neapărat nevoie de tine, Alex, dar nu ca în alte daţi. Avem nevoie de tine acolo. În Jersey.

Alex Martin râse, mirat.

— În Jersey? Cred că glumeşti.

— În legătură cu o fată, Tania Voroninova. Ai auzit de ce?

— Cum naiba să nu fi auzit? îi spuse Martin. Este de ani de zile una dintre cele mai bune pianiste. Am văzut-o cântând la Albert Hall în concertele de promenadă ale stagiunii trecute. La birou primesc zilnic ziarele din Paris. În acest moment este acolo, într-un turneu de

concerte.

— Ba nu este, spuse Fox. La ora asta este probabil la jumătatea drumului spre Rennes, în trenul de noapte. Încearcă, să fugă, Alex.

— Ce să facă?!

— Dacă are noroc, se va urca în hidroglisor la St. Malo şi va sosi în Jersey la opt şi douăzeci. Are un paşaport britanic pe numele Joanna Frank.

Martin înţelese acum despre ce era vorba.

— Şi vrei s-o întâmpin?

— Exact. Te duci direct la aeroport şi o expediezi cu avionul de zece şi zece ta Heathrow. Asia-i tot. Aici o preluăm noi. Crezi că o vreo problemă pentru tine?

— Nicio problemă. Ştiu cum arată. De fapt, cred că mai am programul concertului de la Albert Hall. Are şi fotografia acolo.

— Minunat, îi spuse Fox. Îl va suna pe unul din oamenii noştri când va ajunge la Rennes. O să-i transmitem că vii s-o întâmpini.

Urmă o clipă de tăcere, apoi Martin auzi:

— Aici Ferguson.

— Vă şalul, sir.

— Îţi suntem recunoscători.

— E o nimica toată, sir. Un singur lucru ar mai fi. Cealaltă parte cum va reacţiona?

— Probabil că în niciun fel. KGB-ul va aştepta în toate locurile la care te duce gândul în prima clipa – aeroportul Charles de Gaulle, Calais, Boulogne. E foarte puţin probabil să le treacă prin cap că ar veni acolo. Ţi-l mai dau pe Harry.

Fox spuse:

— Vom ţine legătura îndeaproape, Alex. Îţi dau numărul de aici, în caz că ai vreo problemă.

Martin şi-l notă.

— Cred că o să meargă ca pe roate. E un interludiu plăcut pentru mine în rutina afacerilor. O să te sun.

Acum era pe deplin treaz şi categoric foarte vesel. Nicio speranţă să mai doarmă. Lucrurile se precipitau. Îşi turnă o votcă cu apă tonică şi se întoarse la pian, la Bach-ul lui.

Biroul 5 era acea secţie a ambasadei sovietice din Paris care se ocupa de Partidul Comunist Francez, de infiltrarea sindicatelor şi aşa mai departe. Turkin îşi pierdu o jumătate de ceas cu dosarul pe care-l aveau despre St, Malo şi zona apropiată, dar nu descoperi nimic.

— Nenorocirea este, tovarăşe, îi spuse el lui Belov când se întoarse în birou, că Partidul Comunist Francez nu este demn de nicio încredere. Francezii au tendinţa de a pune ţara înaintea partidului când se îngroaşă lucrurile.

— Ştiu, spuse Belov. Asta se trage dintr-o credinţă înnăscută în propria lor superioritate. Arătă spre hârtiile răspândite pe biroul lui. Am studiat foarte atent insula Jersey. Soluţia este destul de simplă. Cunoşti micul aerodrom de lângă Paris, pe care l-am mai folosit?

— Croix? spuse Turkin. Taxiurile Aeriene Lebel?

— Exact. Aeroportul Jersey se deschide devreme. Ai putea ateriza acolo la şapte. Ai timp suficient să ajungi în port ca s-o întâmpini. Ai ca de obicei la dispoziţie mai multe paşapoarte. Ai putea pleca în calitate de om de afaceri francez.

— Dar cum o aducem înapoi? întrebă Turkin Ar trebui să trecem prin vamă şi pe la punctul de imigrări ca să luăm avionul de întoarcere de la Jersey Ar fi imposibil. Ea ar putea foarte uşor să provoace un scandal.

— Scuzaţi-mă, tovarăşe colonel, interveni Şepilov, dar este absolut necesar s-o aducem cu orice preţ înapoi, de vreme ce unicul scop al acestei afaceri este doar s-o silim să nu vorbească? Sau m-am înşelat eu?

— Categoric că te-ai înşelat, îi spuse Belov pe un ton glacial. În orice condiţii, oricât de greu ar fi, generalul Maslovski vrea s-o aducem înapoi. N-aş vrea să fiu în pielea ta, în cazul când ar trebui să raportezi că ai fost nevoit s-o împuşti, Şepilov. Cred că există o soluţie foarte simplă. Conform ghidurilor, la St. Helier e un port pentru iahturi. Au ambarcaţiuni de închiriat. Turkin, navigaţia era parcă un fel de hobby al tău, în ţară.

— Da, tovarăşe.

— Bun. Atunci sunt convins că nu este pentru tine o problemă să pilotezi o şalupă cu motor de la Jersey la St. Malo. Acolo poţi închiria

o maşină şi s-o aduci înapoi pe şosea.

— Am înţeles, tovarăşe colonel.

Irana intră cu o tavă cu ceşti cu cafea. Colonelul spuse:

— Excelent. Acum tot; ce avem de făcut este să găsim pe cineva care să-l scoale din somn pe Lebel. Totul trebuie sincronizat la fix.

Spre surprinderea ei, Tania reuşi să doarmă aproape tot timpul cât dură călătoria cu trenul şi ca s-o trezească, cei doi tineri studenţi care călătoriseră în acelaşi compartiment cu ea de la Paris au trebuit să o zgâlţâie. Deşi ploaia încetase, era foarte frig la ora trei şi jumătate pe peronul gării din Rennes. Studenţii cunoşteau un local deschis toată noaptea, lângă gară, pe bulevardul Beaumont şi o conduseră până acolo. Înăuntru era cald, atmosfera era îmbietoare şi nu era prea multă lume. Comandă o cafea şi o omletă şi se duse să-l sune pe Devlin de la telefonul public.

Devlin, care aştepta îngrijorat, spuse:

— Te simţi bine?

— Minunat, spuse ea. Am reuşit chiar să dorm în tren. Fiţi liniştit. Nu pot să bănuiască unde mă aflu. Când o să vă revăd?

— Curând, îi spuse Devlin. Mai întâi să ajungi cu bine la Londra. Acum fii atentă. Când hidroglisorul va sosi în Jersey, vei fi întâmpinată de un om pe nume Martin. Alexander Martin. Se pare că e un admirator de-al tău, aşa că ştie cum arăţi.

— Am înţeles. Altceva?

— Nimic.

— E-n regulă. Atunci mă întorc la omleta mea, domnule profesor.

Închise telefonul şi Devlin puse receptorul la loc. Straşnica fată, îşi spuse el şi intră în bucătărie. În vila lui Harry Cussane îl suna deja pe Paul.

Croix era un mic aerodrom, cu un turn de control. două hangare şi trei barăci Nissen, sediul unui club aviatic, folosit în acelaşi timp şi de Pierre Lebel pentru firma lui de taxiuri aeriene. Lebel era un individ posac şi taciturn care nu punea niciodată întrebări indiscrete dacă clientul plătea bine. Mai zburase pentru Bolov în câteva ocazii şi îi cunoştea bine pe Turkin şi Şepilov. Habar n-avea că sunt ruşi. Bănuise

întotdeauna că făceau ceva ilegal, dar atâta timp cât nu era vorba de droguri şi plăteau bine, n-avea nimic de obiectat. Îi aştepta, când cei doi sosiră şi deschiseră uşa hangarului principal ca să poată intra în el cu maşina.

— Care e avionul? întrebă Turkin.

— Vom folosi un Chieftain. E mai rapid decât Cessna şi până la Golful St. Malo avem vântul din faţă.

— Când plecăm?

— Cât de curând doriţi.

— Dar ştiam că aeroportul din Jersey se deschide abia la şapte.

— Cine v-a spus asta a înţeles greşit. Oficial se deschide la şapte şi jumătate pentru taxiurile aeriene. Dar aeroportul este deschis de la cinci şi jumătate pentru avioanele de presă.

— Avioane de presă?

— Cu ziarele din Anglia. Poşta şi aşa mai departe. De obicei răspund cu amabilitate la solicitarea unei aterizări în zori, mai ales dacă te cunosc. Am înţeles că e un zbor urgent.

— Bineînţeles că este, îi spuse Turkin.

— E-n regulă, haideţi în birou să stabilim termenii afacerii.

Biroul, la care se ajungea pe o scară şubredă, era mic şi înghesuit, pe masa de lucru era dezordine, şi întreaga încăpere era luminată de un singur bec. Turkin îi înmână lui Lebel un plic.

— Ar fi bine să-i numeri.

— Bineînţeles, spuse francezul şi în clipa aceea sună telefonul. Răspunse imediat, apoi îi pasă lui Turkin receptorul.

— Pentru dumneavoastră.

Belov spuse:

— Fata e la Rennes şi a luat legătura cu Devlin. A apărut o nouă complicaţie. Un anume Alesander Martin o întâmpină când soseşte cu hidroglisorul la Jersey.

— Un profesionist? întrebă Turkin.

— N-avem absolut nicio informaţie asupra lui. Cine s-ar fi gândit că au un om într-un loc ca Jersey? Şi totuşi.

— Nicio problemă, spuse Turkin. Ne vom ocupa noi de asta.

— Succes.

Telefonul se închise şi Turkin se întoarse Spre Lebel.

— E-n regulă, prietene. Putem porni.

Era doar şase când au aterizat pe aeroportul Jersey. Dimineaţa era splendidă, cerul începea deja să se lumineze la răsărit, la orizont apărând o licărire portocalie în timp ce se ivea soarele. Ofiţerul care era de serviciu la vamă şi la imigrare se arătă amabil şi prevenitor. Nici n-avea vreun motiv să nu fie, întrucât paşapoartele lor franceze erau absolut în regulă şi prin Jersey se perindau anual mii de vizitatori francezi.

— Faceţi o escală aici? îl întrebă el pe Lebel.

— Nu. mă întorc imediat la Paris, îi spuse francezul.

— Şi dumneavoastră, domnilor?

— Stăm trei, patru zile. Afaceri şi distracţie, spuse Turkin.

— N-aveţi nimic de declarat? Aţi citit anunţul?

— Absolut nimic. Turkin îi întinse geanta de voiaj. Ofiţerul clătină din cap.

— E-n regulă, domnilor. Şedere plăcută.

Dădură mâna politicoşi cu Lebel şi trecură în Raia de sosire, care la ora aceea matinală era pustie. Afară erau parcate câteva maşini, dar staţia de taxiuri era goală. Pe perete se afla un telefon, dar în clipa când Turkin se îndrepta spre el, Şepilov îi atinse braţul şi-i făcu semn cu degetul. Un taxi trăgea la intrarea în aeroport. Două stewardese coborâră şi intrară. Ruşii aşteptară şi taxiul trase lângă ei.

— Aţi pornit-o devreme, domnilor, spuse şoferul.

— Da, adineauri am venit de la Paris, îi spuse Turkin. Cu un avion particular.

— Aha. Unde vă duc?

Turkin, care-şi petrecuse aproape tot timpul cât durase zborul studiind ghidul insulei Jersey pe care i-l procurase Irana şi în mod deosebit harta oraşului St. Helier, spuse:

— La Weighbridge, parcă aşa se cheamă. Lângă port, Taxiul porni.

— Deci n-aveţi nevoie de un hotel?

— Ne întâlnim mai târziu cu nişte amici. Se ocupă ei de lucrurile astea; ne-am gândit să mâncăm ceva mai întâi.

— E foarte bine acolo. În apropiere de Weighbridge e un local care se deschide devreme. Vă conduc.

La ora aceea matinală drumul nu era deloc aglomerat şi parcurseră porţiunea până la Bel Royal şi artera de circulaţie cu două benzi Victoria Avenue, în doar ceva mai mult de zece minute. Soarele se înălţa pe cer şi perspectiva care se deschidea dincolo de golful St. Aubin era de-a dreptul spectaculoasă, fluxul înconjurând cu apă stânca pe care se afla castelul Elizabeth. În faţa lor se vedea oraşul, digul portului şi macaralele înălţându-se spre cer în depărtare.

Şoferul viră, intrând în parcarea de la capătul falezei.

— Am ajuns, domnilor. Acesta este Weighbride. Acolo e agenţia turistică. Se descinde mai târziu, dacă aveţi nevoie de vreo informaţie. Localul este chiar peste drum, acolo, după colţ. Să vedem cât aveţi de plătit. Trei lire şi suntem chit.

Turkin, care căpătase de la Irana câteva sute de lire în bancnote englezeşti, scoase o hârtie de cinci lire din portofel.

— Păstrează restul. Ai. fost foarte amabil. Unde e portul pentru ambarcaţiuni mici?

Şoferul arătă cu mâna.

— La celălalt capăt al portului. Ajungeţi pe jos, ocolind portul.

Turkin făcu semn din cap spre digul care mergea spre largul golfului.

— Şi navele sosesc aici?

— Da. La Cheiul Albert. Se vede de aici rampa pentru feribotul de maşini. Hidroglisoarele opresc mai încolo.

— E-n regulă, spuse Turkin. Mulţumesc mult.

Coborâră şi taxiul plecă. La câţiva metri, era un closet public şi, fără să rostească un cuvânt, Turkin o luă înainte şi Şepilov îl urmă. Turkin îşi deschise geanta de voiaj şi scotoci pe sub îmbrăcămintea pe care o conţinea, ridică fundul dublu şi scoase la iveală două pistoale. Îşi vârî unul în buzunar şi i-l dădu pe celălalt lui Şepilov. Erau pistoale automate, fiecare prevăzut cu o surdină.

Turkin trase fermoarul genţii de voiaj.

— Până aici totul e-n regulă. Hai să vedem cum arată portul pentru ambarcaţiuni mici.

În port erau ancorate câteva sute de ambarcaţiuni de toate formele şi dimensiunile. Iahturi, vaporaşe de croazieră, şalupe rapide. Găsiră destul de uşor birourile unei firme care închiria ambarcaţiuni, dar încă nu deschisese.

— E. prea devreme, spuse Turkin. Hai să coborâm să aruncăm o privire.

O luară pe unul din pontoanele plutitoare, de ale cărui laturi erau ancorate ambarcaţiuni, se opriră, apoi intrară pe un altul. Lui Turkin îi mersese bine întotdeauna. lua foarte încrezător în destinul lui. Prostia aceea cu Tania Voroninova fusese ca un hâc nefericit în cariera lui, dar era convins că lucrurile se vor aranja. Şi în clipa acea, soarta interveni în joc.

La capătul pontonului era ancorat un vaporaş de croazieră, de un alb strălucitor, cu o dungă albastră deasupra liniei de plutire. La pupa era scris numele ambarcaţiunii, L'Alouette, şi locul înregistrării, Granville, despre care Turkin ştia că e un port de pe coastă, în apropierea localităţii St. Malo. Pe punte apăru o pereche care vorbea franţuzeşte. Bărbatul era înalt, cu barbă şi purta ochelari. Era îmbrăcat cu o haină marinărească de culoare închisă. Femeia purta blue jeans şi o jachetă identică, iar pe cap avea un batic.

În timp ce bărbatul e» ajută să treacă peste balustradă, Turkin îl auzi spunând:

— Mergem pe jos până în staţia de autobuz. De acolo luăm un taxi spre aeroport. Avionul de Guernsey decolează la opt.

— La ce oră ajungem înapoi? spuse ea.

— La patru. Avem timp să luăm micul dejun la aeroport.

Cei doi se îndepărtară. Şepilov spuse:

— Ce este Guernsey?

— Următoarea insulă, îi răspunse Turkin. Am citit despre ea în ghid. Sunt zboruri inter-insulare de mai multe ori pe zi. Durează doar cincisprezece minute. O plimbare de o zi pentru turişti.

— Te gândeşti şi tu la ce mă gândesc eu? întrebă Şepilov.

— E o ambarcaţiune frumoasă, spuse Turkin. Am putea ajunge la St. Malo şi să plecăm mai departe cu câteva ceasuri bune înainte ca ăştia doi să se întoarcă aici după-amiază. Scoase un pachet de ţigări

franţuzeşti şi-i oferi una tovarăşului lui. Să-i lăsăm să se îndepărteze şi pe urmă verificăm.

Făcură o plimbare pe pontoane, apoi după zece minute se întoarseră şi urcară la bord. Uşa de la scara care ducea spre puntea de dedesubt era încuiată. Şepilov scoase un şiş şi o forţă cu dexteritate. Jos se aflau două cabine frumos mobilate, un salon şi o bucătărie. Se întoarseră pe punte şi încercară uşa de la timonerie. Era deschisă.

— Cheia de contact nu-i aici.

— Nicio problemă. Dă-mi cuţitul tău.

Turkin bâjbâi cu mâna în sus, în spatele tabloului de comandă şi trase în jos câteva fire. Îi trebuiră doar câteva clipe ca să facă legătura corectă şi când apăsă pe butonul de pornire, motorul porni imediat. Verifică nivelul carburantului.

— Rezervorul e plin pe trei sferturi. Desfăcu din nou sârmele. Ivan, cred că azi o ziua noastră norocoasă, îi spuse el lui Şepilov.

Ocoliră portul şi se întoarseră în cealaltă parte a lui, apoi o luară pe Cheiul Albert, oprindu-se la capătul lui, ca să se uite în jos la dana hidroglisorului.

— Excelent. Turkin se uită la ceas. Acum nu ne rămâne decât să aşteptăm. Hai să căutăm localul ăla şi să gustăm ceva.

La St. Malo, hidroglisorul Cundor ieşea din port pe lângă Mole des Noires. Era aproape plin, în principal cu turişti francezi care făceau o excursie de o zi pe insula Jersey, judecând după conversaţiile care ajungeau la urechile Taniei. După ce ieşi din port, hidroglisorul începu să se ridice, mărind viteza, şi ea privea spre cerul dimineţii, simţindu-se în culmea fericirii. Izbutise. Îi păcălise pe toţi. O dată ajunsă în Jersey, era ca şi ajunsă la Londra. Se lăsă pe speteaza scaunului şi închise ochii.

Alex Martin viră cu Peugeotul lui mare intrând pe Cheiul Albert şi mai merse puţin până găsi un loc bun de parcare, ceea ce nu era foarte uşor, căci tocmai sosise feribotul de maşini de la Weymouth şi era o oarecare aglomeraţie. Nu dormise deloc şi începea să simtă efectele lipsei de somn, deşi se mai înviorase după ce luase un mic dejun substanţial şi făcuse un duş rece. Era îmbrăcat cu pantaloni bleumarin, un pulover pe gir de aceeaşi culoare şi un sacou sport din

tweed bleu, de la Yves St. Laurent. Se îmbrăcase aşa.

Într-un fel din dorinţa de a-i face o impresie bună Taniei Voroninova. Muzica însemna foarte mult pentru el şi şansa de a cunoaşte o interpretă pe care o admira atât de mult, avea pentru el mult mai multă importanţă decât şi-ar fi putut imagina vreodată Ferguson sau Fox. Avea părul încă puţin umed şi îşi trecu degetele prin el, brusc neliniştit. Deschise torpedoul Peugeotu-lui şi scoase pistolul care se afla acolo. Era un Smith and Wesson Special, calibru 33, model Airweight cu ţeava de cinci centimetri, o armă mult folosită de CIA. Cu şase ani în urmă, o luase de pe cadavrul unui terorist protestant din Belfast, membru al organizaţiei ilegale UVF. Individul încercase să-l ucidă pe Martin şi aproape că reuşise. Numai că îl omorâse Martin pe el. Ciudat era că nu-l frământase asta niciodată. N-avusese regrete, nici coşmaruri.

— Potoleşte-te, Alex, spuse el în şoaptă. Aici eşti în Jersey.

Dar nu-l părăsea sentimentul că trăia din nou acel Belfast, avea aceeaşi senzaţie de nelinişte şi, amintindu-şi de un vechi truc din zilele când acţiona în clandestinitate, îşi vârî pistolul sub curea, în scobitura spatelui. De obicei, chiar şi la o percheziţie corporală le scăpa arma ascunsă acolo.

Rămase în maşină fumând o ţigară şi ascultând Radio Jersey, până când hidroglisorul pătrunse în rada portului. Dar nici atunci nu coborî. Urmau obişnuitele formalităţi de îndeplinit, trecerea prin vamă şi aşa mai departe. Aşteptă până ce primii pasageri apărură la ieşirea pentru pasageri, apoi coborî şi porni spre ei. O recunoscu imediat pe Tania, îmbrăcată cu salopeta neagră şi cu trendul pe umeri, ca o pelerină.

Se duse spre ea.

— Domnişoara Voroninova? Ea îl cercetă precaută Sau să vă spun domnişoara Frank?

— Cine sunteţi?

— Alexander Martin. Mă aflu aici pentru a mă asigura că veţi ajunge la avion în siguranţă. Aveţi rezervat un bilet pentru avionul de zece şi zece spre Londra. E timp destul.

Tania îl luă de braţ relaxându-se total, nedându-şi seama de

prezenţa lui Turkin şi Şepilov de cealaltă parte a drumului, rezemaţi de zid, pe jumătate întorşi cu spatele.

— N-aveţi idee ce plăcut este să vezi un chip prietenos.

— Pe aici. O ghidă spre Peugeot. V-am văzut cântând Imperialul la concertele de promenadă de la Albert Hall, anul trecut. Aţi fost uluitoare.

O instală pe scaunul de lângă şofer, ocoli maşina şi se aşeză la volan.

— Cântaţi şi dumneavoastră la pian? întrebă ea, mânată parcă de o intuiţie.

— O, da. Răsuci cheia în contact. Dar nu ca dumneavoastră.

În spatele lor, portierele din spate ale maşinii se deschiseră şi cei doi ruşi se urcară, Turkin în spatele Taniei.

— Fără scandal, aveţi amândoi câte un pistol cu surdină îndreptat spre spinare. Scaunele astea nu sunt tocmai un blindaj pentru corpurile voastre. Putem să vă ucidem pe amândoi fără să se audă un sunet şi apoi s-o-ntindem.

Tania încremenise şi răsufla din greu. Alex Martin spuse calm:

— Îi cunoşti pe aceşti indivizi?

— Sunt de la GRU, Serviciul de informaţii al armatei.

— Am înţeles. Şi acum ce se-ntâmplă? îl întrebă el pe Turkin.

— Dacă putem s-o luăm, se întoarce cu noi. Dacă nu, va muri. Singurul lucru care contează este să nu discute cu cine nu trebuie. Dacă faci vreo prostie, ea moare prima. Ne cunoaştem datoria.

— Sunt convins.

— Pentru că noi suntem tari şi voi sunteţi slabi, frumuşelule, îi spuse Turkin. De aceea, noi vom câştiga în cele din urmă. Şi o să ajungem până la Palatul Buckingham.

— N-aţi nimerit sezonul, bătrâne. spuse Alex. Regina se află la Sandringham.

Turkin rânji.

— Foarte amuzant. Acum, hai urneşte chestia asta spre portul pentru ambarcaţiuni mici.

O luară pe jos pe ponton, spre. L'Alouette, Martin ţinând-o pe fată de cot iar cei doi ruşi venind în urma lor. Martin o ajută pe Tania

să treacă balustrada Simţea că tremură.

Turkin deschise uşa dinspre scara ce ducea dedesubt.

— Coborâţi, amândoi! îi urmă îndeaproape, de data: asta cu pistolul în mână. Stop! îi strigă lui Martin când ajunseră în salon. Apleacă-te pe masă. picioarele desfăcute, iar tu, stai jos, îi spuse Taniei.

Şepilov stătea deoparte, cu pistolul în mână. Tania era gala să izbucnească în plâns. Alex îi spuse cu blândeţe:

— Încearcă să zâmbeşti. Întotdeauna ajută.

— Voi, englezii, zău că-ntreceţi orice tupeu, spuse Turkin în timp ce îl percheziţiona cu o mână de expert. Nu mai reprezentaţi nimic. Sunteţi depăşiţi. Şi stai să vezi. când o să vă alunge argentinienii de pe mări. acolo, în apele Atlanticului de sud. Ridică sacoul lui Martin la spate şi găsi pistolul Airweight. Ia te uită ce-am găsit! îi spuse el lui Şepilov. Un amator! Vezi că în bucătărie e o frânghie. Adu-o încoace.

Şepilov se întoarse imediat:

— Cum ajungem în larg, îmi faceţi felul, nu-i aşa? întrebă Martin.

— Cam aşa ceva, Turkin se întoarse spre Şepilov. Leagă-l. Hai s-o ştergem cât mai repede de-aici. Mă duc să pornesc motorul.

Urcă scara spre punte. Tania nu mai tremura, era palidă la faţă şi în ochi i se citeau furia şi disperarea! Martin îşi răsuci capul aproape imperceptibil şi Şepilov îl lovi brutal cu genunchiul în spate.

— Ridică-te! Mâinile la spate!

Martin simţi ţeava surdinei în spinare. Rusul îi spuse Taniei:

— Leagă-i mâinile.

Martin se gândi:

— Măi, băieţi, văd că nu vă-nvaţă nimic acolo! Nu se stă niciodată atât de aproape de celălalt.

Se răsuci, pivotând spre stânga şi evitând ţeava pistolului. Pistolul scuipă un glonte, făcând o gaură în perete. Îl înşfacă pe rus de încheietura mâinii, cu dreapta, i-o răsuci în sus, întinsă şi încordată, ca o bară de oţel. Şepilov gemu, lăsă să-i cadă arma, şi pumnul stâng al lui Martin, încleştat, se abătu asupra braţului lui ca un ciocan, fracturându-l.

Şepilov urlă şi căzu pe un genunchi. Martin se aplecă, ridică pistolul şi: atunci, ca prin miracol, cealaltă mână a rusului ţâşni în sus,

în ea sclipind lama unui şiş. Martin pară lovitura, simţind brusc durerea, în clipa când lama îi sfâşie mâneca, şi-i dădu sângele. Îl pocni pe Şepilov în falcă, cu degetele întinse şi-i dădu un şut cuţitului până sub scaun.

Tania se ridicase, dar se auzeau deja paşi grăbiţi pe punte.

— Ivan? strigă Turkin.

Martin îi făcu semn fetei, ducând un deget la gură, trecu pe lângă ea şi intră în bucătărie. Găsi o scăriţă oare ducea la tambuchiul din faţă. Îl deschise şi ieşi pe punte, auzindu-l pe Turkin care cobora.

Începuse din nou să plouă şi o ceaţă uşoară plutea dinspre mare. Străbătu cu pas uşor puntea până la intrarea spre scara dintre punţi. Turkin ajunsese jos şi stătea acolo, cu pistolul în mâna dreaptă, uitându-se prudent în salon. Martin nu făcu nici cel mai mic zgomot, nu-i dădu nicio şansă. Întinse doar pistolul şi-l împuşcă frumos în braţul drept. Turkin urlă. dădu drumul armei şi intră clătinându-se în salon iar Martin coborî scara.

Tania veni spre el. Martin luă de jos pistolul lui Turkin şi îl băgă în buzunar. Turkin se rezemă de masă, ţinându-se de braţ şi străfulgerându-l cu privirea. Şepilov tocmai se ridica de jos cu mare greutate şi se prăbuşi pe banchetă gemând. Martin îl răsuci pe Turkin şi-l căută în buzunare, până ce găsi pistolul Smith and Wesson. Se întoarse din nou spre Turkin.

— Am umblat cu grijă cu braţul tău. N-o să mori – deocamdată. Nu ştiu cine e proprietarul acestui iaht, dar e dar că ai vrut s-o ştergi cu el, împreună cu amicul tău. Dacă aş fi în locul vostru, chiar asta aş face. Aici i-ai încurca grozav pe ai noştri şi sunt convins că ar vrea să vă întoarceţi la Moscova. Cred că împreună o să vă descurcaţi.

— Ticălosule! spuse Peter Turkin exasperat.

— Te rog, nu în faţa doamnei, îi spuse Alex Martin. O împinse pe Tania Voroninova în sus pe scară şi se întoarse spre el. Dacă vreţi să ştiţi, voi doi n-aţi supravieţui nici măcar unei singure nopţi rele de sâmbătă în Belfast, spuse el, apoi o urmă pe fată, sus, pe punte.

Când ajunseră la Peugeot, îşi scoase cu grijă sacoul. Avea sânge pe mâneca de la cămaşă şi îşi extrase batista din buzunar.

— Vă rog, vedeţi dacă puteţi face ceva cu asta.

Tania i-o legă strâns în jurul tăieturii.

— Ce fel de om sunteţi?

— Păi şi eu îl prefer tot pe Mozart, spuse Alex Martin în timp ce îşi trăgea pe el sacoul. Hei, ia priviţi!

În depărtare, în celălalt capăt al portului, L'Alouette ieşea din port.

— Pleacă, spuse Tania.

— Nenorociţii! îi spuse Martin. După povestea asta, vor fi probabil expediaţi în Gulag. O ajută să se urce în Peugeot şi zâmbi vesel, aşezându-se la volan. Acum e cazul să vă duc la aeroport, nu-i aşa?

La terminalul numărul unu al aeroportului Heathrow, Harry Fox şedea la o ceaşcă cu ceai şi o ţigară cu sergentul de serviciu, în biroul corpului de pază. Telefonul sună, sergentul răspunse, apoi îi dădu lui Fox receptorul.

— Harry? spuse Ferguson.

— Da, sir.

— A scăpat. E în avion. Adineauri a decolat din Jersey.

— Fără nicio problemă, domnule?

— Nu, în afară de faptul că două sperietori de la GRU i-au atacat pe ea şi pe Martin pe Cheiul Albert.

Fox întrebă:

— Şi ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat că Martin s-a descurcat. Va trebui să-l mai folosim pe tânărul ăsta. Parcă spuneai cu a făcut parte din Brigada Gărzii?

— Da, sir. Garda Velşă.

— Bănuiam eu. Se vede întotdeauna, spuse Ferguson cu un ton vesel şi închise telefonul.

— Nu, madame, nu trebuie să plătiţi nimic, îi spuse stewardul Taniei, când avionul se înălţă pe cer, părăsind aeroportul Jersey. Barul e gratis. Ce doriţi? Vodcă cu apă tonică, gin cu suc de portocale? Sau şampanie.

Şampanie pe gratis. Tania confirmă din cap şi luă paharul aburit pe care-l oferi stewardul. Pentru o viaţă nouă, se gândi ea, apoi spuse

încetişor:

— În sănătatea ta, Alexander Martin. Şi goli paharul dintr-o lungă sorbitură.

Din fericire, menajera avea zi liberă. Alex Martin să debarasa de cămaşă, vârând-o bine sub gunoi, pe fundul uncia din pubele, apoi intră în baie şi îşi spălă braţul. Rana ar fi trebuit să fie cusută, dar asta ar fi declanşat tot felul de întrebări şi aşa ceva era inadmisibil. Strânse marginile tăieturii şi le prinse cu ajutorul unor bucăţi de plasture, un vechi truc pe care-l foloseau soldaţii, apoi se bandajă. Îşi puse pe el un halat de baie, îşi turnă un whisky mare şi se duse în camera de zi. Tocmai când se aşeza, sună telefonul.

Soţia lui spuse:

— Scumpule, am sunat la birou şi mi-au spus că ţi-ai luat zi liberă. S-a întâmplat ceva? Sper că nu te-ai surmenat din nou.

Nu ştia nimic despre serviciile pe care soţul ei i le făcuse lui Ferguson în trecut. N-avea rost s-o alarmeze acum. Zâmbi cu tristeţe, privind mâneca sfâşiată a sacoului Yves St. Laurent, aruncat pe scaunul de lângă el.

— Nici gând, spuse el. Doar mă cunoşti. Nu-mi doresc decât o viaţă liniştită. Azi lucrez acasă, asta-i tot. Acum spune-mi ce fac copiii.

În Cavendish Square, Ferguson şedea la birou cu receptorul în mână, cu o faţă gravă, când Fox veni în birou cu un mesaj telex. Ferguson îi făcu grăbit semn cu mâna, apoi urmă:

— Vă mulţumesc, domnule ministru. Şi puse receptorul la loc.

— E vreo problemă, sir?

— În ceea ce mă priveşte, este.

— Hai, spuneţi despre ce e vorba!

— Cei de la Foreign Office m-au anunţat adineauri că vizita Papei va avea loc în mod cert. Vaticanul va da un comunicat peste câteva ore. Ce-ai acolo?

— Un telex, sir. Informaţii asupra desfăşurării luptelor. Vestea cea rea este că HMS Antelope s-a scufundat, în cele din urmă. A fost bombardată ieri de către avioane Skyhawk. Vestea cea bună este că şapte avioane argentiniene au fost doborâte.

— M-ar bucura mai mult vestea dacă aş vedea rămăşiţele.

Probabil că cifra reală e jumătate. La fel cu în Bătălia pentru Anglia.

— Poate, sir. Toţi exagerează când se precipită lucrurile. Şi creează derută.

Ferguson se ridică şi îşi aprinse un trabuc.

— Nu ştiu ce să mai zic. Uneori parcă se prăbuşeşte naibii acoperişul peste tine. Am pe cap sosirea Papei, de care ne puteam foarte bine lipsi. Cuchulain bântuie încă pe undeva. şi acum şi tâmpenia asta cu argentinienii care încearcă să cumpere rachete Exocet de pe piaţa neagră din Paris. A fost transmis ordinul să fie scos Tony Villiers din spatele liniilor inamice din Insulele Falkland?

— Nicio problemă, sir. În momentul acesta este depus în Uruguay de un submarin. De la Montevideo zboară cu Air France direct la Paris. Mâine trebuie p-ajungă.

— E-n regulă. Va trebui să te duci până acolo. Îi furnizezi toate informaţiile în detaliu, apoi te întorci imediat aici.

— Va fi de-ajuns, sir?

— O, da, bineînţeles. Doar ştii cum e Tony o dată ce se porneşte. E ca focul. O să le vină de hac adversarilor noştri de acolo, nicio problemă. Am nevoie de tine aici, Harry. Ce-i cu Voroninova?

— După cum v-am mai spus, în drum de la Heathrow, ne-am oprit; la Harrods, ca să-i cumpărăm câteva lucruri. N-avea decât ce era pe ea.

— Precis că nu are niciun ban, spuse Ferguson. Va trebui să scoatem ceva din fondul pentru cheltuieli neprevăzute.

— Întâmplător, să ştiţi că nu va fi necesar, sir. Se pare că are aici un cont bancar foarte substanţial. Drepturi de autor de la discuri şi aşa mai departe. În mod sigur, nu va avea nicio dificultate să-şi câştige existenţa. Toţi impresarii vor umbla după ea când vor afla că e disponibilă.

— Toate astea sâni pentru mai târziu. Trebuie neapărat să stea ascunsă până spun eu. Cum ţi s-a părut?

— E foarte drăguţă, sir. Am instalat-o în camera liberă şi s-a băgat în baie.

— Bine, dar nu e cazul s-o îndemnăm la leneveală. Harry. Trebuie să-i dăm zor cu povestea asta. Am primit veşti de la Devlin şi

se pare că un alt om de-al lui McGuinness, cel care trebuia să-l supravegheze pe Cerni, a fost găsit în râul Liffey. Amicul nostru nu-şi pierde vremea.

— Înţeleg, sir, spuse Fox. Deci ce propuneţi?

— O expediem la Dublin imediat, azi după-amiază. Poţi s-o escortezi, Harry. I-o predai lui Devlin la aeroport, apoi te întorci aici. Poţi pleca la Paris cu avionul de dimineaţă.

Fox spuse cu glas domol:

— Poate că simte şi ea nevoie să se liniştească puţin. Să-şi tragă sufletul, cum se zice.

— Cu toţii ne-am dori asta, Harry, şi dacă este o aluzie subtilă la cum te simţi tu, tot ce pot să-ţi spun este că în acest caz trebuia să accepţi slujba care ţi s-a oferit la banca comercială a unchiului tău. Începeai la zece, terminai la patru.

— Şi mă plictiseam de moarte, sir.

În acel moment, Kim deschise uşa şi o introduse pe Tania Voroninova. Avea cearcăne la ochi, dar arăta surprinzător de bine, impresia generală fiind accentuată de puloverul albastru de caşmir şi de fusta elegantă de tweed, pe care le cumpărase de la Harrods. Fox făcu prezentările.

— Domnişoara Voroninova! E o mare plăcere pentru mine, spuse Ferguson. Am auzit că aţi trăit clipe de mare tensiune. Vă rog, luaţi loc.

Tania se aşeză pe canapeaua de lângă cămin.

— Aveţi cumva idee ce se întâmplă la Paris? întrebă ea.

— Încă nu, spuse Fox. Vom afla până la urmă, dar dacă doriţi să auziţi o părere avizată, vă asigur că KGB-ul nu acceptă niciodată un eşec, şi dacă ţinem seama de interesul deosebit al tatălui dumneavoastră adoptiv faţă de acest caz. Dădu din umeri. Eu n-aş vrea să fiu în pielea lui Turkin sau a lui Şepilov.

— Chiar şi o cătană bătrână şi şireată ca Nikolai Belov va supravieţui cu greu acestei lovituri, interveni Ferguson.

— Deci, ce urmează acum? întrebă ea. Mă voi revedea cu profesorul Devlin?

— Da, dar asta înseamnă să zburaţi la Dublin. Ştiu că nici n-aţi

apucat să vă dezmeticiţi bine, dar este esenţial să ne grăbim. Aş dori să plecaţi peste câteva ore, în această după-amiază, dacă nu vă deranjează. Căpitanul Fox vă va escorta şi vom aranja cu Devlin să vă întâmpine la aeroportul din Dublin.

Tania era încă surescitată şi starea ei părea a fi consecinţa celor întâmplate deja.

— Când plecăm? spuse ea.

— Primul avion de diseară, spuse Devlin. Desigur, voi fi acolo. Nicio problemă.

— Te las să organizezi singur întâlnirea necesară cu McGuinness, pentru ca ea să poată vedea toate fotografiile şi orice alte materiale pe care vor să i le arate.

— O să mă ocup de toate, spuse Devlin.

— De preferat cât mai repede, îi spuse Ferguson ferm.

— Ascult şi mă supun, Duh al Lămpii, spuse Devlin. Acum dă-mi-o şi mie.

Ferguson îi întinse fetei receptorul. Tania spuse:

— Domnul profesor Devlin? Ce s-a întâmplat?

— Am veşti de la Paris. Mona Lisa râde cu toată faţa. Pe curând.

Şi la Moscova se întâmplaseră lucruri importante în dimineaţa aceea. Evenimente care aveau să afecteze întreaga Rusie, în particular, şi politica internaţională, în general. Iuri Andropov, şeful KGB-ului începând din 1967, fusese numit secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist. Ocupa încă vechiul său birou din sediul KGB-ului din Piaţa Dzerjinski şi acolo îl convocă pe Maslovski, imediat după ora prânzului. Generalul stătea în picioare în faţa mesei de lucru, cuprins de presimţiri rele, căci Andropov era probabil singurul om dintre toţi pe care-i cunoştea, de care se temea cu adevărat. Andropov scria şi se auzea stiloul lui scârţâind pe hârtie. Îl ignoră un timp pe Maslovski, apoi rosti, fără să-şi ridice privirea:

— N-are niciun rost să mai amintesc crasa, ineficientă manifestată de departamentul dumneavoastră în privinţa afacerii Cuchulain.

— Tovarăşe. Maslovski nu încercă să se apere.

— Aţi dat ordin să fie lichidat împreună cu Cerni?

— Da, tovarăşe.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Andropov tăcu o clipă, îşi scoase ochelarii şi îşi trecu o mână peste frunte. Apoi, mai este problema fiicei dumneavoastră adoptive. În acest moment, se află în siguranţă la Londra, mulţumită bălmăjelilor oamenilor voştri.

— Da, tovarăşe.

— Iar de acolo, brigadierul Ferguson o expediază cu avionul la Dublin, unde IRA intenţionează să-i ofere tot ajutorul de care are nevoie pentru a-l identifica pe Cuchulain?

— Cam aceasta pare să fie situaţia, spuse Maslovski cu glasul pierit.

— Eu consider Aripa Provizorie a IRA ca fiind o organizaţie fascistă, mânjită în mod iremediabil de legăturile, ei cu Biserica Catolică, iar Tania Voroninova este o trădătoare a ţării ei, a partidului şi a clasei ei. Veţi trimite imediat o telegramă individului acela, Lubov, la Dublin. O va lichida laolaltă cu Cerni şi Cuchulain.

Îşi puse din nou ochelarii, luă stiloul şi începu din nou să scrie. Maslovski spuse cu un glas răguşit:

— Vă rog, tovarăşe, poate că.

Andropov îşi ridică surprins privirea.

— Vă creează vreo problemă ordinul meu, tovarăşe general?

Maslovski se făcu mic sub privirea aceea rece şi scutură repede: din cap.

— Nu, desigur că nu, tovarăşe. Se întoarse şi ieşi, simţind cum îi tremură uşor membrele.

La ambasada sovietică din Dublin, Lubov primise deja un mesaj de la Paris, prin care era informat că Tania Voroninova scăpase din plasă. Se afla încă în camera radio, când sosi cel de-al doilea mesaj, de la Maslovski, din Moscova. Operatoarea îl înregistră, introduse banda în aparat şi Lubov îşi bătu pe clape codul personal. Când citi mesajul, i se făcu efectiv rău. Seduse în biroul lui, încuie uşa şi scoase o sticlă de whisky din dulap. Dădu pe gât un pahar, apoi încă unul. În cele din urmă, îl sună pe Cerni.

— Aici Costello. Era numele conspirativ pe care-l folosea în astfel de ocazii. Ai treabă?

— Nu în mod deosebit. Îi spuse Cerni.

— Trebuie să ne vedem.

— La locul obişnuit?

— Da, dar mai întâi trebuie să-ţi vorbesc. E foarte important. Totuşi trebuie să aranjăm să ne vedem şi cu amicul nostru comun în seara asta. În Dun Street, parcă. Poţi aranja asta?

— E ceva foarte neobişnuit.

— Ţi-am spus că sunt chestiuni de mare importanţă. Sună-mă ca să-mi confirmi întâlnirea de diseară.

Cerni era categoric îngrijorat. Dun Street era numele codificat al unui depozit dezafectat de pe City Quay. pe care-l închinase cu câţiva ani în urmă sub numele unei firme oarecare, dar nu asta era problema. Cu adevărat important era faptul că el, Cussane şi Lubov nu se mai întâlniseră niciodată toţi trei la un loc. Îl sună pe Cussane la vila lui, fără succes, aşa că încercă la birourile secretariatului catolic din Dublin. Cussane răspunse imediat.

— Slavă Domnului, spuse Cerni. Am sunat şi la vilă.

— Da, adineauri am picat, îi spuse Cussane. E vreo problemă?

— Nu sunt sigur. Sunt neliniştit. Pot să vorbesc pe şleau?

— Pe firul ăsta aşa vorbeşti de obicei.

— A luat legătura cu mine amicul nostru, Costello. M-a rugat să mă întâlnesc cu el la trei şi jumătate.

— La locul obişnuit?

— Da, dar m-a mai rugat să aranjez să ne întâlnim toţi trei diseară în Dun Street.

— Asta e într-adevăr ceva neobişnuit.

— Ştiu. Nu-mi place.

— Poate că are pentru noi instrucţiuni de retragere, spuse Cussane. A zis ceva despre fată?

— Nu. Ar fi trebuit să spună?

— Mă întrebam pur şi simplu ce s-a întâmplat acolo. Spune-i că vin în Dun Street la şase şi jumătate. Fii liniştit, Pavel. Rezolv eu situaţia.

Închise telefonul şi imediat Cerni îl sună din nou pe Lubuv.

— La şase şi jumătate e bine?

— E-n regulă, îi spuse Lubov.

— M-a întrebat dacă ştii ceva despre fata de la Paris.

— Nu, n-am auzit absolut nimic, minţi Lubov. Ne vedem la trei şi jumătate.

Închise telefonul, apoi îşi mai turnă un pahar, descuie sertarul de sus al biroului, scoase o cutie şi o deschise. Înăuntru se afla un pistol semiautomat Stecikin şi o surdină. Începu s-o monteze cu multă delicateţe.

În biroul lui de la secretariat, Harry Cussane stătea la fereastră, privind în jos, spre stradă. Înainte de a părăsi vila, ascultase convorbirea lui Devlin cu Ferguson şi ştia că Tania Voroninova trebuia să sosească în seara aceea. Era de neconceput ca Lubov să nu fi aflat nimic, fie de la Moscova, fie de la Paris, aşa că de ce nu pomenise nimic?

Întâlnirea din Dun Street era în sine ceva neobişnuit, dar de ce trebuia, în vederea acelei întâlniri, să se întâlnească mai întâi cu Cerni, ca de obicei, în ultimul rând de la cinematograf? Despre ce urgenţă putea fi vorba? Nimic nu se potrivea şi toate instinctele lui Cussane, ascuţite de anii de viaţă în clandestinitate îl avertizau. Nu ştia de ce voia Lubov să se vadă cu ei, dar era dar că nu pentru a face conversaţie.

Pavel Cerni tocmai întindea mâna să-şi ia impermeabilul, când cineva bătu la uşa apartamentului. Când o deschise, îl văzu afară pe Harry Cussane. Purta o pălărie moale de culoare închisă şi o manta de ploaie de genul pe care le poartă preoţii, şi părea agitat.

— Pavel, slavă Domnului că te-am prins!

— De ce? Ce este? întrebă Cerni.

— Ţi-l aminteşti pe tipul de la IRA care te-a urmărit? Cel de care te-am scăpat ieri? Au pus altul pe urmele tale. Vino încoace.

Apartamentul lui Cerni se afla la primul etaj al vechii clădiri din piatră cenuşie a colegiului. Cussane urcă repede scara până la etajul următor şi coti imediat în sus pe un alt şir de trepte.

— Unde mergem? strigă Cerni.

— O să-ţi arăt.

Pe ultimul palier, fereastra în stil George de la capătul lui avea jumătatea de jos ridicată. Cussane aruncă o privire afară.

— Uite, acolo, spuse el. În cealaltă parte a culţii. Cerni privi în jos spre lespezile şi iarba verde din curte.

— Unde? întrebă el.

Simţi mâna în scobitura spatelui, împingându-l brusc, eu brutalitate. Reuşi să scoată un ţipăt, dar abia în clipa când îşi pierdu echilibrul pe pervazul scund al ferestrei şi se prăbuşi cu capul înainte spre lespezile aflate la douăzeci şi cinci de metri dedesubt.

Cussane alergă de-a lungul coridorului şi coborî repede pe scara din dos. Într-un fel, spusese adevărul. McGuinness îl înlocuise într-adevăr pe Murphy cu un nou câine de pază, de fapt doi, de data asta, care şedeau într-un Ford Escort verde în apropierea intrării principale. Deşi acum vor aştepta de pomană.

Lubov era singur în ultimul rând de scaune. De fapt, în tot cinematograful erau doar cinci, şase oameni, din câte putea vedea în semiîntuneric. Venise devreme, dar o făcuse intenţionat şi îşi pipăi pistolul cu surdină în buzunar, având palmele umede de transpiraţie. Îşi adusese cu el o sticlă, pe care o scoase în acel moment şi trase o duşcă zdravănă. Îi mai trebuia puţin whisky ca să-i dea curajul necesar. Mai întâi Cerni, apoi Cussane, dar cu el va fi mai simplu, căci se va duce înainte la depozit şi îl va aştepta pregătit. Mai trase o duşcă şi tocmai băgase sticla la loc, când simţi o mişcare în întuneric şi cineva se aşeză lângă el.

— Pavel? întoarse capul.

Un braţi se strecură în jurul gâtului şi o mână îi astupă gura. În secunda în care recunoscu faţa palidă a lui Cussane sub borul pălăriei negre, vârful ca de ac al stiletului, pe care Cussane îl ţinea în mâna dreaptă, îi pătrunse pe sub coaste, intrându-i în inimă. N-avu nici măcar timp să se zbată. Un fel de lumină orbitoare, nicio durere, apoi doar întuneric.

Cussane şterse meticulos lama pe sacoul lui Lubov şi-l lăsă pe speteaza scaunului, ca şi cum ar fi adormit. Găsi pistolul Stecikin în buzunarul mortului, îl scoase şi-l vârî în buzunarul lui. Avusese dreptate, ca de obicei. Ultima dovadă. Se ridică, străbătu intervalul dintre scaune, o simplă umbră în pardesiul lui negru, şi părăsi sala printr-una din ieşiri.

După o jumătate de oră, era înapoi în biroul lui de la secretariat şi abia apucase să se aşeze, când intru monseniorul Halloran. Era foarte vesel şi vizibil emoţional.

— Ai auzit? Adineauri am primit confirmarea de la Vatican. Vizita Papei va avea loc.

— Deci s-au hotărât. Te duci acolo?

— Bineînţeles. Am o strană rezervată la catedrala Canterbury. E o ocazie istorică, Harry. Oamenii le vor povesti nepoţilor despre ea.

— Cei care au, zise Cussane zâmbind.

Halloran râse.

— Exact. Ceea ce nu e cazul nostru. Trebuie să plec. Am o mulţime de treburi de aranjat.

Cussane rămase cufundat în gânduri, apoi întinse mâna după mantaua de ploaie pe care o aruncase pe un scaun şi scoase pumnalul vârât în teaca de piele. Îl băgă într-unul din sertarele de la birou, apoi scoase pistolul Stecikin. Ce amator gafeur se dovedise Lubov, folosind o armă de fabricaţie rusească! Dar era dovada de care avea nevoie. Însemna că pentru stăpânii lui, nu era doar înlocuibil, ci devenise acum chiar un obstacol.

— Deci ce-ai să faci acum, Harry Cussane? se întrebă el în şoaptă. Încotro o iei?

Ciudat obiceiul ăsta de a se adresa lui însuşi cu numele întreg al lui Cussane. Era ca şi cum ar fi fost o altă persoană, ceea ce, într-un fel, aşa şi era.

Telefonul sună şi, când răspunse, auzi glasul lui Devlin.

— Bine că te-am găsit.

— Unde eşti?

— La aeroportul din Dublin. Am venit să iau un musafir. O fată foarte drăguţă, de fapt. Cred că o să-ţi placă. M-am gândit să cinăm toţi trei împreună astă seară.

— Pare o idee bună, spuse Cussane calm. Dar am promis să oficiez slujba de seară la biserica din sat. Termin la opt. E bine?

— În regulă. Abia aşteptăm să le vedem.

Cussane puse jos receptorul. Puica desigur să fugii, dar unde şi în ce scop? În orice caz, piesa mai avea cel puţin un act, toate

instinctele i-o spuneau.

— N-ai unde să te ascunzi, Harry Cussane, spuse el încet.

Când Harry Fox şi Tania păşiră în sala pentru sosiri, Devlin aştepta rezemat de un stâlp, fumând o ţigară, îmbrăcat cu trenciul şi pălăria neagră de fetru. Le ieşi înainte, zâmbind.

— Cead mile failte, spuse el, şi îi luă mâinile tinerei femei. În irlandeză asta înseamnă de o sută de mii de ori bun venit.

— Go raibb maith agat, îi prezentă Fox mulţumirile de rigoare.

— Nu mai fă pe grozavul. Devlin luă geanta de voiaj a fetei. Mama lui era o irlandeză cumsecade, slavă Domnului.

Tania era radioasă.

— Sunt atât de emoţională! Totul este atât de de incredibil.

Fox spuse:

— Bun, acum te afli în mâini sigure. Eu am plecat. Peste o oră am un avion înapoi. Mă duc să-mi iau bilet. Păstrăm legătura, Liam.

Se pierdu în mulţime, iar Devlin o luă de cot şi o conduse spre intrarea principală.

— Un om drăguţ, spuse ea. Ce-a păţit la mână?

— A ridicat o geantă cu o bombă în ea, la Belfast. Într-o noapte rea şi n-a apucat s-o arunce destul de repede. Se descurcă însă cu minunea electronică pe care i-au dat-o.

— Spuneţi asta atât de calm, zise ea. În timp ce traversau parcarea.

— Nu ţi-ar mulţumi dacă ai face greşeala să-i arăţi compasiune. Asta se trage din educaţia specială pe care a primit-o. La Eton, în regimentele Gărzii. Acolo te învaţă să treci peste astfel de lucruri şi să nu-ţi plângi de milă. O ajută să urce în bătrâna lui maşină, un Alfa Romeo sport. Harry face parte dintr-o specie rară, ca şi puşlamaua aia bătrână de Ferguson. Este ceea ce se numeşte un gentleman.

— Ceea ce dumneavoastră nu sunteţi?

— Doamne fereşte, bătrâna mea mamă s-ar răsuci în mormânt dacă te-ar auzi pomenind măcar aşa ceva, spuse el în timp ce porni maşina. Deci te-ai hotărât să mai chibzuieşti după ce am părăsit eu Parisul. Ce s-a întâmplat?

Tania îi povesti totul. Despre Belov, despre convorbirea

telefonică pe care o avusese cu Maslovski, despre Şepilov şi Turkin şi, în sfârşit, despre aventura cu Alex Martin în Jersey.

Devlin se încruntă, îngândurat, după ce ea termină.

— Deci erau pe urmele tale? Chiar te-au aşteptat în Jersey? De unde naiba au aflat?

— Am întrebat la hotel orarul trenurilor, îi spuse ea. Nu mi-am dat numele şi nici numărul camerei. Am crezut că mi-am acoperit urmele. Poată că Belov şi oamenii lui au reuşit să întreprindă anumită cercetări.

— Poate. Oricum, acum iată-te aici. Vei sta cu mine, în vila mea din Kilrea. Nu e departe. După ce ajungem, am de dat un telefon. Dacă avem noroc, vom putea stabili pentru mâine întâlnirile de care ai nevoie. Vei avea de văzut o mulţime de fotografii.

— Sper să iasă ceva la iveală, spuse ea.

— Toţi sperăm. Oricum, vom petrece a seară liniştită. Eu voi pregăti cina şi va veni şi un amic al meu.

— O persoană interesantă?

— E genul de om care e o raritate acolo, de unde vii tu. Un preot catolic. Părintele Harry Cussane. Cred că o să-ţi placă.

Îl sună pe McGuinness din biroul lui.

— Fata a sosit. Stă la mine. Când poţi aranja întâlnirea de care am vorbit?

— Lasă asta, îi spuse McGuinness. Ai aflat de Cerni? Devlin deveni dintr-odată atent.

— Nu.

— A făcut un plonjon, foarte lung de la o fereastră alintă la mare înălţime la Trinity College, azi după amiază. Problema este, a căzut sau a fost împins?

— Cred că s-ar putea spune că moartea lui e bine-venită, spuse Devlin.

— Pentru o singură persoană, îi spuse McGuinness. Doamne, tare aş vrea să pun mâna pe nemernicul ăla!

— Atunci aranjează întâlnirea cu fata, spuse Devlin. Poate că ea îl va recunoaşte.

— Aş începe să merg iarăşi la spovedanie, dacă aş fi convins că

aşa se va întâmpla, îi spuse McGuinness. Bine, poţi conta pe mine. Am să te sun.

Cussane se îmbrăca pentru slujbă. În sacristie, foarte calm şi detaşat. Acum nu mai era o piesă de teatru. Era mai degrabă un fel de improvizaţie, în care actorii îşi creau singuri povestea. Habar n-avea ce se va întâmpla.

Cele patru ajutoare care-l aşteptau erau băieţi din sat, curaţi şi îngrijiţi, arătând aproape ca nişte îngeri, cu sutanele lor stacojii cu stihare albe. Îşi trase patrafirul peste cap, îşi luă cartea de rugăciuni şi se întoarse spre ei.

— Haideţi să facem o slujbă deosebită în seara aceasta.

Apăsă pe soneria de la uşă. Peste o clipă, orga începu să cânte. Unul din băieţi deschise uşa şi intrară înşiruiţi unul după celălalt în mica biserică.

Devlin prepara fripturile în bucătărie. Tania deschise uşile de la terasă şi auzi imediat muzica de orgă răspândindu-se peste grădină, dinspre cealaltă parte a zidului. Intră şi se duse la Devlin.

— Ce-i asta?

— Dincolo de zid este o mănăstire şi un azil. Capela este biserica satului. Se aude probabil slujba oficiată de Harry Cussane. Nu va întârzia mult.

Tania se întoarse în living şi rămase lângă uşile dinspre terasă, ascultând. Era o atmosferă plăcută, de pace. Interpretarea era destul de bună. Traversă peluza din faţa vilei şi deschise poarta din zid. Capela, aflată la celălalt capăt al mănăstirii, avea o înfăţişare pitorească şi îmbietoare, cu lumina aceea blândă radiind dinspre ferestre. Străbătu cărarea care ducea la ea şi deschiseră de stejar.

Înăuntru, nu era decât o nună de săteni, doi oameni în cărucioare de invalizi, evident pacienţi ai azilului, şi câteva călugăriţe. Maica Anne-Marie cânta la orgă. Instrumentul nu era prea grozav şi umezeala dinăuntru avea un efect negativ asupra tuburilor, dar ea cânta bine. În tinereţe, studiase un an la Conservatorul din Paris. Înainte de a asculta chemarea Domnului, dedicându-se vieţii religioase.

Lumina era foarte slabă, provenind mai ales de la luminări şi biserica era un lăcaş al umbrelor şi al păcii, în care glasurile duioase

ale maicilor cântau Domine Jesu Christ, Rex Floride. La altar, Harry Cussane se ruga pentru toţi păcătoşii de pretutindeni, ale căror fapte nu le îngăduiau accesul la nemărginita milă şi dragoste a lui Dumnezeu. Tania se aşează singură într-o strană laterală, emoţionată de atmosfera clin biserică. Adevărul era că nu asistase niciodată la o asemenea slujbă. Nu vedea mare lucru din faţa lui Cussane. El era doar silueta principală, care se zărea la altar în lumina aceea firavă, o siluetă fascinantă pentru ea. În acele veşminte, ca şi tot ce se petrecea acolo.

Slujba continuă şi majoritatea membrilor congregaţiei înaintară spre balustradă pentru a primi Trupul şi Sângele lui Iisus. Tania urmări cum preotul se deplasează de la o persoană la alta, cu capul înclinat, îngânând cuvintele rituale şi se simţi cuprinsă de o ciudată neliniște. Parcă îl cunoştea pe acest om, anumite mişcări ale lui i se păreau familiare.

După ce slujba luă sfârşit şi acordă iertarea de păcate finală, părintele se opri pe trepte pentru a se adresa congregaţiei.

— Şi în rugăciunile voastre din următoarele zile, v-aş ruga pe fiecare dintre voi să vă rugaţi pentru Sanctitatea Sa, care va vizita în curând Anglia, într-un moment cât se poate de dificil. Înaintă puţin şi acum lumina lumânărilor îi cădea pe faţă. Rugaţi-vă pentru el, pentru ca rugăciunile voastre, adăugate la ale lui, să-i dea puterea de a-şi duce misiunea la împlinire.

Privirea lui se plimbă asupra tuturor enoriaşilor şi pentru o clipă păru că o priveşte direct pe ea, apoi se îndepărtă. Tania încremeni, îngrozită, recepţionând şocul, cel mai teribil pe care-l primise vreodată în toată viaţa ei. Când preotul rosti cuvintele de binecuvântare, buzele i se mişcau parcă fără a emite niciun sunet. Acesta era chipul, chipul care o urmărea în vis de ani de zile. Era mai bătrân, desigur, mai blând chiar, clar era chipul inconfundabil al lui Mihail Kelly, al celui pe care îl numiseră Cuchulain.

Ceea ce s-a petrecut apoi a fost ciudat şi totuşi poate chiar atât de ciudat, având în vedere împrejurările. Şocul fusese atât de profund, încât parcă o vlăguise cu totul şi ea rămase în semiîntuneric, în fundul bisericii, în timp ce oamenii plecau iar Cussane şi ajutoarele sale dispărură în sacristie. În biserică era o linişte deplină, în timp ce ca

şedea acolo, încercând să înţeleagă rostul lucrurilor. Cuchulain era părintele Cussane, prietenul lui Devlin şi asta explica multe. Ah. Doamne, se gândi ea, ce mă fac? Şi atunci uşa sacristiei se deschise şi apăru Cussane.

În bucătărie totul era aproape gata. Devlin se uită în cuptor, fluierând încetişor, apoi strigă:

— Ai pus masa?

Nu primi niciun răspuns. Intră în living. Nu numai că masa nu era pusă, dar nu se vedea nici urmă de Tania. Apoi observă că uşile dinspre terasă sunt întredeschise, îşi scoase şorţul şi ieşi pe terasă.

— Tania! strigă el înspre grădină şi în aceeaşi clipă văzu că poarta din zid era deschisă.

Cussane era îmbrăcat cu un costum negru şi cu gulerul preoţesc. Se opri o clipă, simţind prezenţa ei, deşi nu dădu niciun semn. O observase aproape imediat în timpul slujbei. Faptul că era străină de sat ar fi fost de-ajuns ca să o remarce, dar în împrejurările de faţă i-a fost clar cine trebuie să fie. Ştiind aceasta, Cussane văzu pe chipul ei umbra copilei, a copilei care se zbătuse în braţele lui în acea zi în Drumore. cu mulţi ani în urmă. Ochii nu se schimbă, iar ochii ei nu-i uitase niciodată.

Se întoarse la balustrada din faţa altarului, şi făcu plecăciunea, lăsându-se pe un genunchi, iar Tania, cuprinsă acum de panică şi îngrozitor de speriaţii, făcu un efort şi se ridică şi porni de-a lungul naosului. Uşiţa dintre confesionale era întredeschisă şi se strecură înăuntru. Când o trase ca s-o închidă, se auzi un scârţâit uşor. Îl auzi apropiindu-se prin naos, cu paşi rari, răsunând pe lespezile de piatră. Se auzeau tot mai aproape. Se opriră.

Cussane spuse încetişor, în rusă:

— Ştiu că eşti acolo, Tania Voroninova. Acum poţi ieşi.

Fata se ridică, tremurând, brusc înfrigurată. El era foarte calm şi faţa lui avea o expresie gravă. Îi spuse tot în rusă:

— A trecut mult timp de atunci.

Ea spuse:

— Ai să mă ucizi şi pe mine, cum l-ai ucis pe tata? Cum i-ai ucis pe atâţia alţii?

— Sper că nu va fi nevoie. Stătea şi se uita la ea, cu mâinile în buzunarele hainei, apoi zâmbi cu blândeţe şi cu o oarecare tristeţe. Te-am ascultat pe discuri. Ai un talent deosebit.

— Şi dumneata. Acum se simţea mai puternică. Pentru crimă şi distrugere. Te-au ales bine. Tatăl meu adoptiv ştia ce face.

— Nu chiar, spuse el. Nimic nu e chiar atât de simplu. S-a întâmplat să fiu disponibil. Instrumentul potrivit la momentul potrivit.

Fata trase adânc aer în piept.

— Şi acum ce urmează?

— Parcă trebuia să luăm masa împreună, tu, Liam şi cu mine, spuse el.

Uşa de la intrare se deschise brusc şi Devlin năvăli înăuntru.

— Tania! strigă el, apoi tăcu. A, aici erai! Deci aţi făcut cunoştinţă.

— Da, Liam, de mult de tot, îi spuse Harry Cussane, şi scoase mâna din buzunarul drept al hainei, ţinând pistolul Stecikin pe care-l luase de la Lubov.

Ajunşi la vilă, găsi o frânghie în dulapul din bucătărie.

— Miroase bine friptura, Liam. Cred că trebuie să închizi cuptorul.

— Ce zici de asta? îi spuse Devlin fetei. La toate se gândeşte.

— De aceea am şi ajuns aşa departe, spuse calm Cussane.

Se duseră în living. Nu-i legă, dar le făcu semn să se aşeze pe canapeaua de lângă cămin. Înaintă până în faţa căminului şi băgă mâna pe coş, după pistolul Walther agăţat pe cuiul lui, pistolul pe care Devlin îl ţinea acolo pentru cazuri extreme.

— Ca să te feresc de tentaţii, Liam.

— Îmi cunoaşte toate micile taine, îi spuse Devlin Taniei, dar e şi normal. Doar suntem prieteni de douăzeci de ani. În glasul lui se simţea amărăciune şi tremurul furiei neputincioase. Se servi cu o ţigară din caseta de pe măsuţa de alături, fără a cere voie, şi şi-o aprinse.

Cussane se aşeză la o oarecare distanţă, la masă, şi ridică pistolul Stecikin.

— Chestiile astea produc foarte puţin zgomot, prietene. Tu ştii

asta mai bine ca oricine. Să nu umbli cu tertipuri sau cu gesturi galante şi prosteşti în stil Devlin. N-aş vrea să trebuiască să te ucid.

Puse pistolul pe masă şi îşi aprinse şi el o ţigară.

— Prieten zici? spuse Devlin. Îmi eşti la fel de adevărat prieten pe cât eşti preot.

— Prieten, insistă Cussane. Şi sunt un bun preot. Întreabă pe oricine care m-a cunoscut pe Falls Road, la Belfast, în şaizeci şi nouă.

— Frumos, spuse Devlin. Numai un idiot ca mine poate să-şi închipuie că uneori doi şi cu doi fac patru. Stăpânii tăi te-au pregătit bine. Ai devenit preot ca să-ţi ascunzi identitatea. Gândesc corect presupunând că ai ales pentru studii seminarul teologic de lângă Boston tocmai pentru că eu predam acolo engleza?

— Bineînţeles. Pe vremea aceea erai un om important în IRA, Liam. Erau evidente avantajele pe care le oferea pentru viitor această relaţie, dar ne-am împrietenit şi am rămas prieteni. Nu poţi ocoli acest adevăr.

— Sfinte Dumnezeule! Devlin clătină din cap. Cine eşti tu, Harry? Cine eşti, cu adevărat?

— Tatăl meu a fost Sean Kelly.

Devlin îl privi uimit.

— Dar l-am cunoscut bine! Am luptat împreună în Brigada Lincoln Washington, în războiul civil din Spania. Ia stai puţin! S-a căsătorit cu o rusoaică pe care a cunoscut-o la Madrid.

— Mama. Părinţii mei s-au întors în Irlanda, unde m-am născut eu. Tata a fost spânzurat în 1940. În Anglia, pentru participarea la campania de atacuri cu bombe pe care IRA o organizase în perioada aceea. Mama şi cu mine am trăit la Dublin până în 1953, când m-a luat cu ea în Rusia.

Devlin spuse:

— Probabil că KGB-ul s-a ţinut scai de voi, ca lipitoarea.

— Cam aşa ceva.

— Descoperiseră talentele lui deosebite, interveni Tania. Pentru crimă, de exemplu.

— Nu, răspunse Cussane cu blândeţe. Când am fost testat pentru prima oară de psihologi, Pavel Cerni a indicat că aveam un talent

deosebit pentru teatru.

— Pentru actorie? Nu-i aşa? spuse Devlin. Ai o meserie potrivită.

— Nu chiar. Fiindcă n-am public. Cussane îşi îndreptă atenţia spre Tania. Mă-ndoiesc că am ucis mai mulţi oameni decât Liam. Prin ce ne deosebim?

— El a luptat pentru o cauză, îi spuse ea cu patimă.

— Exact. Eu sunt soldat. Tania. Lupt pentru ţara mea, ţara noastră. Dacă vrei să ştii, nu sunt ofiţer KGB Sunt locotenent-colonel în Serviciul de informaţii al armatei. Îi adresă un zâmbet dezaprobator lui Devlin. M-au avansat în grad între timp.

— Dar faptele pe care le-ai comis! Ai ucis oameni spuse ea. Oameni nevinovaţi.

— Nu poate exista nevinovăţie pe lumea asta, atât timp cât omul vieţuieşte în ea. Biserica ne învaţă acest lucru. Întotdeauna există inechitate în viaţa aceasta – viaţa este necinstită. Trebuie să luăm lumea aşa cum e, nu cum ar putea să fie.

— Iisuse! spuse Devlin. Într-o clipă eşti Cuchulain, în următoarea eşti din nou preot. Ai cumva idee cine eşti cu adevărat?

— Când sunt preot, atunci sunt preot, îi spuse Cussane. E ceva inevitabil. Biserica ar fi prima care ar spune-o, în pofida a ceea ce am fost. Dar celălalt eu al meu luptă pentru ţara sa. N-am pentru ce să-mi cer scuze. Sunt pe picior de război.

— Foarte convenabil, spuse Devlin. Deci Biserica îţi dă un răspuns la dilemele tale. Sau KGB-ul. cumva? Sau nu există nicio deosebire?

— Contează?

— Fir-ai să fii. Harry! Spune-mi un lucru. De unde ai aflat că te urmărim? De unde ai ştiut de Tania? De la mine? izbucni el. Dar cum se putea să afli de la mine?

— Vrei să spui că ţi-ai verificat ca de obicei telefonul?

Cussane era acum în faţa barului cu băuturi, cu pistolul în mână. Turnă whisky Bushmills în trei pahare. le aduse pe o tavă la măsuţa din faţa canapelei, luă unul din ele şi făcu un pas înapoi.

— Am folosit o aparatură specială, instalată în podul vilei. Microfon direcţional şi alte chestii. Nu mi-a scăpat mai nimic din ce s-a

petrecut aici.

Devlin trase aer în piept, dar când ridică paharul mâna lui era fermă.

— Halal prietenie! Dădu pe gât whiskyul. Acum ce se întâmplă?

— Cu tine?

— Nu, cu tine, prostule. Unde te duci, Harry? Înapoi acasă, la iubita şi bătrâna măicuţă Rusia? Clătină din cap şi se întoarse spre Tania. Dacă stau să mă gândesc, patria lui nu e Rusia.

Cussane nu se înfurie auzind asta. În inima lui nu simţea disperare. Toată viaţa jucase rolurile care i se ceruseră, cultivând acel gen de detaşare profesională necesară pentru o interpretare bine primită. În viaţa lui fusese prea puţin loc pentru emoţii autentice. Toate faptele, chiar şi cele bune, fuseseră doar o reacţie faţă de o situaţie dată, o parte esenţială a reprezentaţiei. Sau cel puţin aşa credea el. Şi totuşi ţinea cu adevărat la Devlin, întotdeauna ţinuse. Dar fata? Se uită la Tania. Nu voia să-i facă niciun rău fetei.

Devlin, intuind parcă o mare parte din acestea, spuse încet:

— Încotro ai să fugi, Harry? Ai unde să fugi?

— Nu, spuse calm Harry Cussane. N-am unde să mă duc. N-am unde să mă ascund. Pentru ceea ce am făcut, amicii tăi din IRA m-ar lichida fără să stea pe gânduri. Ferguson nu mă vrea viu. N-are nimic de câştigat din asta. Aş fi o povară pentru el.

— Dar ai tăi? O dată întors la Moscova, te-ar paşte Gulagul, asta-i sigur. La urma urmelor, ai dat greş în misiunea ta şi lor nu le place asta.

— E adevărat. Cussane confirmă din cap. Cu o singură rectificare: nici măcar nu vor să mă întorc, Liam. Vor pur şi simplu să mă omoare. Au încercat deja. Şi pe ei i-aş stingheri.

După aceste cuvinte, se lăsă tăcerea, apoi Tania spuse:

— Dar ce se-ntâmplă acum? Ce-o să faceţi?

— Dumnezeu ştie, spuse el. Sunt un mort care umblă pe picioare, draga mea. Liam înţelege asta. Are dreptate. N-am unde să fug. Nici azi, nici mâine, nici săptămâna viitoare. Dacă rămân în Irlanda, McGuinness şi oamenii lui îmi vor veni de hac. Eşti de acord, Liam?

— Cam aşa ceva.

Cussane se ridică şi măsură încoace şi-ncolo încăperea, ţinând pistolul în dreptul genunchiului. Se întoarse spre Tania.

— Tu crezi că viaţa a fost crudă pentru fetiţa aceea din Drumore, care stătea în ploaie, nu? Ştii câţi ani aveam eu? Douăzeci. Viaţa a fost crudă cu mine când l-au spânzurat pe tata. Când mama a hotărât să mă ducă înapoi în Rusia. Când, la cincisprezece ani, Pavel Cerni m-a selecţionat drept un specimen cu posibilităţi interesante pentru KGB. Se aşeză din nou. Dacă ne-ar fi lăsat în pace la Dublin, pe mama şi pe mine, cine ştie cum ar fi evoluat acel unic şi mare talent cu care eram dotat? Poate aş fi ajuns la teatrul Abbey, la Old Vic, la Stratford. Dădu din umeri. În loc de toate astea.

Devlin simţi marea lui tristeţe. Pe moment, uită orice altceva, în afară de faptul că ani de zile ţinuse la acest om mai mult decât la mulţi alţii.

— Asta-i viaţa, spuse el. Întotdeauna se găseşte câte un individ care să-ţi spună ce să faci.

— Te referi la cei care ne dictează ce să facem în viaţă? întrebă Cussane. Profesorii de şcoală, poliţiştii, liderii sindicali, politicienii, părinţii.

— Chiar şi preoţii, spuse Devlin cu blândeţe.

— Da, acum cred că înţeleg ce vor să spună anarhiştii când recomandă „Ucide în fiecare zi o autoritate”!

Pe un scaun se afla ziarul de seară cu un titlu care se referea la vizita Papei în Anglia. Cussane îl luă de pe scaun.

— Uite, Papa, de pildă.

Devlin spuse:

— Asta-i o glumă proastă.

— De ce aş glumi? îl întrebă Cussane. Ştii, Liam, ce indicaţii am primit atunci, cu mulţi ani în urmă? Ştii care a spus Maslovski că este misiunea mea? Să contribui la a produce haos, dezordine, spaimă şi nesiguranţă în Occident. Am contribuit la a întreţine conflictul irlandez, lovind ţinte aparent ilogice, provocând în diverse ocazii mari prejudicii atât cauzei catolice cât şi celei protestante; IRA, UVF, pe toţi i-am băgat la apă. Dar uite aici! Ridică ziarul cu fotografia papei Ioan Paul pe prima pagină. Nu e asta cea mai ilogică ţintă a tuturor

timpurilor? Crezi că le-ar plăcea asta celor de la Moscova? făcu semn din cap către Tania. Probabil că până acum ai reuşit să-l cunoşti pe Maslovski destul de bine. Crezi că o să-i facă plăcere?

— Eşti nebun, şopti ea.

— Poate. Îi aruncă o bucată de frânghie. Leagă-i încheieturile mâinilor la spate. Să nu umbli cu tertipuri, Liam.

Se trase câţiva paşi înapoi, cu pistolul îndreptat spre ei. Devlin nu prea avea de ales, trebuia să se supună. Fata îi legă neîndemânatecă, mâinile. Cussane îl trânti cu faţa în jos, lângă cămin.

— Întinde-te lângă el, îi spuse Taniei.

Îi trase braţele la spate şi îi legă bine mâinile, apoi gleznele. Verifică apoi dacă Devlin are inimile bine legate şi îi legă şi gleznele.

— Deci n-ai de gând să ne omori?

— De ce aş face-o?

Cussane se ridică, traversă camera şi smulse dintr-o singură smucitură firul telefonului. Devlin îşi întoarse capul într-o parte, lipindu-şi faţa de covor.

— Unde pleci?

— La Canterbury, spuse Cussane. În cele din urmă, adică.

— La Canterbury?

— Acolo va ajunge Papa sâmbătă. Vor fi toţi acolo. Cardinalii, arhiepiscopul de Canterbury, prinţul Charles. Ştiu cum decurg treburile astea, Liam. Nu uita că sunt şeful biroului de presă al secretariatului.

— Bine, hai să judecăm, spuse Devlin. N-ai să reuşeşti s-ajungi în apropierea lui. Moartea Papei e ultimul lucru pe care englezii şi-ar dori să-l aibă pe conştiinţa. Vor lua nişte măsuri de securitate la Canterbury, care-i vor lăsa şi pe cei de la Kremlin cu gura căscată.

— Un adevărat stimulent pentru mine, spuse Cussane, calm.

— Harry, pentru numele lui Dumnezeu, de ce să-l împuşti pe Papă? Ce rost are?

— De ce nu? Cussane ridică din umeri. Pentru că există. Pentru că n-am unde să mă duc în altă parte. Dacă tot trebuie să mor, măcar să mă duc dracului făcând o treabă spectaculoasă. Le zâmbi. Iar tu poţi oricând să încerci să mă opreşti, Liam. Tu, McGuinness, Ferguson şi

oamenii lui din Londra. Chiar şi KGB-ul ar face pe dracu-n patru ca să mă oprească, dacă ar putea. Le-ar da mult de furcă explicaţiile pe care ar trebui să le dea.

Devlin izbucni.

— Harry, pentru tine toate astea nu-s decât un joc?!

— Singurul pe care-l cunosc, spuse Cussane. Ani de zile am fost manevrat de alţii. Am fost o marionetă trasă pe sfori. De data asta. eu comand. Va fi poate o schimbare interesantă.

Se îndepărtă şi Devlin auzi deschizându-se şi închizându-se uşile dinspre terasă. Se lăsă tăcerea. Tania spuse:

— A plecat.

Devlin confirmă din cap şi se luptă să se ridice în şezut. Încercă rezistenţa frânghiei cu care îi erau legate inimile, dar ştia că-şi pierde vremea.

— Liam, crezi că vorbeşte serios? în privinţa Papei?

— Da, spuse Devlin sumbru. Sunt convins.

O dată ajuns în vila lui, Cussane acţionă rapid şi metodic. Îşi scoase paşaportul irlandez cu identitatea lui obişnuită, dintr-un mic seif ascuns în spatele cărţilor din birou. Mai erau acolo două paşapoarte britanice pe nume diferite. Într-unul era tot preot. În celălalt era ziarist. Mai erau şi două mii de lire în bancnote diferite – englezeşti, nu irlandeze.

Scoase din şifonier o geantă de voiaj din pânză, de genul celor folosite de ofiţerii de armată, şi o deschise. Avea un fund dublu de lemn, pe care-l deschise, apăsând pe el. Băgă înăuntru cea mai mare parte a banilor, paşapoartele false şi un Walther PPK cu surdină Carswell şi câteva încărcătoare de rezervă. Mai băgă un, pachet de explozibil şi două detonatoare cu acţiune întârziată. Ca un soldat ce se considera, trebuia să fie pregătit pentru orice situaţie, aşa că mai luă din dulăpiorul din baie două pachete de pansamente de campanie şi câteva fiole de morfină şi le băgă şi pe acestea. Aşeză la loc fundul dublu, făcu sul una din sutanele lui negre şi o puse pe fundul genţii. Băgă apoi două cămăşi, cravate, considerate de el ca fiind potrivite pentru un civil, ciorapi, articole de toaletă. Apoi, dintr-un gest reflex, cartea de rugăciuni, ostia în anaforniţa de argint şi uleiurile sfinţite. De

ani de zile le lua cu el în călătorii.

Coborî în hol, îşi puse impermeabilul negru de ploaie, apoi îşi luă din dulapul din hol una dintre cele două pălării negre de fetru şi se duse în birou. De căptuşeala pălăriei cususe două cleme de plastic. Deschise un sertar de la birou şi scoase un revolver Smith and Wesson 38 cu ţeava de cinci centimetri, care se potrivea la fix pe cleme. Băgă pălăria în geanta de voiaj. Pistolul Stecikin îl vârî în buzunarul impermeabilului.

Deci, era gata. Mai aruncă o privire prin biroul vilei, care fusese atâta vreme căminul lui, apoi se întoarse şi ieşi. Traversă curtea, îndreptându-se spre garaj, deschise uşa şi aprinse lumina. Lângă maşină, se afla motocicleta lui, un vechi BSA de 350 centimetri cubi, în stare excelentă. Prinse cu curele geanta de voiaj la spate, luă din cuierul de pe perete casca şi şi-o puse pe cap.

Când apăsă cu piciorul pe acceleraţie, motorul începu imediat să uruie. Mai rămase o clipă să aranjeze diverse lucruri, apoi se închină şi porni. Zgomotul motorului se pierdu în depărtare, apoi, după un timp, se aşternu liniştea.

La el în vilă, Devlin renunţase de mult să se mai lupte pentru a se elibera din strânsoarea frânghiei. Şedea alături de Tania, amândoi rezemaţi de canapea.

— Situaţia ar putea deveni foarte neplăcută, spuse el. Femeia mea de serviciu vine mâine abia pe la zece.

În acel moment, la Dublin, Martin McGuinness privea cum unul din oamenii lui punea la loc receptorul pe lăcaşul său de pe aparatul telefonic.

— Nu se aude nici semnalul ocupat, nici tonul. Legătura e întreruptă, asta-i sigur.

— Mi se pare mai mult decât ciudat, băiete, spuse McGuinness. Hai să-i facem o vizită lui Liam, dar s-ajungem repede acolo.

McGuinness şi doi din oamenii lui făcură până acolo patruzeci de minute. McGuinness stătea şi se uita, în timp ce oamenii lui îi eliberau pe Devlin şi pe fată. Clătină din cap.

— Doarme, Liam, zău că dacă n-ar fi atât de al naibii de tragic, ar fi de tot hazul să-l vezi pe marele Liam Devlin legat fedeleş, ca un pui

de găină. Hai, povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

Se duse cu Devlin în bucătărie, unde acesta îl informă asupra celor petrecute. După ce termină, McGuinness izbucni.

— Vulpoi nenorocit! Pe Falls Road în Belfast toţi şi-l amintesc că pe un sfânt şi el e un nemernic de agent rus care face pe preotul.

— N-aş crede că Vaticanul va sări în sus de bucurie, îi spuse Devlin.

— Şi ştii ce e şi mai rău? Ce-mi stă mie în gât? Nu-i deloc rus, fir-ar al dracului! Doamne, Liam, taică-său a murit spânzurat în Anglia, pentru Cauză! McGuinness începuse să tremure de furie. Nu mă las până nu-l belesc!

— Şi cum îţi propui să faci asta?

— Las pe mine. Vrea să ajungă la Papă, la Canterbury, da? O să închid atât de bine punctele de ieşire din Irlanda, încât niciun şobolan n-o să găsească o gaură prin care să se furişeze afară.

Se repezi afară, îşi strigă oamenii şi plecă. Tania intră în bucătărie. Era palidă şi obosită. Acum ce urmează?

— Pune ibricul pe foc, să bem o ceaşcă bună de ceai. Se zice că odinioară mesagerul care aducea veşti proaste era de obicei executat. Scuză-mă câteva minute până mă duc până vizavi să-l sun pe Ferguson.

Localitatea de coastă Ballywalter, aflată la sud de Golful Dundalk, în apropiere de Capul Clogher, cu greu ar putea fi considerată port.

O cârciumă, câteva case, jumătate de duzină de bărci pescăreşti şi o radă minusculă. Trecuse mai bine de o oră şi jumătate de când Devlin îl sunase pe Ferguson, când Cussane viră cu motocicleta în pădurea de pe dealul care se înălţa în preajma localităţii. Îşi ridică motocicleta pe cric şi se duse să se uite în jos spre Ballywalter, care se vedea clar dedesubt, în lumina lunii. Se întoarse după aceea în pădure, desfăcu geanta de voiaj din curele şi îşi scoase pălăria neagră, pe care şi-a puse pe cap în locul căştii de motociclist.

Porni în jos pe drum, cu geanta în mână. Ceea ce avea de gând să facă era riscant, dar, dacă-i reuşea, era o acţiune inteligentă. De fapt, era ca un joc de şah. Încercase să anticipeze nu doar o mişcare, ci trei mişcări. Acum sosise momentul să verifice dacă toate informaţiile pe

care le scosese cu atâta trudă şi răbdare de la muribundul Danny Malone, erau bune la ceva.

Sean Deegan era cârciumar în Ballywalter de unsprezece ani. Nu prea era o ocupaţie care să-i răpească tot timpul, într-un sat care nu se putea lăuda decât cu patruzeci şi unu de bărbaţi ajunşi la vârsta legală pentru a avea voie să bea, ceea ce explica de ce era şi căpitanul şalupei pescăreşti cu motor, de patruzeci de picioare lungime, Mary Murphy. Pe lângă acestea, înspre partea ilegală a lucrurilor, mai era şi membru al IRA, figurând chiar pe lista celor activi, fiind eliberat din închisoarea Long Kesh din Ulster abia în februarie. Executase trei ani de detenţie pentru deţinere ilegală de arme. Autorităţile nu descoperiseră că Deegan ucisese cu mâna lui doi britanici în Derry.

Soţia şi cei doi copii ai lui erau plecaţi în vizită la soacra lui, la Galway, şi el închisese barul la unsprezece, având de gând să pornească devreme la pescuit. Era încă treaz, când Cussane cobora spre sat, din simplul motiv că îl sculase din pat un telefon din partea unuia dintre oamenii lui McGuinness. Deegan putea asigura o cale de ieşire clandestină din ţară, cu destinaţia insula Man. O haltă convenabilă în drum spre Anglia. Descrierea lui Cussane fusese concisă şi exactă.

Abia pusese receptorul jos, când auzi o bătaie în uşă. O deschise şi îl văzu pe Cussane. Descrierea fusese suficient de corectă pentru a-şi da seama cine era acel vizitator nocturn, deşi ar fi fost suficiente gulerul preoţesc, pălăria şi impermeabilul negru.

— Cu ce vă pot fi de folos, părinte? întrebă Deegan, dându-se înapoi ca să-i facă loc lui Cussane să intre.

Intrară în micul bar şi Deegan aţâţă focul.

— Am numele tău de la un enoriaş, Danny Malone, spuse Cussane. Apropo, pe mine mă cheamă Daly.

— Danny, spuneţi? spuse Deegan. Am auzit, că e rău de el.

— E pe ducă, sărmanul. Mi-a spus că m-ai putea repezi până în insula Man dacă plătesc bine sau de dragul cauzei.

Deegan se duse în spatele barului şi turnă un whisky.

— Beţi şi dumneavoastră, părinte?

— Nu, mulţumesc.

— Aveţi necazuri? Ceva politic sau cu poliţia?

— Un pic din amândouă. Cussane scoase din buzunar zece bancnote de cele cincizeci de lire şi le puse pe bar. Ajunge atât?

Deegan luă bancnotele şi le cântări îngândurat.

— De ce nu, părinte? Uite cura facem. Aşezaţi-vă lângă foc să vă încălziţi iar eu mă duc să dau un telefon.

— Ce telefon?

— Doar n-o să mă pot descurca singur cu şalupa. Am nevoie de cel puţin un om, iar cu doi e şi mai bine.

Ieşi, închizând uşa. Cussane ocoli barul până la telefonul aflat acolo şi aşteptă. Se auzi un uşor clinchet şi ridică încet receptorul.

Omul vorbea precipitat.

— Aici Deegan de la Ballywalter. Domnul McGuinness e acolo?

— S-a culcat.

— Adu-l la telefon, omule! Tipul e aici, la mine. Cussane, ăla pentru care m-au sunat ai voştri.

— Rămâi la telefon.

Urmă o pauză, apoi o altă voce spuse:

— McGuinness la telefon. Tu eşti, Sean?

— În persoană. Cussane e aici, în cârciumă mea. Zice că-l cheamă Daly. Mi-a dat adineauri cinci sute de lire ca să-l duc în Insula Man. Ce fac, îl reţin?

McGuinness spuse:

— Tare mi-ar plăcea să mă ocup eu însumi de el, dar asta e o copilărie. Ai acolo câţiva oameni buni?

— Pe Phil Egan şi Tadgh McAteer.

— Deci, individul ăsta trebuie să moară, Sean. Dacă ţi-aş spune câte a făcut în trecut, cât rău a cauzat Mişcării, nu ţi-ar veni să crezi. Ia-l frumuşel în şalupa ta, fără gălăgie, şi cum ai ajuns la trei mile în larg, îi tragi un glonte în ceafă şi-l arunci peste bord.

— Treaba e ca şi făcută, îi spuse Deegan.

Puse jos receptorul, ieşi din living, urcă la etaj şi se îmbrăcă de ieşit afară. Intră în bar, punându-şi pe el o veche haină de pilot.

— Vă las puţin, părinte, mă duc să-i iau pe băieţi. Serviţi-vă cu orice doriţi.

— Eşti foarte amabil, îi spuse Cussane.

Îşi aprinse o ţigară şi se apucă să citească ziarul de seară ca să-şi găsească ceva de făcut. Deegan se întoarse peste o jumătate de ceas cu doi oameni.

— Părinte, aceştia sunt Phil Egan şi Tadgh McAteer. Îşi strânseră mâinile. Egan era scund şi uscăţiv, de vreo douăzeci şi cinci de ani. McAteer era un bărbat masiv, îmbrăcat cu o veche haină marinărească, din pânză, şi peste curea i se revărsa o burtă umflată de bere. Era mai în vârstă decât Deegan. Avea pe puţin cincizeci şi cinci de ani, aprecie Cussane.

— Deci putem s-o luăm din loc, părinte.

Cussane îşi luă geanta de voiaj iar Deegan spuse:

— Nu vă grăbiţi, părinte. Vreau să ştiu cu ce am de-a face.

Puse geanta lui Cussane pe bar, o deschise şi-i cercetă conţinutul. Trase la loc fermoarul, se întoarse şi-i făcu semn din cap lui McAteer, care îşi plimbă mâinile fără menajamente peste corpul preotului şi găsi Stecikinul. Îl scoase şi-l puse pe bar fără o vorbă.

Deegan spuse:

— Treaba dumneavoastră pentru ce vă trebuie pistolul. Îl căpătaţi înapoi după ce vă lăsăm pe Insula Man.

Îl vârî în buzunarul lui.

— Înţeleg, spuse Cussane.

— E-n regulă, atunci hai să mergem, spuse Deegan şi o luă înainte, ieşind afară.

Devlin era în pat, când îl sună McGuinness.

— L-au prins, spuse el.

— Unde?

— La Ballywalter. Un om de-al nostru, pe nume Sean Deegan. Cussane a apărut acolo spunând că e un prieten de-al lui Danny Malone şi că are nevoie de cineva să-l ducă în Insula Man. Probabil că Danny i-a spus câteva lucruri pe care nu trebuia să i le spună.

— Danny e pe moarte. Jumătate din timp nici n-o fi ştiut ce spune, zise Devlin.

— În orice caz, pe Cussane sau părintele Daly cum îşi spune acum, îl paşte o surpriză foarte neplăcută. La trei mile de ţărm, Deegan

şi băieţii lui îi vor face de petrecanie şi-l vor azvârli peste bord. Ţi-am spus că o să-l prindem pe nemernic.

— E adevărat.

— O să te mai sun, Liam.

Devlin rămase pe gânduri. Era prea frumos ca să fie adevărat. Evident că Harry Cussane aflase de la Danny Malone că Deegan făcea genul de servicii de care avea el nevoie. Era destul de logic, dar să apari aşa cum a apărut el, fără nicio încercare de travesti, în afară de o schimbare de nume! Se putea argumenta că s-o fi gândit că Devlin şi Tania vor fi găsiţi abia dimineaţă, dar chiar şi aşa. N-avea nicio noimă. Sau avea oare?

Când porniră în larg. dinspre mare se rostogolea o ceaţă uşoară, dar cerul era senin şi razele lunii învăluiau totul într-o lumină vag ireală. McAteer îşi făcea de lucru pe punte, Egan ridicase tambuchiul de la mica sală a maşinilor şi coborâse scara, iar Deegan era la timonă. Cussane stătea lângă el privind afară prin geam.

— Frumoasă noapte, remarcă Deegan.

— Într-adevăr. Cât facem până acolo?

— Patru ceasuri dacă o luăm uşor. Trebuie să ne sincronizăm în aşa fel, încât să prindem şalupele pescăreşti locale, care se întorc în Insula Man cu captura de noapte. Vă vom debarca pe coasta vestică, într-un locşor pe care-l ştiu eu lângă Peel. De acolo puteţi lua un autobuz până la Douglas, capitala insulei. Are un aeroport, Ronaldsway, de unde puteţi lua avionul spre Londra. Sau puteţi traversa până la Blackpool, pe coasta engleză.

— Da, ştiu, îi spuse Cussane.

— De ce nu vă duceţi jos să puneţi puţin capul pe pernă? îi sugeră Deegan.

În cabină se aflau patru priciuri, o masă fixată în mijloc şi o mică bucătărie la unul din capete. Era multă dezordine, dar era cald şi plăcut, în ciuda mirosului de motorină. Cussane îşi făcu un ceai într-o cană şi se aşeză la masă să-l bea şi să fumeze o ţigară.

Apoi se întinse pe unul din priciurile de jos, cu pălăria lângă el, şi închise ochii. După câtva timp, McAteer şi Egan coborâră scara dinspre punte.

— Vă simţiţi bine, părinte? se interesă McAteer. Doriţi o ceaşcă de ceai sau altceva?

— Am băut una, mulţumesc, spuse Cussane, Cred că o să trag un pui de somn.

Stătea întins, cu ochii aproape închişi, cu o mână întinsă neglijent sub pălărie. McAteer îi zâmbi lui Egan şi-i făcu cu ochiul iar acesta puse trei linguriţe de ness în trei căni şi adăugă apă clocotită şi lapte condensat. Ieşiră. Cussane auzi paşii lor pe punte, murmur de conversaţie, un hohot de râs. Stătea întins, în aşteptarea celor ce aveau să se întâmple.

Cam peste o jumătate de oră, motorul se opri şi începură să plutească în derivă. Cussane se ridică şi puse picioarele pe podea.

Deegan îi strigă din capul scării:

— Vreţi să veniţi, vă rog, pe punte, părinte?

Cussane îşi aranjă pălăria pe cap, înclinată pe o parte şi urcă scara. Egan şedea pe tambuchiul de la motor. McAteer stătea aplecat pe geamul deschis al timoneriei iar Deegan era la parapetul de la pupa, fumând o ţigară şi privind înapoi, spre coasta irlandeză aflată la două, trei mile depărtare.

Cussane spuse:

— Ce este? Ce se întâmplă?

— Mascarada s-a terminat! Deegan se întoarse, cu pistolul în mâna dreaptă. Ştim cine eşti, bătrâne. Ştim totul despre tine.

— Şi despre faptele tale, strigă McAteer.

Egan zornăi o bucată de lanţ greu. Cussane se uită spre el, apoi se întoarse către Deegan, îşi scoase pălăria şi o ţinu în dreptul pieptului.

— Probabil că nu are rost să discutăm.

— Nicio şansă, îi spuse Deegan.

Cussane îl împuşcă în piept prin pălărie şi Deegan se izbi de parapet. Stecikinul îi căzu pe punte. Îşi pierdu echilibrul, încercă fără succes să se apuce de balustradă şi se prăbuşi în mare. Cussane se întorsese deja şi trăgea în McAteer, aflat în timonerie, în timp ce acesta încerca să se dea înapoi, glontele nimerindu-l pe zdrahon deasupra ochiului drept Egan se repezi la el cu lanţul. Cussane evită cu uşurinţă

lovitura lui neîndemânatică.

— Ticălosule! strigă Egan şi Cussane ochi atent şi-l împuşcă în inimă.

Acţiona apoi rapid, vârând în buzunar Stecikinul care-i căzuse lui Deegan şi aruncând peste bord barca pneumatică cu motor exterior, care se afla pe punte. O legă de parapet şi intră în timonerie, unde-şi lăsase geanta, păşind peste cadavrul lui McAteer ca să ajungă la ea. Deschise fundul dublu, scoase explozibilul şi tăie o bucăţică din el cu briceagul. Ataşă de el unul din detonatoare programând explozia peste cincisprezece minute şi-i dădu drumul, prin tambuchiu, în sala maşinilor, apoi coborî în barca pneumatică, porni motorul şi o luă cu mare viteză, înapoi, spre ţărm. În urma lui, Sean Deegan, care încă mai trăia, în ciuda glontelui din piept, se uită după el cum se îndepărtează şi dădu încet din picioare pentru a se menţine la suprafaţă.

Cussane era la o distanţă bună, când explozia răsună puternic în noapte, răspândind în jur flăcări galbene şi portocalii, ca o ploaie de petale. Aruncă doar o scurtă privire înapoi. Nici că se putea să iasă mai bine. Acum era mort şi McGuinness şi Ferguson îşi vor retrage dulăii de pe urmele lui. Se întrebă cum se va simţi Devlin când va descoperi în cel din urmă adevărul.

Debarcă pe o mică plajă din apropiere de Ballywalter şi trase barca pneumatică într-o ascunzătoare dintre tufişuri. Apoi refăcu drumul înapoi, spre pădurice unde-şi lăsase motocicleta. Prinse geanta în curele la spate, îşi puse casca pe cap şi porni.

O altă şalupă de pescuit din Ballywalter, Dublin Town, ieşită noaptea în larg la pescuit, a ajuns prima la locul catastrofei. Echipajul, care în momentul exploziei, se afla pe punte ocupându-se de plasele de pescuit, la o milă depărtare, văzuse când s-a produs aceasta. Până au ajuns la locul unde se scufundase Mary Murphy, a trecut cam o jumătate de oră. La suprafaţa apei pluteau o mulţime de rămăşiţe ale vasului. O vestă de salvare cu numele şalupei scrise pe ea, le spunea tot ce putea fi mai rău. Căpitanul anunţă catastrofa, prin radio, gărzii de coastă şi continuă căutarea supravieţuitorilor sau măcar a cadavrelor echipajului, dar fără niciun rezultat. Ceaţa deasă de deasupra mării îngreuna şi mai mult cercetările. În jur de cinci, apăru un cuter al gărzii

de coastă, venind la Dundalk, împreună cu alte mici şalupe pescăreşti şi continuară cercetările până în zori.

McGuinness primi vestea despre catastrofă la patru dimineaţa şi îl sună la rândul lui pe Devlin.

— Dumnezeu ştie ce s-a întâmplat, spuse McGuinness. Şalupa a sărit în aer şi s-a dus la fund ca un bolovan.

— Şi zici că nu s-a găsit niciun cadavru?

— Or fi înăuntrul şalupei sau în ce-a mai rămas din ea, pe fund. Şi se pare că în zona aceea e un curent periculos, care ar putea duce foarte departe cadavrele. Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat. Sean Deegan era un om de nădejde.

— Şi eu aş vrea să ştiu, spuse Devlin.

— Totuşi s-a terminat cu Cussane. Cel puţin ticălosul şi-a găsit sfârşitul. Îi spui tu lui Ferguson?

— Da, mă ocup eu de asta.

Devlin îşi puse pe el un halat, coborî şi îşi făcu un ceai. Cussane era mort şi totuşi nu-l regreta pe cel care, înainte de orice, fusese prietenul lui mai bine de douăzeci de ani. Nu-i venea să-l jelească. În schimb, simţea un fel de nelinişte, un ghem în stomac, care nu voia să dispară.

Sună în Cavendish Square, la Londra. După mai multe apeluri, Ferguson răspunse cu glas adormit. Devlin îi spuse vestea şi brigadierul se trezi de-a binelea, destul de rapid.

— Eşti sigur?

— Aşa se pare că s-au petrecut lucrurile. Dumnezeu ştie ce s-a întâmplat pe şalupă.

— Cel puţin, spuse Ferguson, am scăpat definitiv de Cussane. Tot ce-mi lipsea acum era nebunul ăla bântuind ca turbatul. Pufni. Auzi, să-l omoare pe Papă!

— Ce facem cu Tania?

— Se poate întoarce mâine, Urc-o în avion şi mă duc cu s-o întâmpin.

— E-n regulă, spuse Devlin. Atunci aşa rămâne.

— Nu pari prea încântat, Liam. Ce-i cu tine?

— Hai să zicem că fiind vorba de individul ăsta, aş vrea să-i văd

cadavrul, spuse Devlin şi închise telefonul.

Graniţa Ulsterului, cu Republica Irlanda – în ciuda barajelor rutiere, a prezenţei masive a poliţiei şi a armatei britanice – a fost dintotdeauna larg deschisă pentru cei care o cunosc. În multe cazuri, pământul unor ferme de pe ambele părţi este traversai de linia imaginară a graniţei şi toată zona este împânzită de sute de drumuri înguste de ţară, de poteci între ogoare.

La ora patru, Cussane se afla în siguranţă, în Ulster. Prezenţa vreunui vehicul pe şosea la acea ori matinală era o raritate, aşa că pentru el era foarte important să dispară un timp, ceea ce şi făcu, dincolo de Newry, ascunzându-se într-un hambar dezafectat, aflat într-o pădurice, în apropierea şoselei principale.

Nu se culcă, ci se aşeză comod, rezemat de un zid şi fumând, cu pistolul pregătit pentru orice eventualitate. Porni imediat după şase, oră la care sunt pe drum destui slujbaşi matinali, ca să treacă nebăgat în seamă, luând-o pe şoseaua Al, prin Banbridge, spre Lisburn.

Era şapte şi un sfert când intră în parcarea aeroportului Aldergrove, unde îşi lăsă motocicleta. Băgă Stecikinul alături de Walther în fundul dublu al genţii. Întrucât începuse sezonul de vacanţă, la opt şi un, sfert decola un avion spre Insula Man, şi existau zboruri spre Glasgow, Edinburgh şi Newcastle ca alternai posibile dacă nu putea obţine un loc, toate decolând la interval de o oră. Alese Insula Man, pe care o prefera pentru că era o rută scurtă, folosi la doar de turişti. Oricum, erau destule locuri şi obţinu un bilet fără nicio dificultate.

În ce privea obiectele ascunse pe fundul genţii de voiaj, e adevărat că toate bagajele de mână erau trecute prin raze X, dar acest lucru era valabil în ultimul timp pentru aproape toate aeroporturile internaţionale. Şi la Belfast erau trecute prin raze X majoritatea bagajelor de mână, dar ştia că regula nu se aplică întotdeauna în perioada vacanţei, pe rutele mai scurte. Singura dificultate pe care s-ar putea s-o întâmpine ar fi la vama din Insula Man.

Era aproximativ opt şi jumătate şi Cussane zbura de zece minute bune, când şalupa Dublin Town, ajungând cu carburantul la limită, abandonă căutarea fără rezultat a supravieţuitorilor de pe Mary

Murphy şi se întoarse spre Ballywalter. Cel mai tânăr membru al echipajului, un băiat de cincisprezece ani, care înfăşură odgonul la prora, a fost acela care a observat rămăşiţele din şalupă la câţiva metri înspre babord şi l-a strigat pe căpitan, caic a schimbat imediat cursul. Peste câteva minute, opri motoarele şi ajunse lângă unul din tambuchiurile şalupei Mary Murphy.

Sean Deegan zăcea întins pe spate, pe tambuchiu. Întoarse încet capul şi reuşi să schiţeze un zâmbet sinistru.

— V-a trebuit al naibii de mult timp, după câte văd, strigă el cu glas gâjâit.

La aeroportul Ronaldsway, Cussane nu întâmpină nicio dificultate la vamă. Îşi luă în primire geanta şi se alătură şirului de oameni care ieşau. Nimeni nu încercă să-l oprească. Ca în toate staţiunile de vacanţă, se făceau eforturi pentru ca turiştii să se bucure de toate înlesnirile. Aviaţia insulară efectua scurtul zbor spre Blackpool de pe coasta engleză de mai multe ori pe zi, dar în dimineaţa aceea era aglomeraţie şi primul avion la care găsi loc era abia la prânz. Putea, desigur, să fie şi mai rău, aşa că îşi cumpără un bilet şi se duse la bufet expres să mănânce ceva.

Era unsprezece şi jumătate, când Ferguson răspunse la telefon şi-l auzi pe Devlin pe fir. Ascultă. Încruntându-se îngrozit.

— Eşti sigur?

— Absolut sigur. Acest Deegan a supravieţuit exploziei numai pentru că Harry Cussane l-a împuşcat mai înainte şi a căzut în apă. Cussane a provocat explozia, apoi a şters-o înapoi spre ţărm cu barca pneumatică a şalupei pescăreşti. A fost cât pe-aci să treacă peste Deegan.

— Dar de ce? întrebă Ferguson.

— Ticălosul e inteligent şi m-a bătut ani de zile la şah. Îi cunosc stilul, întotdeauna anticipează trei mişcări ale jocului. Înscenând ieri noapte moartea lui aparentă, a retras dulăii de pe urmele lui. Nimeni nu l-a mai căutat. Nu mai era nevoie.

Pe Ferguson îl cuprinse o presimţire cumplită.

— Încerci să spui ceea ce cred eu că vei spune?

— Ce părere ai? Acum e în apele tale teritoriale, nu într-ale

noastre, brigadiere.

Ferguson înjură în barbă.

— Bine, o să cer oficial ajutor de la Secţia Specială din Dublin. Pot ei să-i scotocească vila pentru noi. Să facă fotografii, să ia amprente, tot ce ne poate folosi.

— Va trebui să anunţi secretariatul catolic, îi spuse Devlin. O să le placă grozav chestia asta celor de la Vatican.

— Nici doamna de la numărul zece nu va fi probabil prea încântată de toată povestea. La ce avion i-ai rezervat bilet Taniei Voroninova?

— La avionul de două.

— Vino cu ea. Am nevoie de tine.

— Mai e o singură chestiune de mică importanţă, dar demnă de menţionat, îi spuse Devlin. De cealaltă parte a apei, unde vă aflaţi voi, eu mai sunt şi acum, de foarte mult timp, un om căutat de poliţie. Că sunt membru al unei organizaţii clandestine este cea mai măruntă acuză.

— Pentru Dumnezeu, de asta o să mă ocup eu! spuse Ferguson. Tu aşază-ţi fundul în avionul ăla, spuse el, şi închise.

Tania Voroninova aduse ceaiul din bucătărie.

— Acum ce se întâmplă?

— Plec cu tine la Londra; spuse el, şi acolo vedem noi.

— Şi Cussane? Unde crezi că e?

— Oriunde şi pretutindeni. Sorbi puţin din ceai. Are totuşi o problemă. Papa soseşte vineri, conform ziarului de dimineaţă. A doua zi va vizita catedrala Canterbury.

— Sâmbătă, douăzeci şi nouă?

— Exact, deci Cussane trebuie să-şi omoare timpul cu ceva până atunci întrebarea este, unde are de gând să se ducă şi ce are de gând să facă?

Sună telefonul. La celălalt capăt al firului era McGuinness.

— Ai vorbit cu Ferguson?

— Da.

— Ce are de gând să facă?

— Dumnezeu ştie. Mi-a cerut să mă duc acolo.

— Şi te duci?

— Da.

— Doamne, Liam, tu n-ai auzit de rusul ăla, Lubov, care a fost ucis în sala de cinema? Preotul ăsta al tău ţine nişte predici date naibii.

— A început să privească oarecum altfel lucrurile. de când a descoperit că ai lui au încercat să-l lichideze, spuse Devlin. E interesant de văzut unde-l va duce asta.

— La Canterbury, unde în altă parte să-l ducă pe turbatul ăla! spuse McGuinness, şi noi n-avem ce face. E treaba celor de la British Intelligence să se ocupe de asta. IRA nu mai poate face nimic pentru ei. Păzeşte-ţi spatele, Liam.

Închise telefonul şi Devlin rămase pe gânduri, încruntat. Se ridică.

— Mă duc puţin pe-afară, îi spuse el Taniei. Nu lipsesc mult. Şi ieşi prin uşile de la terasă.

Vameşii din Blackpool au fost la fel de amabili ca cei de la Ronaldsway. Cussane chiar se opri zâmbind, în timp ce şirul de pasageri se scurgea pe lângă el, şi îşi oferi geanta de voiaj.

— Aveţi ceva de declarat, părinte? întrebă ofiţerul.

Cussane trase fermoarul genţii.

— O sticlă de whisky şi două sute de ţigări.

Vameşul zâmbi larg.

— Puteaţi s-aveţi şi un litru de vin. N-aţi ştiut să vă orientaţi, părinte.

— Se pare că nu. Cussane trase la loc fermoarul şi ieşi.

Ezită o clipă în faţa intrării micului aeroport. Mai multe taxiuri aşteptau clienţi, dar se hotărî să meargă pe jos până la şoseaua principală. La urma urmelor, avea destul timp la dispoziţie. Vizavi era un chioşc de ziare. Traversă şi îşi cumpără un ziar. Când plecă de acolo, un autobuz opri în staţia aflată la câţiva paşi. Pe plăcuţa lui era indicat Morecambe, despre care ştia că este tot o staţiune pe malul mării, la câteva mile mai sus. O luă la fugă instinctiv şi se urcă în el în timp ce acesta pornea.

Îşi luă bilet şi urcă sus. Era chiar foarte plăcut. Se simţea foarte liniştit şi în acelaşi timp plin de energie. Deschise ziarul şi văzu că

ştirile din sudul Atlanticului erau proaste.

HMS Coventry fusese bombardat iar o navă container. Atlantic Conveyor, fusese lovită de o rachetă Exocet. Îşi aprinse o ţigară şi se apucă să citească reportajul.

Când Devlin intră în salonul de la azil, maica Anne-Marie era la patul lui Danny Malone. Devlin aşteptă şi în cele din urmă maica îi şopti ceva infirmierei, apoi se întoarse şi îl văzu.

— Ce doriţi?

— Să vorbesc cu Danny.

— Nu poate susţine o conversaţie în dimineaţa aceasta.

— E foarte important.

Măicuţa se încruntă, exasperată.

— Întotdeauna aveţi ceva foarte important. Bine. Zece minute. Părintele Cussane n-a fost ieri seară. Nu ştiţi de ce?

— Nu, minţi Devlin. Nu l-am văzut.

Măicuţa plecă şi Devlin îşi trase un scaun lângă pat.

— Danny, cum te simţi?

Malone deschise ochii şi spuse cu glasul răguşit:

— Tu eşti, Liam? Părintele Cussane n-a venit.

— Spune-mi, Danny, ai vorbit cu el despre Sean Deegan din Ballywalter, cel care, din câte am înţeles, conduce filiera spre Insula Man?

Malone se încruntă.

— Da, sigur, am discutat cu el o mulţime de lucruri.

— Dar mai ales chestiuni legate de IRA.

— Da, sigur, şi îl interesa să-i spun cum mă descurcam odinioară.

— În mod special dincolo de apă? întrebă Devlin.

— Da. Doar ştii, Liam, ce mult am rezistat fără să fiu prins. Voia să ştie cum am reuşit. Se încruntă. Care e problema?

— Danny, ai fost întotdeauna un om tare. Fii tare şi acum. El nu era unul de-ai noştri.

Malone făcu ochii mari.

— Mă păcăleşti, Liam.

— După ce Sean Deegan e în spital cu un glonte în el şi doi

oameni buni au fost uciși?

Danny făcu ochii mari.

— Povestește-mi.

Și Devlin îi povesti. După ce termină, Danny Malone zise încet:

— Ticălosul!

— Spune-mi, Danny, din ce-ți amintești, l-a interesat ceva în mod deosebit?

Malone se încruntă, încercând să se gândească.

— Da, cum am reușit atâta timp să le-o iau înainte celor din Secția Specială și băieților din Serviciul de informații. I-am explicat că n-am folosit niciodată rețeaua IRA când eram dincolo. Nu se putea pune bază pe ea, știi asta, Liam.

— E adevărat.

— Eu, personal, am folosit întotdeauna lumea interlopă. Prefer oricând un pungaș cinstit sau chiar unul necinstit, dacă prețul e corect. Am cunoscut o mulțime de asemenea oameni.

— Povestește-mi despre ei, spuse Devlin.

Lui Cussane îi plăceau orășelele de pe malul mării, mai ales cele frecventate de lume multă, de oamenii cinstiți, muncitori, care vin aici să se distreze. O mulțime de localuri, parcuri de distracții, iarmaroace și aer curat pe săturate. Morecombe beneficia de acest aer. Apele întunecate ale golfului se ridicau în valuri înspumate și în depărtare se zăreau munții din Lake District.

Traversă drumul. Sezonul nu era încă în toi, dar mișunau o mulțime de turiști și își croi drum prin străzile înguste, până ce reuși s-ajungă la o stație de autobuz.

Se putea călători până în aproape toate orașele mari de provincie, cu autobuze rapide, mai ales pe autostrăzi. Consultă orarele și găsi ceea ce căuta, un autobuz până la Glasgow via Carlisle și Dumfries. Pleca peste un ceas. Își luă un bilet și plecă să caute ceva de mâncare.

Gheorghi Romanov era atașat principal, răspunzând de relațiile cu publicul la ambasada rusă din Londra. Era un bărbat înalt, cu o înfățișare plăcută, de vreo cincizeci de ani, destul de mândru în sinea lui de numele său aristocratic. Lucra pentru KGB la Londra de

unsprezece ani şi fusese avansat la gradul de locotenent-colonel cu un an în urmă. Romanov îl simpatiza şi el pe Ferguson. Se împăcau atât de bine, încât atunci când Ferguson îl sună imediat după ultima lui convorbire cu Devlin şi-i propuse o întrevedere, Romanov acceptă pe loc.

Se întâlniră în Kensington Gardens, lângă Round Pond, un loc de întâlnire atât de apropiat de ambasadă, încât Romanov veni pe jos. Ferguson şedea pe o bancă şi citea The Times. Romanov se aşeză lângă el.

— Noroc, Gheorghi, spuse Ferguson.

— Salut. Charles. Cu ce ocazie mă bucur de această onoare?

— Hai să vorbim pe şleau, Gheorghi. E o chestiune cât se poate de gravă. Ce ştii despre un agent KGB, cu numele de cod Cuchulain, implantat în Irlanda, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă?

— De data asta pot să-ţi răspund cu toată sinceritatea, spuse Romanov. Nu ştiu absolut nimic.

— Atunci ascultă şi ai să afli, îi spuse Ferguson. După ce termină, Romanov se întunecă la faţă.

— E într-adevăr grav.

— Mie-mi spui? Cel mai important lucru este următorul. Dementul ăsta bântuie pe undeva prin ţară, după ce s-a lăudat că are de gând să-l împuşte pe Papă, sâmbătă, la Canterbury şi sincer să fiu, ţinând seama de antecedentele lui, trebuie să-l luăm în serios. Nu e un nebun oarecare.

— Şi ce vrei să fac eu?

— Ia legătura cu Moscova, la cel mai înalt nivel. Îmi închipui că ultimul lucru pe care şi l-ar dori cei de acolo ar fi ca Papa să fie ucis de un individ despre: care se poate dovedi că este agent KGB, mai ales acum după atentatul eşuat de la Roma. Avertizează-i că, de data asta, nu admitem niciun amestec. Şi dacă, prin cine ştie ce întâmplare, el ia legătura cu tine, te rog să-mi spui. Trebuie să punem mâna pe ticălosul ăsta, să nu facem nicio greşeală. Şi trebuie să moară, Gheorghi, fără proces şi alte fleacuri de-astea. Şi din acest punct de vedere, sunt convins că asta vor să audă şi ai tăi de la Moscova.

— Sunt convins. Romanov se ridică. Mă duc să transmit un

mesaj.

— E un pont pe care ţi-l vinde un vechi prieten, îi spuse Ferguson. Vezi ce faci ca s-ajungi mai sus decât Maslovski.

Având în vedere importanţa chestiunii, Ferguson a trebuit să se ducă la directorul general, care, la rândul lui, a vorbit cu ministrul de Interne. Urmarea a fost o convorbire în Downing Street, când Ferguson era la jumătatea mesei de prânz. Telefona după maşină şi peste zece minute era acolo. Dincolo de bariere, la capătul străzii era. ca de obicei, o mică îngrămădeală de oameni. Poliţistul de la uşă îl salută. Uşa se deschise, în clipa când Ferguson ridică mâna să bată.

Înăuntru era mare vânzoleală, ceea ce era normal, având în vedere că problema Insulelor Falkland începea să ia amploare. Era surprins că doamna prim-ministru dorea personal să-l vadă. Cel care-l conducea o lua înainte pe scara principală, spre primul etaj, şi Ferguson îl urmă. Ajunşi sus, tânărul bătu la o uşă şi îl introduse.

— A sosit brigadierul Ferguson, doamnă prim-ministru.

Doamna prim-ministru îşi ridică plivirea de la biroul la care şedea, elegantă ea întotdeauna, cu o rochie de tweed verde, cu părul ci blond perfect coafat şi îşi puse jos stiloul.

— Timpul meu este limitat, domnule brigadier. Sunt sigură că înţelegeţi acest lucru.

— Consider aceasta de la sine înţeles, doamnă.

— Ministrul de interne m-a informat asupra faptelor esenţiale. Doresc doar să mă asiguraţi că îl veţi opri pe acest om.

— Vă dau această asigurare fără nicio ezitare, doamnă prim-ministru.

— În cazul în care ar avea loc un atentat la viaţa Papei, cât timp se află aici, chiar dacă ar fi un eşec, consecinţele politice ale unei asemenea acţiuni ar fi catastrofale pentru noi.

— Înţeleg.

— În calitate de şef al Grupului 4, aveţi împuterniciri speciale, acordate direct de mine. Folosiţi-vă de ele, domnule brigadier. Dacă doriţi ceva, orice, nu ezitaţi să-mi cereţi.

— Doamnă prim-ministru.

Ea îşi luă stiloul şi se apucă din nou de lucru iar Ferguson ieşi.

Tânărul îl aştepta la uşă. În timp ce coborau scara, lui Ferguson îi trecu prin minte, şi asta nu era prima oară, că în această chestiune capul lui era în joc, tot atât cât şi cel al lui Cussane.

La Moscova. Ivan Maslovski era din nou convocat în biroul ministrului Securităţii Statului, ocupat încă de Iuri Andropov. pe care-l găsi aşezat la masa de lucru, studiind un raport dactilografiat.

I-l întinse.

— Citeşte-l, tovarăşe.

Maslovski se conformă şi simţi că i se opreşte inima-n loc. După ce termină, i-l dădu înapoi cu mâinile tremurând.

— Omul tău bântuie acum prin Anglia, Maslovski, hotărât să-l asasineze pe Papă, unicul său scop fiind, se pare. acela de a ne aduce prejudicii cât mai mari. Şi nu putem fiice altceva decât să stăm cuminţi şi să sperăm că British Intelligence va fi sută la sută eficient în această chestiune.

— Ce pot să spun, tovarăşe?

— Nimic, Maslovski. Toată povestea asta dezastruoasă n-a fost doar o nechibzuinţă. A fost o aventură de cea mai joasă speţă.

Andropov apăsă pe un buton de pe birou. Uşa se deschise în spatele lui Maslovski şi intrară doi tineri căpitani KGB în uniformă.

— Te duci şi îţi goleşti biroul, predai toate cheile şi dosarele oficiale persoanei desemnate de mine. Vei fi dus apoi la Lubianka, unde vei aştepta să fii judecat pentru crime împotriva statului.

Lubianka. câţi oameni trimisese chiar el acolo? Maslovski simţi brusc o greutate în respiraţie şi o durere în ambele braţe şi în piept. Simţind că se prăbuşeşte, se agăţă de birou. Andropov se dădu înapoi, speriat, şi cei doi ofiţeri KGB se repeziră şi-l înşfăcară pe Maslovski de braţe. Nu încercă să se împotrivească, neavând putere, dar pe măsură ce durerea se înteţea, încerca să vorbească, să-i spună lui Andropov că nu va mai fi nevoie de celula de la Lubianka, nici de judecată. Şi, destul de ciudat, ultimul lui gând se îndreptă spre Tania, iubita lui Tania, aşezată la pian şi cântând bucata lui preferată, Marea lui Debussy, apoi muzica încetă şi se lăsă întunericul.

Ferguson avusese o întrevedere cu ministrul de Interne, cu comandantul secţiei D-13, brigada antiteroristă a Scotland Yard-ului şi

cu directorul general al serviciilor de securitate. Era frânt când ajunse acasă şi îl găsi pe Devlin, aşezat lângă cămin şi citind The Times.

— Se pare că în clipa asta, Papa are întâietate faţă de problema Insulelor Falkland, spuse Devlin şi împături ziarul.

— Era de aşteptat, spuse Ferguson. Eu vreau să-l văd plecat cât mai repede de aici. Să fi fost cu mine la întrevederea pe care am avut-o, Liam. Cu ministrul de Interne, în persoană, cu directorul, cu Scotland Yard-ul. Şi ştii ceva? Se rezemă de cămin, să se încălzească. Nu prea iau în serios treaba asta.

— Te referi la Cussane?

— Să nu mă-nţelegi greşit. Ei admit existenţa lui, dacă mă-nţelegi. Le-am arătat dosarul, şi Dumnezeu ştie că tot ce-a făcut el la Dublin în ultimele zile e îndeajuns de grav. I-a ucis pe Levin, pe Lubov, pe Cerni şi doi puşcaşi din IRA. E un măcelar.

— Nu, spuse Devlin. Nu cred. În concepţia lui, toate fac parte din misiunea lui. E o treabă care trebuia făcută acţionând ferm şi expeditiv, ca să termine odată. De-a lungul anilor a cruţat pe mulţi. Tania şi cu mine suntem un exemplu în această privinţă. El îşi urmăreşte ţinta, asta-i tot.

— Nu-mi mai aminti.

Ferguson se înfioră. Uşa se deschise şi intră Harry Fox.

— Vă salut, sir. Salut, Liam. Cred că lucrurile s-au precipitat în lipsa mea.

— Aşa s-ar zice, îi spuse Ferguson. La Paris au mers bine lucrurile?

— Da.

— Îmi povesteşti mai târziu. Mai bine să te pun la curent cu ultimele evenimente.

Ceea ce şi făcu, cât putu de repede, Devlin mai făcând din când în când câte o remarcă. După ce Ferguson termină, Harry Fox spuse:

— Ce om! Ciudat! Clătină din cap.

— Ce e ciudat?

— Când l-am cunoscut, zilele trecute, chiar mi-a plăcut, sir.

— Asta nici nu-i greu, spuse Devlin.

Ferguson se încruntă.

— Hai să nu mai discutăm fleacuri de-astea stupide.

Uşa se deschise şi intră Kim cu o tavă pe care se afla serviciul de ceai şi o farfurie cu chifle prăjite.

— Excelent, spuse Ferguson. Sunt lihnit de foame. Fox spuse:

— Ce face Tania Voroninova?

— Deocamdată am instalat-o într-o casă unde e în siguranţă.

— Unde anume, sir?

— În apartamentul din Chelsea Place. O agentă de-a noastră va sta cu ea până lămurim povestea asta.

Le întinse fiecăruia câte o ceaşcă de ceai.

— Bun, care-i următoarea mişcare? întrebă Devlin.

— Ministrul de Interne şi directorul. Şi recunosc că sunt de acord cu ei, sunt de părere că nu e momentul să facem prea multă publicitate în jurul acestei chestiuni. Unicul scop al vizitei Papei este să aducă împăcare şi lumină. Este o încercare sinceră de a contribui la încetarea războiului din sudul Atlanticului, închipuiţi-vă cum ar arăta asta pe prima pagină a ziarelor naţionale. În timpul primei vizite făcută vreodată de Papă în Anglia, un criminal turbat bântuie prin ţară.

— Care mai e şi preot pe deasupra, sir.

— Bine, asta putem s-o lăsăm de o parte, mai ales fiindcă ştim ce e cu adevărat.

Devlin spuse:

— Nu lăsăm nimic deoparte. Deşi nu sunt un foarte bun catolic, permiteţi-mi să vă informez asupra câtorva lucruri. Din punctul de vedere al bisericii catolice, Harry Cussane a fost hirotonisit preot la Vine Landing, în Connecticut, în urmă cu douăzeci şi unu de ani şi este încă preot. N-aţi mai citit Graham Greene în ultimul timp?

— Bine, lasă asta, spuse Ferguson iritat. Oricum ar fi, doamna prim-ministru nu vede ce rost ar avea să-i facem lui Cussane publicitate pe prima pagină. Nu ne-ar folosi nici unuia din noi.

— L-am putea prinde mai repede, sir, spuse Fox cu glas egal.

— Da, de fapt, toţi se aşteaptă oricum să facem asta. Secţia specială din Dublin a lucrat pentru noi, luându-i amprentele din vila lui. Le-au introdus în calculatorul din Dublin, care, după cum ştiţi, este conectat la calculatorul serviciilor de securitate din Lisburn, care, la

rândul lui este conectat la calculatorul nostru de aici şi la cazierele centrale de la Scotland Yard.

— Nu ştiam că deţineţi tot acest lanţ, spuse Devlin.

— Miracolul microprocesoarelor, spuse Ferguson. Unsprezece milioane de oameni sunt înregistraţi acolo. 138

Cu cazier, grad de instruire, profesie, preferinţe sexuale, obiceiuri personale, locul de unde-şi cumpără mobila.

— Cred că glumeşti.

— Nu glumesc. L-am prins anul trecut, în Ulster, pe un om de-al vostru venit aici, pentru că îşi făcea întotdeauna cumpărăturile la Ce-op. Se ascundea excelent sub o altă identitate, dar nu şi-a putut schimba obiceiurile de-o viaţă. Cussane este şi el înregistrat acolo şi nu doar cu amprentele, ci cu tot ce ştim despre el. Majoritatea marilor departamente de poliţie din provincie pot. prin sistemul lor de calculatoare, să se conecteze la banca noastră centrală şi să-i scoată fotografia.

— Dumnezeule!

— Serios, pot face acelaşi lucru şi cu tine. În ceea ce-l priveşte pe Cussane, le-am indicat să introducă o fotografie a lui. deliberat modificată. Să nu se menţioneze KGB-ul sau altele de genul ăsta. Doar atât: trece drept preot, are legături cunoscute cu IRA, e extrem de violent, abordaţi-l cu grijă. Înţelegi care ar fi ideea.

— Înţeleg.

— În acest scop. dăm fotografia lui la ziare, împreună cu multe din detaliile pe care ţi le-am spus adineauri. Câteva ziare de seară vor reuşi să le publice imediat iar ziarele naţionale le vor publica în ediţia de mâine.

— Şi credeţi că va fi de-ajuns, sir? întrebă Fox.

— S-ar putea. Vom trăi şi vom vedea. Un lucru e ceri. Ferguson se duse spre fereastră şi privi afară. El este pe undeva pe aici.

— Şi problema este. spuse Devlin, că nimeni nu poate mişca un deget până ce nu iese la iveală.

— Exact. Ferguson se întoarse la tavă şi ridică ceainicul. Ceaiul acesta este într-adevăr delicios. Mai vrea cineva o ceaşcă?

Ceva mai târziu în după amiaza aceea. Sanctitatea Sa, papa Ioan

Paul al II-lea, şedea la masa de lucru din micul birou de lângă dormitorul său şi studia raportul care tocmai îi fusese înmânat. Omul care stătea în faţa lui purta o sutană neagră cât se poate de simplă şi ar fi putut să fie un preot de rând. Era, de fapt, generalul Societăţii lui Iisus, cel mai ilustru dintre toate ordinele bisericii catolice. Iezuiţii erau mândri de a îi cunoscuţi sub numele de Soldaţi ai lui Hristos, răspunzând de secole, din culise, de siguranţa Papei. Ceea ce explica faptul că generalul venise în grabă, de la biroul lui de la Collegio di San Roberto Bellarmino de pe Via del Seminario, pentru a intra în audienţă la Sanctitatea Sa.

Papa Ioan Paul puse jos raportul şi îşi ridică privirea. Vorbea o italiană excelentă, prin care mai răzbăteau doar vagi accente din poloneză, limba sa maternă.

— Când l-aţi primit?

— Primul raport de la secretariatul din Dublin, acum trei ore, apoi ceva mai târziu, ştirile din Londra. Am vorbit personal cu ministrul de Interne britanic, care mi-a dat toate asigurările privind securitatea dumneavoastră şi mi-a spus să mă adresez brigadierului Ferguson, menţionat în raport ca fiind direct răspunzător de securitatea dumneavoastră.

— Şi totuşi sunteţi îngrijorat?

— Sanctitatea Voastră, este aproape imposibil să împiedici un asasin singur să-şi atingă ţinta, mai ales atunci când nu-l preocupă propria lui siguranţă. Şi acest individ, Cussane, şi-a dovedit capacitatea de a ucide, de nenumărate ori în trecut.

— Părintele Cussane. Sanctitatea Sa se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Poate că a fost un ucigaş, poate că este încă, dar e preot şi Dumnezeu, dragă prietene, nu-i va îngădui să uite acest lucru.

Generalul iezuiţilor privi chipul acela cu trăsături aspre, un chip care ar fi putut să aparţină unui muncitor oarecare dintr-o mie de alţi muncitori. Purta amprenta unei ciudate simplităţi şi siguranţe. Aşa cum se întâmplase şi în alte dăţi, generalul, cu toată autoritatea lui intelectuală, se plecă în faţa lui.

— Deci plecaţi în Anglia, Sanctitatea Voastră?

— La Canterbury, dragă prietene, acolo unde a murit pentru

Dumnezeu preasfântul Thomas Beckett.

Generalul se apropie şi sărută inelul de pe mâna pe care i-o întinse Papa.

— Atunci, Sanctitatea Voastră, vă rog să mă scuzaţi. Am multe de făcut.

Ieşi şi Ioan Paul rămase un timp la fereastră, apoi traversă încăperea, deschise o uşiţă şi intră în capela sa privată. Îngenunche în faţa altarului, cu mâinile împreunate şi cu o oarecare teamă în suflet, amintindu-şi glontele asasinului, care fusese cât pe-aci să-i pună capăt vieţii, şi lunile acelea de dureri. Dar alungă acest gând şi se concentră asupra lucrurilor importante. Se rugă pentru nemurirea sufletului părintelui Harry Cussane şi pentru toţi păcătoşii de pretutindeni, ale căror fapte le închideau calea spre nemărginita binecuvântare a iubirii lui Dumnezeu.

Ferguson puse jos receptorul şi se întoarse spre Devlin şi Fox.

— Era directorul general. Sanctitatea Sa a fost informat în detaliu asupra lui Cussane şi a ameninţării pe care o reprezintă. Nu se schimbă nimic.

— Era de aşteptat, spuse Devlin. Actualul Papă a luptat ani de zile în rezistenţa poloneză împotriva naziştilor.

— Bine, ai dreptate, spuse Ferguson. În orice caz, e timpul să pleci. Du-l la direcţie, Harry. Cu permis de securitate de grad O. Nu e doar o bucată de plastic cu fotografia ta pe ea, îi spuse el lui Devlin. Foarte puţini oameni au un asemenea permis. Cu el intri oriunde.

Se duse la biroul lui şi Devlin spuse:

— Îmi dă dreptul şi la o armă? Nu mi-ar prinde rău un Walther. Ştii că sunt cam pesimist din fire.

— E o armă care nu mai e agreată de majoritatea oamenilor noştri, de când idiotul ăla a încercat s-o împuşte pe prinţesa Anne şi Wallherul gărzii ei de corp s-a blocat. Ascultă-mă pe mine, revolverele nu-s bune la nimic.

Luă nişte hârtii de pe masa de lucru, apoi se duse în birou să le aducă pardesiele.

— Eu continui totuşi să prefer un Walther, spuse Fox.

— Un lucru e sigur, spuse Devlin, orice armă iei, ai grijă să nu se

blocheze când ai de-a face cu Harry Cussane. Deschise uşa şi ieşiră împreună, îndreptându-se spre lift.

Harry Cussane avea el un fel de pian. Ştia care e ţinta finală, sâmbătă, la Canterbury, dar până atunci mai avea trei zile şi trei nopţi bune în care trebuia să stea ascuns. Danny Malone îi indicase mai mulţi indivizi din lumea interlopă, care pentru bani ar fi dispuşi să-l ajute. Erau desigur o mulţime la Londra, Leeds sau Manchester, dar pe el îl interesau îndeosebi fraţii Mungo şi ferma lor din Galloway. Îl atrăgea tocmai pentru faptul că era un loc izolat. Scoţia va fi ultimul loc unde să-l caute şi totuşi avionul companiei British Airways făcea doar o oră şi jumătate de la Glasgow la Londra.

Problema era să-şi umple timpul. În Canterbury nu trebuia să ajungă decât în ultimul moment. N-avea ce să organizeze. Asta-l amuza, în timp ce şedea în autobuzul care se îndrepta în viteză spre Carlisle. Îşi imagina ce pregătiri se făceau la catedrala din Canterbury, cum era păzit fiecare punct posibil de intrare, cum erau plantaţi peste tot trăgătorii poliţiei, probabil chiar şi oameni de la SAS în haine civile, dispersaţi prin mulţime. Şi totul în zadar. Era ca o partidă de şah, după cum îi spunea el lui Devlin. cel mai prost jucător din lume. Nu conta mişcarea de acum. Ultima mişcare era hotărâtoare. Asemeni unui scamator aflat pe scenă, care ia ochii cu ceea ce face mâna dreaptă. dar important este ceea ce face mâna stângă.

Dormi o bună bucată de timp şi când se trezi, văzu. În stânga lui, marea, licărind în lumina după-amiezii. Se aplecă, pentru a se adresa bătrânei din faţa lui.

— Unde suntem?

— Am trecut de Annan. Avea un pronunţat accent de Glasgow. Urmează Dumfries. Sunteţi catolic?

— Mă tem că da, spuse el precaut, căci cei din sudul Scoţiei fuseseră dintotdeauna protestanţi prin tradiţie.

— Mă bucur. Şi eu sunt catolică. Sunt irlandeză din Glasgow, părinte. Îi luă mâna şi i-o sărută. Binecuvântaţi-mă, părinte. Dumneavoastră sunteţi din vechea patrie.

— Într-adevăr.

Se gândi că s-ar putea să-l bată la cap, dar, ciudat, ea îşi întoarse

pur şi simplu capul şi se lăsă din nou pe speteaza scaunului. Afară cerul se întunecase şi începuse să plouă, tunetele bubuiau ameninţător şi în curând ploaia se înteţi, căpătând amploarea unui mu-son şi răpăind zgomotos pe capota autobuzului. Se opriră la Dumfries, pentru a lăsa doi pasageri, apoi străbătură străzile pustii şi ieşiră din nou pe şosea.

Nu mai era mult. Doar încă vreo douăzeci şi doi de kilometri până la locul unde va coborî, la Dunhill. De acolo, mai avea de mers câţiva kilometri pe un drum secundar, până la un cătun numit Larwik şi apoi până la ferma fraţilor Mungo, aflată la vreo doi, trei kilometri între dealuri.

Şoferul vorbise ceva în microfonul radioului maşinii şi acum comută pe difuzorul din autocar.

— Atenţiune, doamnelor şi domnilor. Mă tem că vom avea probleme în faţa noastră, înainte de intrarea în Dunhill. Şoseaua este inundată. O mulţime de vehicule sunt deja blocate.

Bătrâna din faţa lui Cussane strigă:

— Şi ce-o să facem? O să stăm toată noaptea în autobuz?

— Peste câteva minute ajungem în Corbridge. Nu-i mare lucru de capul lui, dar are o haltă feroviară pentru colectarea laptelui. Se fac demersuri pentru oprirea primului tren spre Glasgow.

— Cu trenul costă de trei ori mai mult, strigă bătrâna.

— Plăteşte compania, îi spuse vesel şoferul. Nu-ţi face griji, mătuşica.

— Trenul opreşte la Dunhill? întrebă Cussane.

— Poate. Nu ştiu precis. O să vedem.

Baftă de ocnaş, aşa-i spuneau puşcăriaşii, îi spusese asta Danny Malone. Oricât de bine ai pune ceva la cale, întotdeauna se iveşte ceva total neprevăzut care-ţi dă de furcă. N-avea rost să-şi irosească energia gândindu-se la asta. Mai bine să studieze alternativele pe care le avea.

Pe partea stângă apăru un indicator alb, pe care era scris cu litere negre Corbridge, apoi ieşiră la iveală, prin ploaia deasă, primele case, un magazin universal şi un chioşc de ziare. Pe partea opusă, minuscula gară, în faţa căreia şoferul opri autocarul.

— Aşteptaţi aici până mă duc să văd cum stau lucrurile. Sări din

autocar şi intră în gară.

Ploaia cădea fără încetare. Între cârciumă şi magazinul universal era o groapă mare, acoperită cu câteva bârne pentru a asigura trecerea. Era clar că acolo fusese o clădire, abia demolată, şi în jur se strânsese o mică mulţime. Cussane privi indiferent, băgă mâna în buzunar după pachetul de ţigări şi descoperi că era gol. Ezită o clipă, apoi îşi luă geanta de voiaj, coborî din autocar şi alergă până vizavi, la chioşcul de ziare. Îi ceru tinerei care stătea în pragul uşii două pachete de ţigări şi, dacă avea, o hartă a regiunii. Se dovedi că avea.

— Ce se întâmplă? întrebă Cussane.

— Au dat jos de o săptămână vechiul hambar de grâne. Totul a fost bine, până a început ploaia. Au necazuri cu pivniţele. S-a prăbuşit un plafon sau cam aşa ceva.

Ieşiră amândoi în uşă să privească. În clipa aceea, o maşină de poliţie apăru din celălalt capăt al satului şi opri. Din ea coborî singurul ocupant, un bărbat solid, cu o constituţie masivă, care purta o scurtă bleumarin cu epoleţi de sergent. Îşi croi drum prin mulţime şi dispăru.

Tânăra femeie spuse:

— A sosit cavaleria.

— Nu-i de pe aici? întrebă Cussane.

— În Corbridge nu există comisariat de poliţie, E din Dunhill. Sergentul Brodie, Lachlan Brodie. Tonul vocii ei era grăitor.

— Nu-i prea iubit? întrebă Cussane.

— Lachland e genul pentru care cea mai mare plăcere a vieţii este să găsească trei beţivi laolaltă sâmbătă seara, ca să le tragă o bătaie. Are o forţă de taur şi-i place să şi-o arate. Nu cumva sunteţi catolic?

— Mă tem că da.

— Pentru Lachlan asta înseamnă Antihrist. E genul de baptist care socoteşte că muzica e un păcat. E şi predicator laic.

Din mulţime ieşi un muncitor cu vestă de protecţie portocalie şi cască de protecţie. Pe faţă îi şi-roiau apă şi noroi. Se rezemă de zid.

— E cumplit acolo jos.

— E chiar aşa de rău? întrebă femeia.

— Unul din oamenii mei a rămas blocat acolo. S-a prăbuşit un

zid. Încercăm să facem tot ce se poate, dar nu prea avem loc să lucrăm şi apa urcă. Se încruntă şi se adresă lui Cussane. Nu cumva sunteţi catolic?

— Ba da.

Omul îl înşfăcă de braţ.

— Numele meu este Hardy. Sunt maistrul lor. Omul de acolo, de jos, este tot din Glasgow, ca şi mine, dar e italian. Îl cheamă Gino Tisini. Crede că o să moară şi m-a implorat să-i aduc un preot. Veniţi cu mine, părinte?

— Desigur, spuse Cussane fără nicio ezitare şi-i întinse femeii geanta de voiaj. Vreţi s-aveţi grijă de ea, vă rog?

— Desigur, părinte. Îl urmă pe Hardy prin mulţime, şi coborâră apoi în groapă. Pe fundul ei se căsca o gaură, în care se vedeau trepte coborând spre pivniţă. Brodie, sergentul de poliţie, nu lăsa lumea să se apropie. Hardy începu să coboare şi când veni şi Cussane după el, Brodie îl apucă de braţ.

— Ce-i asta?

— Lasă-l, strigă Hardy. E preot.

În ochii lui Brodie se ivi o privire ostilă, arătându-şi clar antipatia. Pentru Cussane asta era povestea veche pe care o ştia bine de la Belfast.

— Nu te cunosc, spuse Brodie.

— Mă numesc Fallon. Sunt în drum spre Glasgow cu autobuzul, îi spuse calm Cussane.

Îl apucă pe poliţist de încheietura mâinii, slăbind strânsoarea acestuia asupra braţului lui şi Brodie se crispă, simţind forţa lui Cussane, când acesta îl dădu la o parte şi începu să coboare scara. Intră imediat în apă până la genunchi. Se ghemuia ca să meargă pe sub tavanul scund, urmându-l pe Hardy de-a lungul unui fel de tunel îngust. În lumina firavă a unui bec cu prelungitor, se zărea un haos de cărămizi şi scânduri învălmăşite. Printre ele exista o mică breşă şi când ajunseră la ea, doi bărbaţi ieşiră împleticindu-se, amândoi uzi până la piele şi vizibil epuizaţi.

— E în zadar, spuse unul din ei. În câteva minute, apa îi trece peste cap.

Hardy trecu pe lângă ei şi Cussane îi urmă. Faţa palidă a lui Gino Tisini se ivi din întuneric, când se ghemuiră ca să înainteze. Cussane întinse o mână ca să se echilibreze. Căzură o scândură şi câteva cărămizi.

— Atenţie! spuse Hardy, totul se poate prăbuşi ca o casă din cărţi de joc.

Se auzea gâlgâitul permanent al apei care năvălea înăuntru. Tisini izbuti să schiţeze un zâmbet sinistru.

— Nu mai avem timp pentru o confesiune, părinte.

— Durează prea mult. Hai să te scoatem de aici, spuse Cussane.

Deodată năvăli brusc un nou şuvoi de apă, care-i trecu lui Tisini peste faţă şi el intră în panică. Cussane se duse în spatele lui, susţinându-i capul deasupra apei, ghemuindu-se ocrotitor deasupra lui.

Hardy bâjbâi cu mâna pe sub apă.

— S-au deplasat multe aici, spuse el. Acum, năvala apei ne ajută. O singură grindă îl mai ţintuieşte acolo, dar grinda e prinsă în zid. Dacă o forţez, s-ar putea să se năruie totul peste noi.

— Dacă n-o forţezi, în următoarele două minute o să se înece, spuse Cussane.

— S-ar putea s-o păţiţi şi dumneavoastră, părinte.

— Şi dumneata, spuse Cussane. Aşa că hai, să-i dăm drumul!

— Părinte, strigă Tisini. Pentru numele lui Dumnezeu, iertaţi-mi păcatele!

Cussane rosti cu glas limpede, răspicat.

— Fie ca Domnul Dumnezeul nostru, Iisus Hristos, să te ierte iar eu, prin împuternicirea Lui, te iert de toate păcatele în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh. Îi făcu lui Hardy semn din cap. Acum!

Maistrul trase aer în piept şi se cufundă sub apă, ţinându-se cu mâinile de marginea grinzii. Umerii părură să i se umfle şi ieşi din apă cu grinda iar Tisini urlă, plutind liber în mâinile lui Cussane. Zidul începu să se deformeze. Hardy îl trase în sus pe Tisini şi-l târî spre intrare, Cussane împingea din spate, în timp ce zidurile începeau să se prăbuşească în jurul lor. Ridică un braţ să se ferească, simţi că ajunseseră la scară, încercă să se ajute cu mâinile şi deodată o

cărămidă îl izbi fulgerător în cap. Încercă să urce treptele, dar căzu în genunchi şi se făcu beznă.

Când se trezi încet, încet, o zări pe tânăra de la magazin aplecată deasupra lui. Era întins pe un preş în faţa unui foc de cărbuni şi ea îl ştergea pe faţă.

— Uşurel, spuse ea. N-aţi păţit nimic. Vă mai amintiţi de mine? Sunt Moira McGregor. Sunteţi în magazinul meu.

— Ce-i cu italianul şi cu celălalt tip, Hardy?

— Sunt sus. Am trimis după doctor.

— Unde mi-e geanta?

— Am pus-o bine, în cealaltă odaie, spuse ea.

Poliţistul cel solid, Brodie, se ivi deasupra lor.

— Ne-am întors printre vii, ai? Se simţea o oarecare iritare în glasul lui. O antipatie. Cred că merită să aprinzi vreo două duzini de luminări la Sfânta Fecioară.

Ieşi. Moira McGregor îi zâmbi lui Cussane.

— Nu-l băgaţi în seamă. Dumneavoastră şi cu Hardy i-aţi salvat viaţa omului aceluia. Mă duc să v-aduc o ceaşcă de ceai.

Se duse în bucătărie, unde-l găsi pe Brodie stând lângă masă.

— Mi-ar prinde şi mie bine o tărie, spuse el.

Femeia scoase o sticlă de whisky şi un pahar din bufet şi le puse pe masă, fără să scoată o vorbă. El întinse mâna după un scaun şi-l trase fără să observe geanta lui Cussane, care căzu pe podea. Nefiind închisă cu fermoarul, din ea se rostogoliră mai multe obiecte, printre care două cămăşi şi patrafirul violei.

— Asta-i geanta lui? întrebă Brodie.

Femeia se întoarse de la plită cu ibricul în mână.

— Da.

Poliţistul se lăsă pe un genunchi, vârând obiectele la loc în geantă şi deodată se încruntă.

— Ce-i asta?

Ţinea în mână un paşaport britanic. Brody îl deschise.

— Mi-a spus că-l cheamă Fallon.

— Şi? spuse Moira.

— Atunci cum de are un paşaport pe numele părintele Sean

Daly? Şi fotografia seamănă bine cu el. Scotoci mai adânc cu mâna. Fundul dublu al genţii se desprinsese când geanta căzuse de pe scaun. Dumnezeule! spuse Brodie şi îşi scoase mâna ţinând Stecikinul.

Moira McGregor simţi că i se taie picioarele.

— Ce-nseamnă asta?

— Vom afla curând.

Brodie se întoarse în cealaltă cameră şi puse geanta pe un scaun. Cussane zăcea liniştit, cu ochii închişi. Brodie se aplecă lângă el, scoase o pereche de cătuşe şi trecu foarte încet una din brăţări peste încheietura mâinii stângi a lui Cussane. Cussane deschise ochii şi Brodie îl înşfacă şi de cealaltă încheietură şi închise cătuşele. Îl trase pe preot în sus şi îl împinse pe un scaun.

— Ce faci? întrebă Cussane.

Brodie spuse:

— Ce-i cu toate astea? Ridică de jos fundul dublu şi scotoci prin conţinutul lui. Trei arme, mai multe paşapoarte şi o sumă considerabilă de bani gheaţă. Halal preot! Ce-nseamnă toate astea?

— Dumneata eşti poliţist, nu eu, spuse Cussane.

Brodie îi dădu o palmă.

— Vezi cum vorbeşti, mititelule. Bag seamă că va trebui să-ţi mai aplic o pedeapsă corporală.

Privind din uşă, Moira McGregor spuse:

— Să nu faceţi asta.

Brodie zâmbi dispreţuitor.

— Toate muierile-s la fel. Te-a dat gata, nu, fiindcă a făcut pe eroul cu italianul?

Poliţistul ieşi. Femeia îi spuse disperată lui Cussane:

— Cine sunteţi, de fapt?

El zâmbi.

— N-are rost să-ţi încarc memoria, dar mi-ar prinde bine o ţigară, până se-ntoarce bruta.

Brodie era poliţist de douăzeci de ani, după cinci ani de poliţie militară. Douăzeci de ani, toţi la fel, Era un om ursuz şi crud, care-şi impunea autoritatea doar prin uniforma pe care o purta. Iar credinţa lui religioasă avea acelaşi scop ca uniforma; să-i dea o falsă autoritate.

Ar fi putut să sune la comisariatul de poliţie din Dumfries, dar simţea că era un caz special, aşa că preferă să sune la comisariatul de poliţie din Glasgow.

La Glasgow primiseră fotografia şi toate detaliile asupra lui Harry Cussane, doar cu o oră înainte, Cazul era categorisit maximă prioritate, orice element nou trebuind să fie comunicat imediat la Grupul 4, la Londra. Apelul telefonic al lui Brodie a fost îndată transmis Secţiei Speciale. După numai două minute, se pomeni vorbind cu inspectorul şef Trent.

— Mai povesteşte-mi o dată, îi spuse Trent. Brodie se conformă. După ce termină, Trent spuse:

— Nu ştiu de cât timp eşti în poliţie, dar de data asta ai dat cea mai mare lovitură din cariera dumitale, Omul acesta se numeşte Cussane. Un tip tare în IRA. Ziceai că pasagerii din autobuzul în care era vor fi transferaţi în tren?

— Da, sir. Şoseaua a fost inundată. Aici e doar o haltă, dar vor opri pentru ei expresul de Glasgow.

— Când soseşte?

— Peste vreo zece minute, sir.

— Urcă-te în el, Brodie, şi ia-l cu tine pe amicul tău. Ne vedem la Glasgow.

Brodie puse jos receptorul, sufocându-se de emoţie, apoi se duse în camera de zi.

Brodie îl mână pe Cussane pe peron, cu o mână pe braţul lui şi cu cealaltă ţinând strâns geanta acestuia. Oamenii întorceau curioşi capetele la vederea preotului eu încheieturile mâinilor prinse în cătuşe în faţă. Ajunseră la vagonul de bagaje de la coada trenului. Paznicul stătea pe peron, lângă uşa deschisă.

— Ce-i asta?

— Un prizonier special pentru Glasgow.

Brodie îl împinse pe Cussane înăuntru, aşezându-l pe un maldăr de saci de poştă îngrămădiţi într-un colţ.

— Acum stai liniştit, ca un băiat cuminte.

Se auzi o oarecare agitaţie şi în uşă apăru Hardy cu Moira McGregor în spatele lor.

— Am venit cât de repede am putut, spuse maistrul. Adineauri am aflat.

— N-ai voie să intri aici, îi spuse Brodie.

Hardy nu-l băgă în seamă.

— Ascultaţi, nu ştiu ce înseamnă toate astea, dar vreau să ştiu dacă pot face ceva.

Pe peron, feroviarul fluieră din ţignal.

— Nu poate face nimeni nimic. Cum se simte Tisini?

— Se pare că are un picior rupt.

— Spune-i că a avut noroc.

Trenul se urni cu o smucitură.

— Îmi dau seama că dacă nu vă duceam înăuntru ca să ne ajutaţi, n-aţi fi acum aici, spuse Hardy.

Coborî şi se duse lângă Moira pe peron, în timp ce feroviarul sărea înăuntru.

— Fiecare cu norocul lui, strigă Cussane. Nu-ţi face probleme.

După care, Hardy şi femeia deveniră două figuri care aparţineau deja trecutului, în timp ce feroviarul închise uşa glisantă şi trenul ţâşni înainte.

Trent nu putu rezista tentaţiei de a-l suna pe Ferguson la Londra şi de la direcţia generală se făcu legătura cu telefonul din Cavendish Square. Fox şi Devlin erau plecaţi şi răspunse chiar Ferguson.

— La telefon Trent, sir, inspector-şef, Secţia Specială, Glasgow. Credem că l-am prins pe omul dumneavoastră, Cussane.

— Dumnezeule! Adevărat? spuse Ferguson. În ce stare e?

— Păi de fapt nu l-am văzut, sir. A fost prins într-un sat la câţiva kilometri înspre sud de aici. Soseşte la Glasgow cu trenul, peste o oră. Îl voi prelua personal.

— Păcat că viermele ăla n-a crăpat, spuse Ferguson. Dar nu le poţi avea pe toate. Vreau să-l am aici cu primul avion mâine dimineaţă, inspectore. Adu-l chiar dumneata. E un personaj prea important ca să ne scape.

— Am înţeles, sir, spuse Trent cu mult zel.

Ferguson puse jos receptorul, întinse mâna să ia telefonul roşu,

dar prudenţa lui înnăscută îl făcu să se oprească. Era mult mai bine să-l sune pe ministrul de Interne când peştele va fi efectiv în plasă.

Brodie şedea pe un taburet, sprijinit de perete în colţul compartimentului, fumând o ţigară şi urmărindu-l din ochi pe Cussane. Feroviarul verifica o listă la biroul lui. Făcu totalul şi puse jos stiloul.

— Mă duc să fac controlul. Ne vedem mai târziu.

Ieşi. Brodie îşi trase taburetul până foarte aproape de Cussane.

— N-am înţeles niciodată chestia asta. Bărbaţi cu fustă. N-o să prindă niciodată. Se aplecă în faţă. Ia spune-mi, voi preoţii, cum faceţi?

— Ce să facem? spuse Cussane.

— Ştii tu, cu băieţii din cor? E adevărat ce se spune?

Pe fruntea uriaşului apărură broboane de sudoare.

— Ai o mustaţă al naibii de mare, spuse Cussane. De ce oare? Ai gura fleşcăită?

Brodie se înfurie.

— Lepădătură obraznică, îţi arăt eu ţie!

Întinse mâna şi puse ţigara aprinsă pe dosul palmei lui Cussane. Cussane urlă şi căzu cu spatele pe sacii de poştă. Brodie izbucni în râs şi se aplecă deasupra lui.

— Am crezut că o să-ţi placă, spuse el, şi întinse mâna ca să-i atingă iar dosul palmei.

Cussane îl lovi cu piciorul în testicule. Brodie se dădu înapoi clătinându-se şi ţinându-se cu mâna de locul lovit. Cussane sări în picioare, îi pocni cu dexteritate, în genunchiul drept, şi, în clipa când Brodie se prăvăli înainte, îl izbi cu genunchiul în faţă.

În timp ce sergentul de poliţie zăcea pe spate şi gemea, Cussane îl scotoci în buzunare, găsi cheia şi îşi desfăcu cătuşele. Îşi luă geanta, verifică dacă totul era înăuntru şi îşi vârî Stecikinul în buzunar. Trase uşa glisantă şi ploaia năvăli înăuntru.

Când intră în vagonul de bagaje o clipă mai târziu, feroviarul apucă să-l zărească aterizând în bălăriile de la marginea căii ferate şi rostogolindu-se în jos pe taluz. Apoi, în faţa ochilor văzu doar ploaie şi ceaţă.

Când trenul trase în gara centrală din Glasgow, Trent şi o jumătate de duzină de poliţişti în uniformă aşteptau pe peronul

numărul unu. Uşa de la vagonul de bagaje se deschise şi apăru feroviarul.

— Aici.

Trent se opri în uşă. Înăuntru nu se afla decât Lachlan Brodie, care şedea pe taburetul feroviarului, ţinându-se de faţa umflată şi plină de sânge. Lui Trent i se înmuiară picioarele.

— Ia povesteşte-mi, spuse el scârbit.

Brodie îşi dădu toată silinţa. După ce termină, Trent spuse:

— Deci zici că avea cătuşe la mâini şi totuşi te-a atacat?

— N-a fost atât de simplu pe cât pare, sir, spuse Brodie pierit.

— Neghiobule, neghiobule! spuse Trent. După ce o să termin cu tine, să fii fericit dacă te pun să păzeşti un closet public.

Îi întoarse spatele dezgustat şi o luă înapoi pe peron să-l sune pe Ferguson.

Chiar în acel moment, Cussane poposise la adăpostul unor stânci pe vârful unui deal, la nord de Dunhill. În faţa lui era deschisă harta pe care o cumpărase ele la Moira McGregor. Găsi fără nicio dificultate localitatea Larwich. Ferma fraţilor Mungo se găsea chiar lângă ea. Erau vreo douăzeci de kilometri până acolo şi mai mult peste dealuri. Totuşi porni la drum bine dispus.

Ceaţa care se lăsa pe ambele versante şi ploaia deasă îi dădeau un sentiment de siguranţă şi de izolare, departe de lumea exterioară – era un fel de libertate, înainta prin mesteceni şi ferigi ude care-i făceau fleaşcă pantalonii. Din când în când, din hăţiş se ridicau potârnichi şi fluieraşi deranjaţi de trecerea lui. Continuă să meargă, căci impermeabilul îi era deja ud leoarcă şi avea destulă experienţă ca să ştie că pericolul de a umbla în zone deluroase pe o asemenea vreme este îmbrăcămintea neadecvată.

Ajunse la marginea unui povârniş, cam la o oră după ce sărise din tren, şi privi în jos, în valea îngustă dedesubt. Se lăsa întunericul, dar se zărea clar, la câţiva kilometri, o potecă făcută de om, care se sfârşea la o movilă de bolovani, alcătuind o piatră de hotar. Îi era de-ajuns. Se zori într-acolo cu o energie reînnăscută şi coborî coasta dealului.

Ferguson se uita pe o hartă mare a sudului Scoţiei.

— Se pare că a luat autocarul din Morecambe. spuse el. Am stabilit acest lucru.

— Un mod simplu de a ajunge la Glasgow, sir, spuse Fox.

— Nu, spuse Ferguson. Şi-a luat bilet până la localitatea numită Dunhill. Ce naiba să caute acolo?

— Cunoşti zona? întrebă Devlin.

— Am fost acolo la o partidă de vânătoare pe domeniul unui amic, în urmă cu vreo douăzeci de ani, Ciudate locuri, dealurile Galloway. Păduri înalte, creste de dealuri şi pretutindeni mici lacuri tainice.

— Galloway a spus? Devlin privi mai atent harta Deci aici e Galloway?

Ferguson se încruntă.

— Şi ce-i cu asta?

— Cred că acolo s-a dus, spuse Devlin. Cred că acolo a avut de gând s-ajungă de la început.

Fox întrebă:

— Ce te face să crezi asta?

Le povesti de Danny Malone şi după ce termină, Ferguson spuse:

— S-ar putea să ai dreptate.

Devlin confirmă din cap.

— Danny a menţionat câteva case sigure folosite de lumea interlopă în diverse zone ale ţării, dar făptui că se află în zona Galloway are o anumită semnificaţie, căci acolo sunt stăpâni fraţii Mungo.

— Ce facem acum, sir? îl întrebă Fox pe Ferguson. Luăm legătura cu Secţia Specială din Glasgow ca să organizeze ei un raid la ferma fraţilor Mungo.

— Nu. dă-i naibii, spuse Ferguson. Am avut deja o mostră clasică a eficienţei poliţiei locale. L-au avut în mână şi le-a scăpat printre degete. Aruncă o privire pe fereastră, spre bezna de afară. E târziu ca să mai facem ceva astă-seară. Şi pentru el e prea târziu. Probabil că umblă încă pe dealuri.

— În mod sigur, spune Devlin.

— Deci tu şi cu Harry luaţi mâine avionul spre Glasgow. Vă

duceţi personal la această fermă a fraţilor Mungo. Vă dau împuterniciri speciale. În cazul de faţă. Secţia Specială va face ce vreţi voi.

Ieşi. Fox îi întinse lui Devlin o ţigară.

— Ce părere ai?

— Au pus mâna pe el, Harry, şi i-au pus cătuşe, spuse Devlin. Şi el a scăpat. La asta mă gândesc. Acum dă-mi un foc.

Cussane coborî printre mesteceni, urmând cursul unui pârâu plăcut, care bolborosea printr-o învălmăşeală de bolovani de granit. Acum începea să simtă oboseala, în ciuda faptului că avea doar de coborât.

Pârâul dispăru peste marginea unei stânci, revărsându-se în cascadă într-un iaz adânc, aşa cum se revărsase de atâtea ori până atunci. Se lăsă să alunece printre mesteceni în amurgul care se lăsa, ceva mai rapid decât dorise şi ateriza ghemuit, dar ţinând încă geanta de voiaj în mână.

Se auzi o răsuflare speriată şi ridicându-se pe un genunchi, Cussane văzu doi copii stând pe vine la marginea iazului. Uitându-se mai bine observă că fata era mai mare decât crezuse, avea probabil vreo şaisprezece ani; purta cizme înalte peste genunchi şi blue jeans şi o haină marinărească din pânză care-i era prea mare. Avea o faţă ascuţită, ochii mari, căprui închis şi, o claie de păr negru i se revărsa de sub o beretă scoţiană tricotată.

Băiatul era mai mic, n-avea mai mult de zece ani. Era îmbrăcat cu un pulover jerpelit, pantaloni de tweed fără manşete şi nişte tenişi care cunoscuseră şi zile mai bune. Tocmai scotea din apă o cange în vârful căreia era înfipt un somon.

Cussane zâmbi.

— În locurile de unde mă trag eu, ăsta nu e socotit un gest prea sportiv.

— Fugi, Morag! strigă băiatul şi se repezi cu cangea de care se bălăbănea încă somonul.

O bucată din mal se prăvăli sub piciorul lui, şi căzu pe spate în iaz. Ieşi la suprafaţă încă ţinând cangea în mână, dar într-o clipită torentul rapid, umflat de aversele de ploaie, îl prinse, luându-l cu el.

— Donai! strigă fata şi alergă spre margine.

Cussane îi puse mâna pe umăr şi o trase înapoi chiar în clipa când o altă bucată de mai se surpă.

— Nu face prostii! O să te ia şi pe tine apa.

Ea se luptă să se smulgă din strânsoare. Cussane îşi aruncă geanta, o dădu pe fată la o parte şi o luă la fugă de-a lungul malului, croindu-şi drum printre mesteceni. În punctul acela, apa năvălea cu mare forţă, printr-o crăpătură îngustă dintre stânci, ducând băiatul cu ea.

Cussane se avântă mai departe, simţind că fata vine după el. Îşi scoase impermeabilul şi îl aruncă. O luă peste stânci, încercând s-ajungă la crăpătură înaintea băiatului şi întinse mâna ca să apuce capătul căngii, pe care băiatul o ţinea strâns, dar acum fără somon.

Reuşi, simţi uriaşa forţă a torentului, apoi se cufundă cu capul înainte, ceea ce era imposibil de evitat. Ieşi la suprafaţă în iazul de mai jos, băiatul era la un metru şi ceva de el şi întinse mâna, asigurându-se că l-a apucat bine de pulover. Peste o clipă, torentul îi duse spre o fâşie uscată de prundiş. În timp ce fata alerga de-a lungul malului, băiatul se ridică, scuturându-se ca un terrier şi se căţără pe mal s-o întâmpine.

Un vârtej brusc aduse pălăria neagră a lui Cussane plutind pe apă. O ridică, o examină şi izbucni în râs.

— Acum, categoric, nu va mai fi niciodată la fel, spuse el şi-o aruncă în iaz.

Se întoarse cu intenţia de a se căţăra pe mal şi se trezi privind în ţeava unei puşti retezate cu ferăstrăul, ţinută de un bătrân de cel puţin şaptezeci de ani, care stătea nemişcat în faţa pilcului de mesteceni. Fata Morag şi tânărul Donai erau lângă el. Bătrânul era îmbrăcat cu un costum jerpelit de tweed şi o beretă scoţiană aidoma celei pe care o purta fata şi era nebărbierit.

— Cine e omul ăsta, bunicule? întrebă fata. Nu cumva e cel de la primărie care se ocupă de ape?

— Nu prea cred, judecând după gulerul preoţesc. În graiul bătrânului se simţea accentul moale al scoţienilor din nord. Sunteţi preot?

— Mă numesc Fallon. Îi spuse Cussane. Părintele Michael Fallon. Îşi aminti de numele unui sat, pe care-l remarcase studiind harta

regiunii. Am plecat spre Whitechapel, dar am pierdut autobuzul şi m-am gândit să-ncerc s-o iau pe scurtătură peste dealuri.

Fata făcuse cale-ntoarsă ca să-i ia impermeabilul. Veni înapoi şi bătrânul i-l luă.

— Hai, Donal, du-te şi ia geanta domnului.

Deci probabil că văzuse totul de la început. Băiatul o tuli de acolo şi bătrânul cântări în mână impermeabilul. Scotoci într-unul din buzunare şi scoase Stecikinul.

— Ia uite-te aici. Morag! Nu-i de la primărie, asta-i sigur, şi e un preot al naibii de ciudat.

— L-a salvat pe Donai, bunicule. Fata îl trase de mânecă.

Se uită în jos spre ea şi pe faţa lui se ivi încet un zâmbet.

— Aşa este. Atunci fugi repede la tabără, anunţă că avem musafiri, şi pune ceainicul pe foc.

Băgă Stecikinul înapoi în impermeabil şi i-l întinse lui Cussane. Fata se întoarse şi o luă la fugă printre copaci iar băiatul veni înapoi cu geanta.

— Numele meu este Hamish Finlay şi mă simt îndatorat. Îi ciufuli părul băiatului. Sunteţi binevenit să împărţiţi tot ce avem. Cine poate oferi mai mult de-atât?

Porniră în sus printre copaci, intrând apoi în plantaţie, Cussane spuse:

— E un ţinut ciudat.

Bătrânul scoase o pipă şi o umplu cu tutun dintr-un săculeţ jerpelit, ţinând puşca sub braţ.

— Da, Galloway e un ţinut ciudat. Aici un om se poate pierde de alţi oameni, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— O, da, spuse Cussane. Uneori avem nevoie de aşa ceva.

În faţa lor, se auzi un strigăt de spaimă: ţipătul ascuţit al fetei. Într-o clipă, Finlay era cu puşca în mână şi când înaintară, o văzură zbătându-se în braţele unui bărbat înalt şi solid. Asemenea lui Finlay. avea o puşcă şi era îmbrăcat într-un costum de tweed vechi şi peticit. Avea o figură incontestabil agresivă, era nebărbierit şi de sub beretă îi ieşeau şuviţe galbene de păr. Se uita în jos spre fată de parcă-i făcea plăcere spaima ei, cu o umbră de zâmbet pe faţă. Cussane simţi că îl

cuprinde cu adevărat furia, dar situaţia o rezolvă Finlay.

— Las-o, Murray!

Celălalt bărbat îi aruncă o privire cruntă, ţinând încă fata, apoi o împinse deoparte cu un zâmbet crispat.

— M-am jucat şi eu puţin.

Fata se întoarse şi fugi prin spatele lui.

— Cine-i ăsta?

— Murray, oi fi tu copilul răposatului meu frate şi răspund de tine, dar ţi-am spus vreodată că duhneşti ca o bucată de carne stricată într-o zi de vară?

Puşca se mişcă uşor în mâna lui Murray şi în priviri îi clocotea furia. Cussane îşi vârî mâna în buzunarul impermeabilului şi găsi Stecikinul. Calm. aproape dispreţuitor, bătrânul îşi aprinse pipa şi Murray se domoli. Se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă.

— Propriul meu nepot. Finlay clătină din cap. Ştii vorba aia: Prietenii ni-i alegem noi, dar rudele ne sunt date de Dumnezeu.

— E adevărat, spuse Cussane în timp ce porniră din nou.

— Da, şi puteţi să vă luaţi mâna de pe trăgaciul pistolului. Acum nu mai e nevoie de el, părinte sau ce o-ţi fi.

Tabăra din poiană era jalnică. Cele trei căruţe erau vechi, coviltirele peticite şi unicul vehicul cu motor care se vedea era un jeep de pe vremea celui de-al doilea război mondial, vopsit în verde kaki. Peste toate plutea un aer de sărăcie deprimantă, începând de la zdrenţele celor trei femei, care găteau pe focul în aer liber, şi până la copiii în picioarele goale, care jucau leapşa printre cei şase cai ce păşteau lângă râu.

Cussane se cufundă într-un somn adânc, fără vise, care-i refăcu total forţele şi când se trezi, o zări pe fată, Morag, şezând pe priciul din faţa lui şi privindu-l.

Cussane zâmbi.

— Salut.

— Ce ciudat! spuse ea. Acum un minut adormeaţi iar în minutul următor aveaţi ochii larg deschişi şi eraţi treaz de-a binelea. Cum aţi învăţat să faceţi asta?

— Un obicei de-o viaţă. Se uită la ceas. E abia şase şi jumătate.

— Ne sculăm devreme. Făcu semn cu capul spre afară. Se auzeau glasuri şi venea miros de costiţă prăjită.

— V-am uscat hainele, spuse ea. Vreţi nişte ceai?

Avea în ea un fel de nerăbdare, de parcă dorea neapărat să-i fie pe plac, ceva teribil de înduioşător. El întinse mâna şi-i trase bereta scoţiană peste o ureche.

— Îmi place asta.

— Mama mi-a tricotat-o. Şi-o scoase şi se uită la ea cu tristeţe.

— Foarte frumoasă. Mama ta e aici?

— Nu. Morag îşi puse bereta la loc, pe cap. A fugit anul trecut cu un bărbat, unul McTavish. Au plecat în Australia.

— Şi tatăl tău?

— A părăsit-o când eram eu mică. Dădu din umeri. Dar puţin îmi pasă.

— Tânărul Donal e fratele tău?

— Nu. Tatăl lui e vărul meu, Murray. L-aţi văzut mai devreme.

— A, da. Am impresia că nu prea-l placi.

Pe fată o trecură fiorii.

— Mă face să mă simt ciudat.

Cussane simţi din nou că îl cuprinde furia, dar se stăpâni.

— Ar fi bine să-mi aduci ceaiul ăla şi pe lângă asta. aş vrea să mă îmbrac.

Răspunsul ei cinic şi mult prea matur pentru vârsta ei îl ului cu totul.

— Vă e teamă că v-aş putea corupe, părinte? rânji. Mă duc să vă aduc ceaiul. Şi o zbughi afară.

Costumul lui fusese periat şi uscat cu grijă. Se îmbrăcă repede, omiţând vesta şi gulerul preoţesc şi în locul lor îşi trase peste cap un pulover negru pe gât. Îşi puse pe el impermeabilul, pentru că încă ploua, şi ieşi.

Murray Finlay stătea rezemat de o căruţă şi pufăia dintr-o pipă de lut iar Donai stătea ghemuit la picioarele lui.

Cussane spuse:

— Bună dimineaţa, dar Murray îi răspunse cu o încruntătură.

Morag se întoarse de la foc oferindu-i lui Cussane ceaiul într-o

cană ciobită din tablă emailată şi Murray strigă:

— Mie nu-mi dai?

Ea nu-l băgă în seamă şi Cussane spuse:

— Unde-i bunicul tău?

— Pescuieşte în lac. Veniţi să vă arăt. Luaţi-vă ceaiul.

Fata avea în ea ceva extrem de înduioşător, de ştrengar, impresie accentuată cumva şi de bereta scoţiană pe care o purta. Parcă scotea limba la lumea întreagă, în ciuda hainelor ei ponosite. Nu era plăcut să-ţi imaginezi o asemenea fată, brutalizată în contactul cu indivizi de teapa lui Murray, şi anii de mizerie care o aşteptau.

Trecură peste colină şi ajunseră la un mic lac, un loc plăcut, unde hăţişul de buruieni se revărsa până la Spital. Bătrânul Harmsh Finlay stătea în apa care-i ajungea până la coapse, cu undiţa în mână, aruncând-o tot mereu în apă cu dexteritate. O pală de vânt unduieşte apa, se iviră la suprafaţă nişte aripioare negre şi, deodată din adâncuri, dincolo de fâşia de nisip, un păstrăv, care ţâşni în aer, apoi dispăru.

Bătrânul îi aruncă o privire lui Cussane şi chicoti.

— Ia uitaţi-vă ce chestie! Aţi observat că tot ce-i bun în viaţă apare acolo unde nu trebuie?

— Deseori.

Finlay îi dădu undiţa lui Morag.

— Ai să găseşti trei păstrăvi graşi în coş. Şterge-o de aici şi du-te şi pregăteşte micul dejun.

Fata se întoarse la tabără şi Cussane îi oferi bătrânului o ţigară.

— Drăguţă copilă!

— Da, aşa s-ar zice.

Cussane îi oferi foc.

— Duceţi o viaţă ciudată şi totuşi nu sunteţi ţigani, nu?

— Oameni pribegi. Tinichigii. Oamenii ne numesc în toate felurile şi de multe ori cu nume nu prea frumoase. Suntem ultimele rămăşiţe ale unui clan mândru, înfrânt la Culloden. Dar avem legături cu alţi pribegi, din când în când. Mama lui Morag era ţigancă englezoaică.

— Şi n-aveţi un loc de popas? întrebă Cussane.

— Niciunul. Nimeni nu vrea să ne găzduiască prea mult. La

Whitechapel e un poliţist al satului, care, cel târziu mâine, îşi va face apariţia aici. Trei zile, atât ni se dă şi pe urmă ne mână mai departe. Dumneavoastră ce aveţi de gând?

— Eu pornesc la drum în dimineaţa asta, imediat după ce mănânc.

Bătrânul dădu din cap.

— N-o să vă-ntreb ce e cu gulerul preoţesc pe care-l purtaţi ieri seară. Vă priveşte personal. Pot face ceva pentru dumneavoastră?

— E mult mai bine să nu faci nimic, îi spuse Cussane.

— Aşa, deci. Finlay oftă adânc şi de undeva se auzi ţipătul lui Morag.

Cussane ieşi în goană dintre copaci şi îi găsi într-o poiană printre mesteceni. Fata era întinsă pe spate iar Murray stătea ghemuit asupra ei cu faţa aprinsă de patimă. Întinse mâna s-o apuce de sâni, fata scoase din nou un strigăt de repulsie şi în momentul acela apăru Cussane. Îşi înfipse mâna în părul lung şi galben al lui Murray. răsucindu-l cu brutalitate, până ce uriaşul începu la rândul lui să urle. Se ridică şi Cussane îl răsuci, îl ţinu o clipă, apoi îi dădu drumul.

— Să nu te mai atingi de ea!

În acel moment, apăru bătrânul Hamish Finlay cu puşca pregătită.

— Te-am prevenit, Murray!

Dar Murray nu-l băgă în seamă şi înainta spre Cussane, cu o privire cruntă.

— O să te strivesc, vierme!

Se năpusti rapid cu braţele ridicate, cu intenţii ucigaşe. Cussane pivotă într-o parte şi administră o stingă în rinichii lui Murray, care se împletici pe lângă el, se prăvăli pe un genunchi, rămase aşa o clipă, apoi se ridică şi se repezi sălbatic cu pumnul. Cussane îi arse o stingă sub coaste, urmată de un croşeu de dreapta în obraz, despicându-i carnea.

— Murray, Dumnezeul la care mă închin eu e un Dumnezeu al mâniei, atunci când se iveşte un prilej care o îndreptăţeşte. Ascultă-mă bine! îi mai dădu uriaşului un pumn în faţă. Te omor dacă te mai atingi de fata asta, ai înţeles?

Cussane îl lovi pe Murray cu piciorul sub rotulă. Uriaşul se prăvăli în genunchi şi rămase aşa. Bătrânul Finlay se apropie.

— Te-am prevenit pentru ultima oară, nemernicule. Îl înghionti pe Murray cu puşca. Părăseşti chiar azi tabăra mea şi te duci în ale tale.

Murray se ridică cu greu, împleticindu-se, se întoarse şi porni clătinându-se spre tabără. Finlay spuse:

— Dar, zău, omule, că nu faci lucrurile pe jumătate.

— Nu văd ce rost ar avea, îi spuse Cussane.

Morag ridicase de jos undiţa şi coşul cu poşte. Se uita la el, cu o privire mirată. Apoi se dădu câţiva paşi înapoi.

— Mă duc să pregătesc de mâncare, spuse ea cu glas şoptit, se întoarse şi o luă la fugă spre tabără.

Se auzi uruind motorul jeepului, apoi se îndepărtă.

— N-a pierdut vremea, spuse Cussane.

Finlay spuse:

— Bine că am scăpat de el. Acum haideţi să mâncăm.

Murray Finlay opri jeepul în faţa chioşcului de ziare din Whitechapel şi stătu să se gândească. Lângă el şedea tremurând tânărul Donal. Îl ura şi se temea de tatăl lui. Nu voise să plece cu el, dar Murray nu-l lăsase să aleagă.

— Stai aici, îi spuse Murray. Mă duc să-mi cumpăr tutun.

Se duse la uşa chioşcului, care se încăpăţână să rămână închisă când încercă s-o deschidă. Înjură şi dădu să plece, apoi se opri în loc. În uşă era un teanc cu ziarele de dimineaţă şi o fotografie de pe prima pagină a unuia din ele îi atrase atenţia. Scoase un cuţit, tăie sfoara cu care era legat teancul şi luă ziarul de deasupra.

— Ia uite-te! Eşti în mâna mea, lepădătură! Se întoarse, se repezi vizavi la casa în care îşi avea sediul poliţia şi deschise poarta de la grădină.

Tânărul Donal coborî uimit din jeep şi luă ziarul următor. Se pomeni privind o fotografie destul de bună a lui Cussane. Rămase o clipă cu ochii pironiţi pe fotografia omului care-i salvase viaţa, apoi se-ntoarse şi o luă la fugă, în sus, pe drum, cât putea de repede.

Morag stivuia farfuriile de tablă după micul dejun, când Donai sosi în goană.

— Ce este? strigă ea, căci se vedea limpede că e disperat.

— Unde-i părintele?

— Se plimbă prin pădure cu bunicul. Ce s-a întâmplat.

Se auzi apropiindu-se uruitul jeepului. Donai îi aruncă fetei ziarul cu brutalitate.

— Uite-te! E el.

Ceea ce fără îndoială era adevărat. Descrierea lui Cussane, făcută la indicaţia lui Ferguson, spunea despre el că numai se dă drept preot şi că pe lângă că era membru al IRA, era şi un om deosebit de periculos.

Jeepul dădu buzna în tabără şi Murray sări din el cu puşca în mână, urmat de poliţistul satului. Acesta era în uniformă, dar se vedea că n-avusese timp să se bărbierească.

— Unde e? întrebă Murray, înşfăcându-l pe băiat de păr şi scuturându-l, spune, lighioană!

Donai urlă de durere.

— În pădure.

Murray îl îmbrânci şi-i făcu semn din cap poliţistului.

— Hai să punem mâna pe el, spuse el, apoi se întoarse şi se repezi spre pădure.

Morag nu mai stătu pe gânduri, ci acţionă. Se strecură în căruţă, găsi geanta lui Cussane şi-o aruncă în jeep. Apoi se urcă la volan şi apăsă pe starter. Mai condusese de multe ori şi ştia ce face. Jeepul o luă din loc şi roţile lui se învârtiră peste terenul gloduros. Se apropie de Murray şi de jandarm. Murray se răsuci şi fata văzu furia din privirile lui şi auzi păcănitul sec al puştii. Răsuci volanul. Îl făcu să sară într-o parte şi intră cu jeepul drept în păduricea de mesteceni tineri. Cussane şi Finlay, speriaţi de zgomot, veneau în fugă spre tabără, când jeepul apăru scrâşnind printre copaci şi apoi se opri.

— Ce este, fătuco? strigă Finlay.

— Murray a adus poliţia. Urcaţi-vă! Urcaţi-vă! îi spuse ea lui Cussane.

El nu comentă, ci sări lângă ea iar ea întoarse jeepul în cerc, scrâşnind printre copaci. Murray venea şchiopătând spre ei, cu poliţistul alături şi cei doi plonjară într-o parte. Jeepul ţâşni dintre

copaci, hurducăindu-se pe terenul gloduros, trecu de tabără şi intră pe şosea.

Fata frână şi opri maşina.

— La Whitechapel nu e bine. Dar nu vor bloca şoseaua?

— Vor bloca toate drumurile, lua-i-ar naiba, spuse el.

— Şi atunci unde mergem?

— Mergem? spuse Cussane.

— Lăsaţi discuţiile, domnule Cussane. Dacă rămân, mă vor aresta pentru că v-am ajutat.

Fata îi întinse ziarul pe care i-l dăduse Donai. El se uită la fotografia lui şi parcurse repede datele înşiruite. Zâmbi cam pieziş. Cineva îi dăduse de urmă al naibii de repede, mult mai repede decât şi-ar fi închipuit vreodată.

— Deci încotro? întrebă ea nerăbdătoare.

Cussane se hotărî pe loc.

— Ia-o la stânga şi continuă să urci. Încercăm să ajungem la o fermă din apropierea unui sat numit Larwick, de cealaltă parte a dealurilor. Am auzit că maşinile astea merg pe orice fel de teren, deci n-avem nevoie de drumuri. Ştii s-o conduci?

— N-aveţi decât să vă convingeţi, spuse ea, şi porni.

Valea făcea parte din pădurea naţională. Părăsiră şoseaua şi o luară pe un drum printre pini, urcând tot mai sus de-a lungul unui pârâu umflat de aversele de ploaie. În cele din urmă, ieşiră dintre copaci, în capul văii, şi ajunseră pe un mic platou.

Cussane o atinse pe braţ.

— Ajunge strigă el ca s-acopere uruitul motorului.

Fata frână şi opri motorul. De ambele părţi, se întindeau dealuri după dealuri, estompate de ceaţă şi de averse de ploaie. Cussane scoase harta şi înaintă ca să studieze terenul. Harta era extrem de precisă, cum numai o hartă a Societăţii cartografice poate fi. Găsi Larwick fără nicio dificultate. La Glendhu, acolo spusese Danny Malone că se afla ferma fraţilor Mungo, la trei kilometri de sat. În gaelică însemna Valea Neagră şi o singură fermă era marcată pe hartă. Asta trebuia să fie. Mai rămase câteva minute să studieze întinderea de pământ de dedesubt, comparând cu harta, apoi se întoarse la jeep.

Morag îşi ridică privirea din ziar.

— Este adevărat tot ce scrie aici despre dumneavoastră şi IRA?

Cussane se urcă în maşină ca să se udă postească de ploaie.

— Tu ce părere ai?

— Aici scrie că deseori vă daţi drept preot. Deci nu sunteţi preot?

Era o întrebare ca oricare alta şi el zâmbi.

— Ştii cum se spune: dacă scrie în ziar, trebuie să fie adevărat. Dar de ce? Te îngrijorează că eşti în compania unui personaj atât de periculos?

Ea clătină din cap.

— L-aţi salvat pe Donal la pârâu, deşi n-aveaţi nicio obligaţie. M-aţi ajutat şi pe mine – m-aţi salvat da Murray. Împături ziarul şi îl aruncă pe bancheta din spate a jeepului. Încruntându-se uşor, mirată. Omul din ziar şi dumneavoastră, parcă aţi fi doi oameni diferiţi.

— Cei mai mulţi dintre noi suntem cel puţin trei oameni, spuse el. Persoana care cred eu că sunt şi mai e persoana care crezi tu că sunt.

— Deci mai rămâne persoana care sunteţi cu adevărat, interveni ea.

— Adevărat, numai că anumiţi oameni nu pot supravieţui decât dacă se adaptează permanent. Aceştia devin mai mulţi oameni, dar ca să funcţioneze acest mecanism, ei trebuie să-şi trăiască fiecare rol.

— Ca un actor? întrebă ea.

— Exact, numai că asemenea oricărui bun actor, ei trebuie să creadă în rolul pe care-l joacă în acel moment.

Fata se lăsă pe speteaza scaunului, pe jumătate întoarsă spre el, cu braţele încrucişate, ascultând cu atenţie. Şi atunci el îşi dădu seama că, în ciuda originii ei sociale şi a puţinei educaţii pe care o primise în viaţă, fata era evident extrem de inteligentă.

— Înţeleg, spuse ea. Deci atunci când pozaţi în preot, deveniţi cu adevărat preot.

Francheţea ei era tulburătoare.

— Cam aşa ceva. Şezură acolo în tăcere câteva clipe, apoi el spuse cu blândeţe: Mi-ai salvat viaţa acolo, în pădure. Dacă nu erai tu,

eram din nou în cătuşe.

— Din nou? spuse ea.

— Ieri am fost arestat de poliţie. Mă duceau cu trenul la Glasgow, dar am reuşit să sar din tren. Din locul unde am căzut, am trecut dealurile şi apoi te-am întâlnit pe tine.

— Norocul lui Donai, spuse ea. Şi dacă e să spun adevărul, norocul meu.

— Te referi la Murray? Te sâcâie de mult?

— De când aveam vreo treisprezece ani, spuse ea calmă. Când mama mai era cu noi, nu era chiar aşa de rău. Ea îl ţinea în frâu, dar după ce a plecat ea. Dădu din umeri. Niciodată n-a izbutit să-şi impună voinţa cu mine, dar în ultimul timp, lucrurile au mers tot mai rău. M-am gândit de mai multe ori să plec.

— Să fugi? Şi unde te-ai fi dus?

— La bunica. Mama mamei. E o ţigancă adevărată. O cheamă Brană. Brana Smith, dar ea îşi zice Gypsy Rose.

— Parcă am mai auzit de numele ăsta, spuse Cussane zâmbind.

— Are darul de a prezice, îi spuse Morag serioasă. Ştie să ghicească în orice. În palmă, în glob de cristal sau în cărţi de tarot. Are o casă pe cheiul Wapping, la Londra, unde stă când nu lucrează în circuri ambulante.

— Şi ai vrea să te duci la ea?

— Bunica apunea întotdeauna că o să mă pot duce la ea când o să mă fac mare. Se ridică. Dar dumneavoastră? Aveţi de gând să vă duceţi la Londra?

— Poate, spuse el încet.

— Atunci am putea merge împreună, îi spuse ea calmă şi fără emoţie, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

— Nu, spuse el sec. Nu cred. În primul rând, pentru că ai da deşi mai mult bucluc. În al doilea rând, pentru că trebuie să călătoresc cu bagaje puţine. Nimic în plus. Dacă e nevoie să fug, trebuie să pot fugi repede. Nu mai am timp să mă gândesc decât la mine.

În ochii ei se ivi un fel de durere, dar nu-şi arătă sentimentele. Coborî pur şi simplu din jeep şi rămase la marginea drumului, cu mâinile în buzunare.

— Înţeleg. Dumneavoastră plecaţi mai departe iar eu o să o iau înapoi, prin vale.

Îşi imagină o clipă tabăra mizeră şi anii de lentă şi inevitabilă abrutizare care o aşteptau. Şi fata merita mai mult de atât. Mult mai mult.

— Nu fi proastă, spuse el. Urcă!

— Pentru ce?

— Doar am nevoie de tine să conduci jeepul, în timp ce eu urmăresc harta, nu? Până jos, în valea de dedesubt, şi peste dealul din mijloc. E o fermă acolo, într-un loc numit Glendhu, lângă Larwick.

Fata se urcă repede la volan, zâmbind.

— Aveţi prieteni acolo?

— Nu tocmai. Întinse mâna după geantă, o deschise, trase în sus fundul dublu şi scoase teancul de bancnote. Asta e ceea ce le place. La drept vorbind, celor mai mulţi oameni le place. Trase două bancnote, le împături şi le vârî în buzunarul de la piept al vechii ei haine marinăreşti. Ca să ai de cheltuială până-ţi găseşti bunica.

Fata făcu ochii mari, mirată.

— Nu pot primi.

— O, ba da. Hai porneşte drăcia asta ca s-ajungem acolo cât mai repede.

Băgă într-o treaptă de viteză inferioară şi începu să coboare cu mare grijă.

— Şi ce se întâmplă după ce ajungem acolo? Cu mine, vreau să spun.

— O să vedem. Poate prinzi un tren. Singură, ai să te descurci probabil foarte bine. De fapt, pe mine mă urmăresc, aşa că tu nu eşti în pericol decât dacă eşti cu mine.

Ea nu replică nimic şi el începu să studieze harta pe îndelete. În cele din urmă fata vorbi din nou.

— Treaba asta cu mine şi Murray. Vă scârbeşte? Cită ticăloşie!

— Ticăloşie? râse uşor. Dragă fată, tu n-ai idee ce înseamnă adevărata ticăloşie, ce este răul adevărat, deşi Murray este destul de animal ca să se apropie de această noţiune. Un preot află într-o săptămână mai multe păcate decât trăiesc mai toţi oamenii într-o viaţă.

Fata îi aruncă o privire scurtă.

— Dar parcă ziceaţi că doar faceţi pe preotul.

— Oare? Cussane îşi mai aprinse o ţigară, se lăsă pe speteaza scaunului şi închise ochii.

În timp ce maşina de poliţie ieşea din parcarea aeroportului din Glasgow, inspectorul şef Trent îi spuse şoferului:

— Ştii unde mergem Avem la dispoziţie doar treizeci şi cinci de minute, aşa că dă-i bătaie, Devlin şi Fox şedeau pe bancheta din spate şi Trent se întoarse spre ei. Aţi avut un zbor plăcut?

— Principalul a fost că a fost rapid, spuse Fox. Care-i situaţia actuală?

— Cussane a reapărut la o tabără de ţigani, pe dealurile Galloway. Am primit vestea prin radioul maşinii, chiar înainte de a sosi voi.

— Şi îmi închipui că a scăpat din nou, spuse Devlin.

— Ca să fiu sincer, da.

— Frumos.

— Oricum, aţi spus că vreţi s-ajungeţi în zona Dunhill. Acum mergem direct la gara centrală din Glasgow. Şoseaua principală este încă inundată, dar am rezervat locuri la expresul Glasgow-Londra. O să ne lase la Dunhill. Îl vom mai avea cu noi pe neghiobul care l-a prins de prima oară pe Cussane şi l-a scăpat, sergentul Brodie. Măcar cunoaşte zona.

— E-n regulă, spuse Devlin. Deci se pare că totul e pus la punct. Sper că eşti înarmat.

— Da. Îmi este îngăduit să ştiu unde mergem?

Fox spuse:

— Într-un sat numit Larwick, nu departe de acest Dunhill. În apropiere se află o fermă, care potrivit informaţiilor noastre serveşte de ascunzătoare pentru criminali urmăriţi. Bănuim că omul nostru ar putea fi acolo.

— Dar în acest caz ar trebui să mă lăsaţi să chem întăriri.

— Nu, îi spuse Devlin. Am înţeles că ferma în chestiune este într-o zonă izolată. Orice deplasare de oameni, indiferent de numărul lor, şi cu atât mai mult a unor oameni în uniformă, va fi în mod sigur

remarcată. Dacă omul nostru e acolo, o va zbughi din nou.

— Şi o să-l prindem, spuse Trent.

Devlin îi aruncă o privire lui Fox, care dădu din cap şi irlandezul se întoarse din nou spre Trent.

— Alaltăieri noapte, trei puşcaşi din Aripa Provizorie a IRA au încercat să-l ducă de cealaltă parte a apei. I-a lichidat pe toţi.

— Dumnezeule!

— Aşa cum zici. Ar lichida şi vreo câţiva dintre băieţii voştri, înainte de a ajunge la el. Mai bine să-ncercăm după metoda noastră, inspectori, spuse Harry Fox. Crede-mă că e mai bine.

Pe creasta dealului de deasupra satului Glendhu, Cussane şi Morag şedeau pitiţi în ferigile ude şi se uitau în jur. Drumul se pierdea din acel punct, dar oricum, lui Cussane i se păruse strategic să lase jeepul sus, ascuns privirilor. Nimic nu se poate compara cu un avantaj ascuns, în caz că dai de bucluc. Mai bine să nu ştie fraţii Mungo despre asta.

— N-arată prea grozav, spuse Morag. Ceea ce era prea puţin spus, căci ferma se înfăţişa jalnic. Un hambar fără acoperiş, ţigle lipsă pe acoperişul clădirii principale. În curte erau gropi pline cu apă, un camion fără roţi, un tractor rablagit, roşu de rugină. Pe fată o trecură brusc fiori.

— Presimt că se va-ntâmpla ceva rău, rosti ea cu răsuflarea tăiată. Nu-mi place locul ăsta.

El se ridică. Îşi luă geanta şi scoase Stecikinul din buzunar.

— Am pistolul. Nu-ţi face griji. Ai încredere în mine.

— Bine, spuse ea, şi glasul ei sună pătimaş. Am încredere în dumneavoastră.

Îl luă de braţ şi începură împreună să coboare, printre ferigi, spre fermă.

Hector Mungo plecase dis-de-dimineaţă cu maşina la Larwick, în primul rând pentru că nu mai avea ţigări. Adevărul era că nu prea mai aveau nimic. Cumpără costiţă, ouă, diverse conserve, un cartuş de ţigări şi o sticlă de whisky, spunându-i bătrânei doamne care ţinea magazinul universal „să le treacă în cont”, ceea ce ea şi făcu, pentru că se temea de Mungo şi de fratele lui. Toţi se temeau de ei. În drum spre

uşă, Hector se gândi să se servească şi cu un ziar de dimineaţă, apoi se urcă în vechea furgonetă şi o luă din loc.

Era un bărbat de şaizeci şi doi de ani cu o faţă dură, urâcios şi posac, îmbrăcat cu o haină veche de pilot şi o şapcă de tweed, iar bărbia îi era acoperită de ţepi cărunţi. Intră cu furgonetă în curte, opri şi ieşi ţinând în mâini cutia de carton plină cu târguieli. Alergă prin ploaie până la uşă, pe care o deschise cu piciorul.

În bucătăria în care intră era o mizerie de nedescris şi chiuveta veche de piatră era plină ochi cu oale murdare. Fratele lui, Angus, şedea la masă, cu capul în mâini, privind în gol. Era mai tânăr decât el, având patruzeci şi cinci de ani, părul tuns scurt, şi o faţă aspră şi brutală, urâţită şi mai mult de vechea cicatrice care-i intersecta ochiul drept, de un alb lăptos.

— Credeam că n-o să mai vii. Băgă mâna în cutie, după ce fratele lui o puse jos, găsi sticla de whisky, o desfăcu şi trase o duşcă zdravănă. Apoi găsi ţigările.

— Putoare ce eşti, îi spuse Hector. Puteai să faci măcar focul.

Angus nu-l băgă în seamă. Mai trase în schimb o duşcă, îşi aprinse o ţigară şi desfăcu ziarul. Hector se duse la chiuvetă, luă un chibrit ca să aprindă soba Calor cu gaz, care se afla lângă ea. Se opri să se uite în curte, exact în clipa când apărură Cussane şi Morag, îndreptându-se spre casă.

— Avem musafiri, spuse el.

Angus se ridică şi veni lângă el. Înţepeni.

— O clipă. Întinse ziarul pe uscătorul de vase. Asta seamănă al naibii de bine cu tipul de pe prima pagină.

Hector examina repede articolul din ziar.

— Doamne, Angus, am dat de belea de data asta!

— Aiurea! încă un prăpădit de irlandez ieşit acum din mlaştinile lui, spuse Angus dispreţuitor. E loc destul pentru el pe fundul puţului, alături de ăilalţi.

— Asta-i adevărat, spuse Hector, dând din cap ceremonios.

— Dar nu şi fata. Angus îşi şterse gura cu dosul palmei. Îmi place cum arată. Fata-i a mea. boşorog nenorocit. Nu uita asta! Acum, hai, dă-le drumul, adăugă el, căci se auziră bătăi în uşă.

— Deci îi cunoşti, sergent, pe fraţii Mungo? îl întrebă Fox pe Brodie.

Se aflau toţi patru – Devlin, Fox, Trent şi sergentul uriaş – în vagonul feroviarilor din coada trenului care gonea.

— Sunt nişte animale, spuse Brodie. Au băgat spaima în tot ţinutul. Nu ştiu din ce trăiesc acolo, sus, Amândoi au făcut puşcărie. Hector, pentru că avea o distilerie clandestină de whisky. De trei ori a fost la zdup pentru asta. Angus are la activ un şir de infracţiuni minore şi cu câtva timp în urmă a omorât un om într-o bătaie cu pumnii. A fost condamnat la cinci ani, dar i-au dat drumul după trei. A fost acuzat de viol de două ori, dar ulterior femeile respective şi-au retras acuzaţiile. Nu mă surprinde bănuiala că ar avea o ascunzătoare pentru criminali, dar eu nu ştiu de aşa ceva şi în mod sigur nu este menţionată în cazierele lor.

— Cât de mult ne putem apropia de ferma lor fără să fim observaţi? întrebă Trent.

— Cam până la o jumătate de kilometru. Drumul spre Glendhu nu duce decât la ei.

— Nu există o altă ieşire? întrebă Fox.

— Probabil doar cu piciorul, în susul văii, peste deal.

Devlin spuse:

— Să ţinem seama de un lucru foarte important: Dacă Harry Cussane a avut într-adevăr de gând să se ascundă la fraţii Mungo, planurile lui au fost date peste cap. Pe agenda lui nu figura prinderea lui de către sergentul nostru, săritul din tren, tabăra ţiganilor. Toate astea s-ar putea să-l fi făcut să-şi schimbe planul.

— Adevărat, spuse Harry Fox, şi mai e şi fata cu el. Trent spuse:

— Poate că mai sunt încă pe dealuri. Pe de altă parte, dacă sunt cu jeepul, trebuiau să treacă prin Larwick ca s-ajungă la fermă. Într-un sat atât de mic, trebuie să-i fi văzut cineva.

— Să sperăm, spuse Devlin şi expresul începu să încetinească, întrucât intrau în Dunhill.

— Danny Malone. Hector Mungo turnă ceai tare în cănile murdare şi adăugă lapte. Danny n-a mai stat de mult la noi, nu, Angus?

— Aşa e, Angus şedea cu un pahar în mână. ignorându-i pe

ceilalţi şi holbându-se la Morag, care se străduia să-i ocolească privirea.

Cussane era deja conştient că făcuse o mare greşeală. Serviciul pe care fraţii Mungo îl făcuseră unor oameni ca Danny, cu mulţi ani în urmă, fusese probabil foarte diferit de ceea ce puteau oferi acum. Nu luă în seamă ceaiul şi şedea acolo, cu mâna pe crosa Stecikinului. Nu ştia precis care va fi următoarea mişcare. De data asta, scenariul părea că se scrie singur.

— Să ştii că tocmai citeam despre tine când ai sosit. Hector Mungo îi azvârli ziarul peste masă. Vezi că de fată nu scrie nimic.

Cussane nu se uită la ziar.

— N-avea cum să scrie.

— Deci ce putem face pentru voi? Vreţi să vă aciuiţi aici un timp?

— Doar astăzi, spuse Cussane. Apoi diseară, după ce se întunecă, unul din voi ne poate duce înspre sud cu vechitura aia de furgonetă. O umpleţi cu lucruri de pe la fermă şi ne ascundeţi în spate.

Hector dădu grav din cap.

— Nu văd de ce nu. Încotro? La Dumfries?

— Cât e până la Carlisle, unde începe autostrada?

— Nouăzeci de kilometri. Dar te costă.

— Cât?

Hector îi aruncă o privire lui Angus şi îşi umezi nervos buzele uscate.

— O mie. Eşti la mare ananghie, amice, la mare ananghie.

Cussane deschise geanta, scoase teancul de bancnote şi extrase din el zece bucăţi, pe care le puse pe masă.

— Cinci sute.

— Ştiu eu? începu Hector.

— Nu fi prost, spuse Angus. Asta înseamnă la un loc mai mulţi bani decât ai văzut tu în ultimele şase luni. Se întoarse spre Cussane. Te duc eu până la Carlisle.

— Deci s-a făcut. Cussane se ridică. Presupun că aveţi o cameră pentru noi.

— Nicio problemă. Hector era plin de bunăvoinţă, şi chiar o

cameră separată pentru domnişoara.

— Una ne ajunge, spuse Cussane în timp ce îl urmară afară din încăpere, de-a lungul coridorului cu pardoseală de piatră şi apoi în sus, pe scara şubredă.

Hector deschise prima uşă de pe palier, intrând înaintea lor într-un dormitor mare. Mirosea urât, a îmbâcseală, şi tapetul cu flori era pătat de igrasie, înăuntru se afla un pat vechi, dublu, din alamă, cu o saltea care cunoscuse şi zile mai bune, pe care erau stivuite pături cazone.

— Alături e un closet, spuse Hector. Deci vă las aici.

Ieşi, închizând uşa. Îl auziră coborând scara. La uşă era un zăvor vechi, ruginit. Cussane îl trase. În partea opusă a camerei mai era o uşă cu o cheie în broască. O deschise şi, privind afară, văzu că dădea spre o scară de piatră, lipită de una din laturile casei, care cobora în curte. Închise uşa şi o încuie din nou.

Se întoarse spre fată.

— E totul în regulă?

— Ăla cu ochiul scos. O trecu un fior. E mai rău decât Murray. Ezită o clipă. Pot să-ţi spun Harry?

— De ce nu?

Cussane desfăcu repede păturile şi le întinse pe saltea.

— Ce facem acum? întrebă ea.

— Ne odihnim, spuse el. Tragem un pui de somn. Deocamdată n-o să vină nimeni.

— Crezi că ne vor duce la Carlisle?

— Nu, dar nu cred că vor acţiona înainte de a se întuneca şi de a fi noi gata de plecare.

— De ce eşti aşa de sigur că nu vor acţiona?

— Pentru că aşa sunt tipii de soiul lor. Acum, hai, întinde-te şi încearcă să dormi.

El se urcă în pat fără să-şi scoată impermeabilul, cu Stecikinul în mâna dreaptă. Fata se întinse pe cealaltă parte a patului. Stătu un timp aşa, apoi se răsuci şi se ghemui lângă el.

— Mi-e frică.

— Sst! O cuprinse cu braţul. Linişteşte-te. Sunt cu tine. Aici nu te

poate atinge nimic.

Răsuflarea fetei deveni tot mai rară şi mai grea. El stătea întins, ţinând-o în braţe şi gândindu-se la tot felul de lucruri. Morag devenise deja o responsabilitate pentru el şi nu ştia precis cât timp va putea să-i facă faţă. Pe de altă parte, îi era îndatorat. Avea, desigur, o datorie morală faţă de ea. Privi în jos la puritatea acelei feţe tinere, încă neîntinată de viaţă. Ceva bun într-o lume rea. Închise ochii gândindu-se la asta şi în cele din urmă adormi.

— Ai văzut ce de bănet era acolo? întrebă Hector.

— Da, spuse Angus. Am văzut.

— A încuiat uşa. L-am auzit.

— Bineînţeles că a încuiat-o. Nu-i un tâmpit. Deşi nu contează. Tot va trebui să iasă de acolo, mai curând sau mai târziu. Îl lichidăm atunci.

— E-n regulă, spuse Hector.

Fratele lui îşi mai turnă un whisky.

— Şi nu uita. Fata o iau eu.

Devlin, Fox, Trent şi Brodie parcurseră drumul de la Dunhill la Larwick într-un vechi microbuz Ford albastru, pe care sergentul de poliţie îl luase cu împrumut de la un garaj local. Îl parcă în faţa magazinului universal din sat şi intră. Ceilalţi rămaseră în maşină. Se întoarse după cinci minute şi se urcă la volan.

— Hector Mungo a trecut mai devreme să facă cumpărături. Bătrâna de aici se ocupă seara de barul de la cârciumă. Zice că amândoi sunt pe aici, dar n-a văzut străini, care într-un loc ca ăsta ar bate la ochi imediat.

Devlin se uita afară printr-unul din geamurile de la uşile din spate ale microbuzului. Într-adevăr, nu exista decât o singură stradă, un şir de case din granit, o cârciumă, magazinul şi dealurile care se înălţau abrupt deasupra lor.

— Înţeleg ce vrei să spui.

Brodie porni motorul şi demară, luând-o pe un drum îngust, printre zidurile cenuşii de piatră.

— E singurul drum şi la capătul lui e ferma. Peste câteva minute spuse: gata, cam până aici putem merge fără să fim văzuţi.

Opri sub nişte copaci şi toţi coborâră.

— Cât mai e? întrebă Trent.

— Mai puţin de o jumătate de kilometru. Vă conduc.

O luă înainte, în sus, printre copacii de la marginea drumului, căţărându-se printre ferigi şi se opri prudent la marginea povârnişului.

— Priviţi.

Ferma se afla dedesubt, în vale. la câteva sute de metri.

— O cutie de conserve, murmură Devlin.

— Da, cam aşa arată, replică Fox. Nicio urmă de viaţă.

— Şi ceea ce e mai important, nici urmă de jeep, spuse Devlin. Poate că totuşi m-am înşelat.

În clipa aceea, amândoi fraţii Mungo ieşiră prin uşa de la bucătărie şi traversară curtea.

— Probabil că ei sunt. Fox scoase din buzunar un binoclu Zeiss şi-l fixă asupra lor. Fioroasă pereche, adăugă el, în timp ce cei doi intrară în hambar.

O clipă mai târziu, Morag Finlay îşi făcu apariţia dinspre cealaltă parte a casei, ezită o clipă, apoi traversă curtea spre hambar.

Trent spuse agitat:

— Asta-i fata! Ea trebuie să fie. Scurtă marinărească de pânză, beretă scoţiană. Se potriveşte exact descrierii.

— Iisuse Hristoase şi Sfântă Fecioară! spuse Devlin în şoaptă. Am avut dreptate. Harry trebuie să fie în casă.

Trent întrebă:

— Cum procedăm?

— Aveţi amândoi radiouri?

— Desigur.

— E-n regulă. Daţi-mi unul din ele. Devlin şi cu mine vom pătrunde prin spatele fermei. Dacă avem puţin noroc, îi vom lua prin surprindere. Voi duceţi-vă înapoi la microbuz şi aşteptaţi. În clipa când vă dau semnalul, daţi buzna pe drum cu viteza expresului.

— E-n ordine.

Trent şi Brodie o luară înapoi spre drum. Devlin scoase din buzunar un Walther PPK şi îl încărca. Fox făcu acelaşi lucru.

Irlandezul zâmbi.

— Ţine minte un lucru. Harry Cussane nu este omul căruia îi poţi lăsa vreo şansă de scăpare.

— N-ai nicio grijă, spuse Fox cu un glas grav. N-o să-i dau nicio şansă. Începu să coboare povârnişul, printre ferigile ude, şi Devlin îl urmă.

Morag se trezi şi rămase cu privirea ţintită în gol. spre tavan, apoi îşi aminti unde era şi se întoarse să se uite la Cussane, întins lângă ea. Dormea liniştit, respirând uşor, cu faţa relaxată, foarte paşnic. Ţinea încă Stecikinul strâns în mâna dreaptă. Fata îşi lăsă uşurel picioarele pe podea, se ridică şi se întinse, apoi se duse la fereastră. În timp ce privea afară, Hector şi Angus traversară curtea şi intrară în hambarul aflat vizavi. Morag deschise uşa şi rămase în capul scării de piatră, auzind un motor pornind. Se încruntă, ciuli urechile, apoi coborî repede treptele şi traversă curtea.

În dormitor, Cussane tresări, se întinse, apoi deschise ochii, trezindu-se pe loc, ca întotdeauna. Simţi imediat absenţa fetei, într-o secundă era în picioare şi atunci observă uşa deschisă.

În hambar se simţea miros dulce-acru de borhot, căci aici îşi instalaseră fraţii Mungo distileria. Hector dădu drumul la vechiul motor cu gaz şi la pompa care le furniza curent electric, apoi verifică vana.

— Ne mai trebuie nişte zahăr, spuse el.

Angus dădu din cap.

— Mă duc să aduc.

Deschise o uşă care ducea într-un şopron lipit de o latură a clădirii. Înăuntru se aflau diversele ingrediente necesare pentru operaţiunea lor clandestină, incluzând şi câţiva saci cu zahăr. Tocmai se pregătea să ridice unul din ei, când o văzu prin crăpătura unei scânduri pe Morag Finlay afară, privind pe fereastră la ceea ce se petrecea în hambar. Zâmbi încântat, puse sacul jos şi se strecură afară.

Morag nici nu-l simţi apropiindu-se. O mână îi astupă gura, înăbuşindu-i ţipătul şi nişte braţe puternice o ridicară şi o duseră în hambar, în timp ce ea se zbătea, dând din picioare.

Hector, care învârtea în vană, se întoarse spre ei.

— Ce este?

— O băgăreaţă care-şi vâră nasul unde nu trebuie şi care trebuie învăţată minte, spuse Angus.

O puse jos şi ea îl lovi cu sălbăticie. Angus îi arse un dos de palmă, apoi încă unul, cu atâta forţă, încât o azvârli pe o grămadă de saci.

Aplecându-se deasupra ei, începu să-şi descheie cureaua.

— Te-nvăţ eu cum trebuie să te porţi, spuse el.

— Angus! strigă Harry Cussane din pragul uşii. Eşti din fire un ticălos sau trebuie să te străduieşti ca să fii?

Stătea acolo, cu mâinile vârâte neglijent în buzunarele impermeabilului şi Angus se întoarse cu faţa spre el. Se aplecă şi luă de jos o lopată.

— Vierme ce eşti, îţi crăp capul!

— Am învăţat ceva de la IRA, spuse Cussane. O pedeapsă specială pentru ticăloşi de teapa ta.

Stecikinul ieşi la iveală din buzunar, se auzi o pocnitură surdă şi un glonte îi despică lui Angus rotula genunchiului drept. Acesta scoase un urlet, căzu cu spatele peste motorul cu gaz, apoi se rostogoli, ţinându-se de genunchi cu ambele mâini, în timp ce sângele îi şiroia printre degete. Hector Mungo scoase un urlet îngrozitor, de spaimă, se întoarse şi o zbughi spre uşa laterală, cu braţele ridicate, într-un gest inutil de apărare. Ţâşni afară şi dispăru.

Cussane nu-l băgă în seamă pe Angus şi o ridică pe Morag.

— Eşti teafără?

Ea se întoarse şi se uită în jos la Angus, cu o privire care exprima furie şi umilinţă.

— Da, dar nu datorită lui.

El o luă de braţ, ieşiră de acolo şi traversară curtea, spre uşa de la bucătărie. În clipa când fata o deschise, Harry Fox strigă:

— Stai pe loc, Cussane! şi apăru din spatele furgonetei parcate acolo.

Cussane recunoscu imediat glasul, o împinse înăuntru pe fată, apoi se întoarse şi trase, totul dintr-o singură mişcare legată. Fox se prăbuşi cu spatele lipit de furgonetă şi pistolul îi sări din mână. În acelaşi moment, Devlin apăru după colţ şi trase de două ori. Primul

glonte îi sfâşie lui Cussane mâneca stingă iar al doilea îl nimeri în umăr, răsucindu-l. Intră cu capul înainte în uşa de la bucătărie, o trânti în urma lui cu piciorul şi trase zăvorul.

— Eşti rănit! strigă Morag.

El o împinse în ţaţa lui.

— Lasă asta! Hai să ieşim de-aici! O împinse în sus pe scară, spre dormitor. Ia tu geanta, o îndemnă el şi traversă camera spre uşa deschisă, ca să se uite afară.

Furgoneta lângă care erau Fox şi Devlin era chiar după colţ. Puse un deget la buze, făcându-i semn din cap lui Murag şi o luă în jos, încet, pe scara de piatră, tu fata după el. O dată ajunşi jos. el o luă înainte, ocoli casa şi se îndreptă spre grădina din spate, mergând pe vine prin spatele zidului, apoi porni pe cărarea dintre ferigi care ducea în capul văii Glendhu.

Devlin îi descheie cămaşa lui Fox şi examina rana care era chiar sub piept, pe partea stângă. Fox respira greu şi în ochi i se citea suferinţa.

— Ai avut dreptate, şopti el, omul ăsta e iadul întruchipat.

— Stai liniştit, spuse Devlin l-am chemat pe Trent şi Brodie.

Se auzea deja Fordul apropiindu-se Fox spuse:

— Mai e încă în casă?

— Mă-ndoiesc.

Fox scoase un oftat.

— Am zbârcit-o, Liam, Va fi al naibii de greu s-o dregem. L-am avut în mână şi ne-a scăpat.

— Ăsta-i prostul lui obicei, spuse Devlin, tocmai când Fordul intră în curtea fermei şi se opri, frânând brusc.

Cussane şedea într-o parte pe scaunul din dreapta al jeepului, cu picioarele pe pământ. Era gol până la brâu. Nu-i curgea mult sânge, dar rana se căsca urât, cu marginile umflate. Ştia că asta nu era bine, dar n-avea rost să-i spună fetei. Morag turnă cu grijă praf de sulfamidă pe rană, din mica lui trusă medicală, apoi aplică unul din pansamentele de armată, urmându-i indicaţiile.

— Cum te simţi? întrebă ea îngrijorată.

— Bine. Ceea ce era o minciună, căci acum, după ce efectul

şocului iniţial începea să dispară, avea dureri mari. Scoase o fiolă de morfină. Erau fiole care se folosesc pe câmpul de luptă. Îşi făcu singur o injecţie şi durerea începu să-l lase destul de repede.

— E-n regulă, spuse el. Acum dă-mi o cămaşă curată. Trebuie să mai fie una pe acolo.

Ea îl ajută s-o îmbrace, apoi îl ajută să-şi pună sacoul şi impermeabilul.

— O să trebuiască să te vadă un medic.

— Da, sigur, spuse el. O să mă duc la el şi-o să-i spus „Vă rog, ajutaţi-mă, ştiţi, am un glonte în umăr". Primul lucru după care ar întinde mâna ar fi telefonul.

— Atunci, ce facem? Acum vor începe de-a binelea să te hăituiască. Toate drumurile vor fi supravegheate.

— Ştiu, spuse el. Hai să ne uităm puţin pe hartă. După câtva timp, spuse:

— Între noi şi Anglia se află estuarul Solway. Există o singură şosea principală care duce direct la Carlisle, via Dumfries şi Annan. N-au prea multe drumuri de scormonit.

— Deci suntem prinşi în capcană?

— Nu neapărat. Mai există calea ferată. Trebuie să existe o şansă acolo. Hai s-o luăm din loc, ca să aflăm.

Ferguson spuse:

— E o porcărie. Mai rău nici că se putea. Cum se simte Harry Fox?

— A scăpat cu zile, cum se spune. Cel puţin asta este părerea medicului local. L-au adus aici, în Dumfries, la spitalul central.

— Să aranjez să-l expedieze la noi, la Londra, cât mai curând posibil. Vreau să beneficieze de cea mai bună îngrijire. De unde suni?

— De la sediul poliţiei din Dumfries. Trent e aici, cu mine. Mobilizează toţi oamenii pe care-i poţi găsi. Blochează drumurile şi aşa mai departe. Vremea nu ne ajută deloc, încă plouă pe rupte.

— Tu ce părere ai, Liam?

— Cred că a şters-o.

— Nu crezi că îl vor încolţi acolo?

— Nu există nici cea mai mică şansă.

Ferguson oftă.

— Da, ca să fiu sincer, şi eu presimt acelaşi lucru. Mai stai puţin cu Harry, ca să fii sigur că e bine, apoi întoarce-te.

— Acum, în seara asta?

— Ia trenul de noapte spre Londra. Papa aterizează la aeroportul Gatwick mâine dimineaţă, la opt. Vreau să fii cu mine.

Cussane şi Morag lăsară jeepul într-o mică carieră de piatră dintr-o pădure aflată deasupra Dunhillului şi coborâră spre calea ferată. La marginea orăşelului, străzile erau pustii sub ploaia torenţială şi traversară drumul, trecură pe lângă un depozit cu ferestrele bătute în scânduri şi se strecurară printr-o gaură din gardul de lângă calea ferată. Pe o linie secundară era tras un mărfar. Cussane se lăsă pe vine şi văzu cum un mecanic în salopetă se apropia de-a lungul şinelor şi se urcă în locomotivă.

— Dar nu ştim încotro merge, spuse Morag.

Cussane zâmbi.

— E orientat spre sud, nu? O apucă de braţ. Hai!

Coborâră terasamentul în amurgul care se lăsa şi traversară şinele, în timp ce trenul se puse în mişcare. Cussane o luă la picior, întinse mâna, şi trase de o uşă glisantă. Azvârli geanta înăuntru, sări şi el, se întoarse şi întinse mâna după mâna fetei. Peste o clipă, era lângă el. Vagonul era aproape plin eu lăzi, unele având scrise pe ele adresa unei fabrici din Penrith.

— Unde-i asta? întrebă Morag.

— La sud de Carlisle. Chiar dacă n-ajungem mai departe de atât. suntem în direcţia cea bună.

Se aşeză, destul de satisfăcut, şi îşi aprinse o ţigară. Putea să mişte braţul stâng, dar parcă nu-i aparţinea. Totuşi morfina îi luase durerea. Morag se cuibări lângă el, şi el o cuprinse cu braţul. De mult timp nu mai ocrotise pe cineva. Mai exact, de mult timp nu-i mai pasase de cineva.

Fata închisese ochii şi părea că doarme. Datorită morfinei, durerea nu revenise şi când o să reapară va putea să-i facă faţă. Avea mai multe fiole în trusă, destule ca să-l ţină pe picioare. Cu glontele din el şi în lipsa unor îngrijiri medicale adecvate, instalarea septicemiei era

doar o chestiune de timp, dar lui nu-i trebuiau acum decât treizeci şi şase de ore. Sanctitatea Sa ateriza la Gatwick a doua zi dimineaţa. Iar în ziua următoare, va fi la Canterbury.

Trenul porni la drum întins şi Cussane se lăsă pe spate, cu braţul sănătos după umerii fetei şi se cufundă în somn.

Morag se trezi simţind o smucitură. Trenul părea că frânează. Treceau pe un fel de linie secundară şi din când în când lumina unei lămpi se cernea printre scândurile vagonului, scoţând la iveală din întuneric faţa lui Cussane. Dormea şi de pe faţa lui se ştersese orice expresie. Când fata îi atinse uşor fruntea, văzu că era udă de transpiraţie. Cussane gemu, se întoarse pe o parte şi braţul i se balansă de-a curmezişul corpului; observă că tot mai ţinea Stecikinul.

Îi era frig. Îşi ridică gulerul scurtei marinăreşti şi îşi băgă mâinile în buzunare, continuând să se uite la el. Era o fată simplă, deloc complicată, în ciuda vieţii pe care o dusese, dar era dotată cu o minte ascuţită şi cu un fond de bun simţ sănătos.

Nu mai cunoscuse pe nimeni ca acest Cussane. Nu era vorba doar de pistolul din mâna lui. de violenţa rece, rapidă a acestui om. Nu se temea de el. Oricum ar fi fost, nu era nemilos. Şi lucrul cel mai important. O ajutase şi ea nu era obişnuită cu aşa ceva. Nici măcar bunicul ei nu reuşise întotdeauna s-o ocrotească de brutalitatea lui Murray. Cussane o scăpase de această brutalitate şi era destul de femeie ca să-şi dea seama că o scăpase de ceva mult mai rău. Dar nu-i trecea prin cap că şi ea îl ajutase. Pentru prima oară în viaţa ei, avea sentimentul libertăţii.

Trenul se zgâlţâi din nou. Cussane deschise ochii şi se întoarse repede, se ridică pe un genunchi şi se uită la ceas.

— Unu şi jumătate. Se vede că am dormit mult.

— Într-adevăr.

Se uită afară printre scânduri şi dădu din cap.

— Cred că intrăm în triajul de la Penrith. Unde mi-e geanta?

Fata o împinse spre el. Scotoci prin ea, găsi trusa medicală şi îşi mai făcu o injecţie cu morfină.

— E-n regulă, spuse el. Nicio problemă. Vreau doar să fiu sigur.

Mintea, căci la trezire, durerea fusese foarte reală. Trase uşa şi

aruncă o privire afară. În întuneric, se întrezărea un indicator pe care scria Penrith.

— Am avut dreptate, spuse el.

— Coborâm aici?

— N-avem nicio garanţie că trenul merge mai departe şi n-avem mult de mers pe jos până la autostradă.

— Şi pe urmă?

— O să întâlnim un centru comercial, un local, magazine, maşini parcate, camioane. Cine ştie? Durerea dispăruse din nou şi izbuti să zâmbească. Există posibilităţi infinite. Acum dă-mi mâna, aşteaptă până ce trenul încetineşte şi sări.

Au avut de mers mai mult decât se aşteptase Cussane, aşa că se făcuse ora trei când intrară în parcarea celui mai apropiat centru de servicii publice de pe şoseaua M-6 şi se apropiară de local. Dinspre autostradă intrară în parcare două autoturisme şi apoi un camion, un transportor de containere atât de masiv, încât Cussane nu văzu maşina poliţiei decât în ultima clipă. O trase pe Morag în jos, în spatele unui microbuz şi maşina poliţiei se opri, în timp ce giroscopul de pe capotă încă se mai rotea alene.

— Ce facem?

— Aşteptăm să vedem ce se-ntâmplă.

Şoferul rămase la volan iar celălalt poliţist coborî şi intră în local. Îl vedeau clar prin ferestrele localului, înăuntru erau poate vreo douăzeci, treizeci de oameni, răspândiţi pe la mese. Poliţistul se uită cu atenţie de jur-împrejur, apoi ieşi. Se urcă înapoi, în maşină, şi în timp ce maşina pornea, vorbi prin staţia radio.

— Ne căutau pe noi, spuse Morag.

— Bineînţeles, ce altceva? îi luă bereta scoţiană de pe cap şi o înfundă bine într-o pubelă de lângă ei. E mai bine aşa. Bate prea mult la ochi. Se căută în buzunar şi găsi o bancnotă de cinci lire, pe care i-o dădu fetei. În localurile astea, au produse pe care le poţi lua cu tine. Ia nişte ceai fierbinte şi nişte sandvişuri. Eu aştept aici. E mai prudent.

Morag urcă rampa şi apoi intră în local. Cussane o văzu cum ezită la capătul tejghelei, apoi cum îşi ia o tavă. Observă o bancă lipită de un zid scund, aproape de el, pe jumătate ascunsă de un camion. Se

aşeză, îşi aprinse o ţigară şi aşteptă, gândindu-se la Morag Finlay.

Ciudat, cât de bine-i făcea să se gândească la Morag şi se crispă, dându-şi seama, din cauza obiceiului prostesc de a se îndoi de sine, că nu trebuie să facă asta. Era doar o copilă. El era celibatar de mai bine de douăzeci de ani şi nu i se păruse niciodată câtuşi de puţin dificil să se descurce fără femei. Ce absurd ar fi să se îndrăgostească la sfârşitul vieţii de o ţigăncuşă de şaisprezece ani!

Fata apăru de după camion cu o tavă de plastic, pe care o puse pe bancă.

— Ceai şi sandvişuri cu şuncă. Şi ce părere ai de asta? Ne-au dat la ziar. Era o tarabă cu ziare lângă uşă.

Cussane bău încet ceaiul fierbinte, dintr-una din ceştile de plastic şi despături ziarul pe genunchi, citindu-l la lumina slabă de la local, care bătea până dincolo de parcare. Era un ziar local, tipărit în Carlisle în seara precedentă. Cussane era pe prima pagină, şi alături era o fotografie separată a lui Morag.

— Pari mai tânără, spuse el.

— E o poză pe care mi-a făcut-o mama anul trecui. Bunicul a pus-o pe coviltirul căruţei lui. Probabil că i-au luat-o. El nu le-ar fi dat-o niciodată.

— Dacă un ziar local a tipărit-o noaptea trecută, cred că în cursul acestei dimineţi va apărea în prima ediţie a tuturor ziarelor naţionale, spuse el.

Se lasă o tăcere grea. El îşi mai aprinse o ţigară şi şezu acolo, fumând, fără să rostească o vorbă.

— O să ne despărţim, nu-i aşa? spuse ea.

El zâmbi cu blândeţe.

— Dumnezeule, dar eşti atât de înţeleaptă, de parcă ai avea o mie de ani! Da, o să ne despărţim. N-avem încotro.

— Nu-i nevoie să-mi dai explicaţii.

Dar îi dădu.

— Fotografiile din ziar nu le spun nimic celor mai mulţi oameni. Ceea ce sare în ochi este o situaţie neobişnuită, cum ar fi asocierea dintre mine şi tine. Dacă eşti singură, ai o şansă foarte mare de a te putea duce unde vrei. Mai ai banii pe care ţi i-am dat?

— Da.

— Atunci du-te în local, aşază-te acolo, la căldură, şi aşteaptă. Autobuzele rapide au staţie aici. Ştiu, pentru că am venit eu cu unul alaltăieri, din direcţie opusă. Te urci într-un autobuz de Birmingham şi de acolo te duci mai departe la Londra, fără nicio problemă.

— Şi tu?

— Nu te preocupa de mine. Dacă totuşi pun mâna pe tine, spune-le că te-am silit să mă ajuţi. O să pară verosimil, fiindcă se vor găsi destui care să creadă asta. Îşi luă geanta şi îi atinse faţa cu mâna. Eşti o fiinţă deosebită. Să nu mai laşi pe nimeni să te încovoaie vreodată. Îmi promiţi?

— Da. Simţi că se sufocă, se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz, apoi se întoarse şi o luă la fugă.

Morag învăţase, la o şcoală grea, să nu plângă, dar când intră în local, simţi o usturime fierbinte în dosul pleoapelor. Trecând pe lângă o masă, o mână o apucă de mânecă. Se răsuci şi privirea îi căzu pe doi tineri în costume din piele neagră de motociclişti – băieţi duri, cu părul tuns mărunt, părând a avea gânduri rele. Cel care o trăsese de mânecă era blond şi avea pe piept o Cruce de Fier nazistă. Acesta i se adresă.

— Ce probleme ai, drăguţo? O plimbare pe şaua motocicletei mele te face să uiţi orice problemă.

Ea se desprinse din mâna lui, fără măcar să se înfurie, se duse şi îşi luă o ceaşcă de ceai şi se aşeză la o masă, cuprinzând-o cu mâinile, ca să-i simtă căldura plăcută. Cussane pătrunsese în viaţa ei, dispăruse din ea şi nimic nu va mai fi vreodată la fel. Începu să plângă încet, cu lacrimi amare, primele lacrimi după ani de zile.

Pentru Cussane existau două posibilităţi. Să rişte făcând autostopul sau să fure o maşină. A doua posibilitate îi oferea mai multă libertate de mişcare, mai multă siguranţă personală, dar nu va fi eficientă decât dacă vehiculului respectiv nu i se va simţi lipsa o perioadă de timp. De cealaltă parte a autostrăzii era un motel. Orice vehicul parcat în faţa lui aparţinea probabil unor oameni care înnoptau acolo. Va dura trei, patru ore, cel puţin, până ce i se va observa lipsa şi până atunci el va fi de mult plecat.

Urcă scara pasajului suspendat, gândindu-se la Morag Finlay,

întrebându-se ce se va întâmpla cu ea, dar nu asta îl preocupa. Ceea ce îi spusese el era foarte înţelept. Împreună băteau la ochi. Se opri pe pod, mai aprinse o ţigară, în timp ce pe sub el treceau vâjâind pe autostradă camioane. Totul era cât se poate de înţelept şi de logic, dar atunci de ce se simţea atât de nenorocit din cauza asta?

— Doamne Dumnezeule, Harry, spuse el încet, încep să te corupă cinstea, bunătatea şi inocenţa. Fata asta nu poate fi întinată. N-o va atinge niciodată putregaiul vieţii.

Şi totuşi.

Cineva apăru lângă ea şi o voce blândă spuse:

— Ai păţit ceva, puştoaico? Pot să te ajut?

Îşi dădu seama că era un indian american, avea părul negru, ondulat, puţin cărunt la tâmple. Avea probabil vreo patruzeci şi cinci de ani şi era îmbrăcat cu o scurtă groasă de şofer, cu guler de blană, pătată toată cu unsoare şi ţinea în mână o cutie de plastic pentru sandvişuri şi un termos. Zâmbi. cu un zâmbet care îi spuse pe loc că era un om cumsecade, şi se aşeză.

— Care-i necazul?

— Viaţa, spuse ea.

— Ei, rosteşti vorbe prea adânci pentru o puicuţă de vârsta ta. Pot să te ajut cu ceva?

— Aştept autobuzul.

— Încotro?

— Spre Londra.

Indianul clătină din cap.

— Voi, puştii, vă duceţi întotdeauna la Londra când fugiţi de-acasă.

— Bunica mea locuieşte la Londra, spuse ea într-o doară. Pe cheiul Tamisei.

El dădu din cap şi se încruntă, ca şi cum ar fi cugetat la această chestiune, apoi se ridică.

— Bine, îţi stau la dispoziţie.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Sunt şofer pe un transportor de marfă şi Londra este punctul meu terminus. Să ştii însă că mergem pe ocolite, fiindcă de la

Manchester trebuie s-o iau pe autostrada spre Leeds ca să las ceva acolo, dar vom ajunge la Londra la începutul după-amiezii.

— Știu eu? Fata ezita.

— Autobuzul trece pe aici abia peste cinci ore, așa că n-ai nimic de pierdut. Dacă asta te convinge cu ceva, află că am și eu trei fete, toate mai mari ca tine. Numele meu este Earl Jackson.

— Bine, merg, spuse ea, hotărându-se, și ieși alături de el.

Coborâră rampa și se îndreptară spre parcare. Transportorul remorca și un trailer uriaș.

— Ăsta e, spuse el. Ai tot confortul, ca acasă.

Se auziră pași și în clipa când se întoarseră, din spatele unui alt camion se ivi motociclistul blond din local. Înaintă și rămase pe loc, cu mâinile în șolduri.

— Ești o fată rea, spuse el. Ți-am spus că ți-ar fi mai bine la spatele meu, pe șaua motocicletei, și acum ce văd? Te topești în noapte cu un John oarecare. Așa ceva, categoric, nu e-n regulă.

— Vai, vai! spuse Earl Jackson. Are și gură, are de toate. Probabil că se și umezește dacă-i pui apă.

Se aplecă să-și lase jos cutia cu sandvișuri și termosul și celălalt motociclist se ivi de sub camion și-i dădu un șut care-l făcu pe Earl să se clatine, pierzându-și echilibrul, iar blondul îi împinse un genunchi în față. Cel care era în spate îl ridică pe Jackson în picioare, cuprinzându-i gâtul cu brațul iar celălalt își flexă degetele, trăgându-și mai bine mănușile pe mâini.

— Ține-l, Sammy. E al meu acum.

Sammy urlă, primind un pumn în rinichi. Trupul lui zvâcni, sfâșiat de durere, îi dădu drumul lui Jackson și Cussane îl lovi din nou, făcându-l să cadă în genunchi.

Se strecură pe lângă Jackson, ca să-l înfrunte pe celălalt motociclist.

— Trebuia să fi stat la locul tău.

Tânărul scoase mâna din buzunar și în clipa când Morag scoase un strigăt de avertisment, se auzi un țăcănit și se văzu sclipind în lumina palidă lama unui șiș. Cussane își aruncă geanta, se răsuci într-o parte îl înșfăcă de încheietura mâinii cu amândouă mâinile, o răsuci și

i-o trase în sus, blocându-i braţul, apoi îl izbi cu capul înainte de o latură a camionului. Tânărul căzu în genunchi, cu faţa plină de sânge şi Cussane îl ridică, întinzând mâna după celălalt, care era acum în picioare. Îi trase unul lângă celălalt.

— Aş putea să vă pun în cârje pe un an, dar poate că totuşi preferaţi s-o-ntindeţi.

Se dădură îngroziţi înapoi şi o luară din loc împleticindu-se. Pe Cussane îl săgetă în clipa aceea atât de tare durerea, încât simţi că leşină. Se răsuci, apucându-se de prelata trailerului şi Morag alergă spre el şi îl luă de după umeri.

— Harry, nu te simţi bine?

— Ba da, nu te speria. Earl Jackson spuse:

— Mi-ai salvat viaţa, bătrâne. Îţi rămân dator. Se întoarse spre Morag. Nu prea înţeleg toată povestea asta.

— Am fost împreună şi pe urmă ne-am despărţit. Îi aruncă o privire lui Cussane. Acum suntem iarăşi împreună.

Jackson spuse:

— Destinaţia lui e tot Londra?

Fata dădu din cap.

— Vă mai menţineţi oferta?

El zâmbi.

— De ce nu? Urcaţi-vă în maşină. În spatele scaunului din dreapta e un panou glisant. E o îmbunătăţire făcută de mine. Găsiţi acolo un pat, pături şi tot ce trebuie. Le-am pus ca să pot dormi în parcări, să nu dau banii pe motel.

Morag se urcă. Când Cussane dădu s-o urmeze, Jackson îl apucă de mânecă.

— Ascultă, nu ştiu care-i treaba, dar e o fată bună.

— N-ai nicio grijă, îi spuse Cussane. Asta-i şi părerea mea. Şi se urcă în maşină.

Era opt şi ceva şi o dimineaţă frumoasă şi senină, când avionul companiei aeriene Alitalia care-l aducea pe papa Ioan Paul de la Roma, ateriza pe aeroportul Gatwick. Suveranul pontif coborî scara, salutând mulţimea entuziastă şi primul său gest a fost să îngenuncheze, sărutând pământul englez.

Devlin şi Ferguson stăteau pe balcon şi priveau în jos. Brigadierul spuse:

— În asemenea momente aş fi fericit să fiu pensionar.

— Priveşte realitatea în faţă, spuse Devlin. Dacă un asasin, cu adevărat hotărât, de teapa celor care sunt în stare să se sinucidă, îşi pune în minte să-l lichideze pe Papă sau pe regina Angliei sau pe cine vrei tu, are toate şansele s-o facă.

Dedesubt, Papa era întâmpinat de cardinalul Basil Hume şi de ducele de Norfolk. În numele reginei. Cardinalul ţinu un discurs de bunvenit şi Papa răspunse. Apoi se îndreptară spre maşinile care-i aşteptau.

Devlin spuse:

— Acum ce se întâmplă?

— Urmează slujba de la catedrala Westminster. După o gustare, o vizită la palatul Buckingham, la Majestatea Sa. Apoi se duce la catedrala St. George din Southwark să-i miruiască pe cei bolnavi. Îmi dau seama că vom fi mereu pe drumuri. Se vedea că Ferguson era nemulţumit. Unde naiba o fi, Liam? Unde e nemernicul ăla de Cussane?

— Pe aici, pe undeva, spuse Devlin. Mai aproape decât ne închipuim, probabil. Singurul lucru sigur este că va ieşi la iveală în decursul următoarelor douăzeci şi patru de ore.

— Şi atunci o să-l înhăţăm, spuse Ferguson în timp ce o luară din loc. Trebuie să-l înhăţăm.

— Dacă spui tu, comentă sec Liam Devlin.

Curtea depozitului din Hunslet, Leeds. aflat chiar lângă autostradă, era înţesată de camioane. Cussane trăsese panoul glisant şi Jackson spuse:

— Nu te arăta, bătrâne. E strict verboten să iau pasageri. Risc să-mi pierd carnetul.

Coborî din camion ca să se ocupe de decuplarea trailerului, apoi intră în biroul dispeceratului ca să primească semnătura pentru el.

Funcţionarul de la birou îşi ridică privirea.

— Salut, Earl, cum a fost drumul?

— Nu prea rău.

— Am auzit că a fost distracţie pe autostrada M-6. A sunat unul

din băieţi din apropiere de Manchester. A avut o pană. Zicea că mişuna poliţia pe acolo.

— N-am observat nimic, spuse Jackson. Despre ce era vorba?

— Îl caută pe un tip care-i amestecat în IRA. E şi o fată cu el.

Jackson izbuti să rămână calm şi semnă hârtiile.

— Altceva?

— Nimic, totul e-n regulă, Earl. Ne vedem la următorul transport.

Jackson ieşi. Ezită o clipă lângă camion, apoi dădu curs intenţiei iniţiale: ieşi din curte şi traversă drumul, îndreptându-se spre localul şoferilor. Îi dădu fetei din spatele tejghelei termosul ca să-l umple, comandă nişte sandvişuri cu costiţă şi cumpără un ziar, pe care îl citi pe îndelete întorcându-se la camion.

Se urcă la volan şi le întinse celor din spate termosul şi sandvişurile.

— Micul dejun şi ceva de citit în timp ce mâncaţi.

Fotografiile erau cele care apăruseră în ziarul din Carlisle şi relatarea era în linii mari identică. Despre fată nu se spunea mai nimic. Se menţiona doar că îl însoţea.

În timp ce pătrundeau pe drumul îngust care ieşea în autostradă, Cussane spuse:

— Ei bine?

Jackson se concentra asupra drumului.

— E o treabă încurcată, bătrâne. Ştiu că-ţi sunt îndatorat, dar nu chiar în halul ăsta. Dacă te înhaţă.

— Nu ţi-ar prinde bine.

— Nu-mi pot permite, îi spuse Jackson, Am cazier. Am fost de două ori la zdup. Până m-am mai deşteptat, şterpeleam maşini. N-am chef să dau de bucluc şi nu-mi doresc deloc să mai văd o dată cum arată închisoarea Pentonville pe dinăuntru.

— Atunci cel mai simplu lucru pe care-l ai de făcut este să mergi mai departe, îi spuse Cussane. O dată ajunşi la Londra, noi coborâm şi ne ducem la treburile noastre. Nimeni n-o să ştie niciodată nimic.

Era singura soluţie şi Jackson ştia asta.

— Bine, oftă el. Cred că asta-i situaţia şi gata.

— Îmi pare rău, domnule Jackson, îi spuse Morag.

El îi zâmbi prin oglindă.

— Nu face nimic, fetiţo. Trebuia să fiu mai atent. Staţi acolo şi trageţi panoul, spuse el, şi intră cu transportorul pe autostradă.

Devlin vorbea la telefon cu spitalul din Dumfries, când Ferguson ieşi din birou.

În timp ce irlandezul punea receptorul în furcă, brigadierul spuse:

— Tare aş dori să mai am şi veşti bune. Colonelul Jones a fost ucis în timp ce ataca Goose Green din insulele Falkland. Se pare că au fost acolo de trei ori mai multe trupe argentiniene decât se anticipase.

— Ce s-a întâmplat?

— Au ieşit învingători, dar, din nefericire, Jones a murit.

— Am veşti îmbucurătoare despre Harry Fox, spuse Devlin. Îl aduc în seara asta cu avionul de la Glasgow. Dar e în formă bună.

— Slavă Domnului! spuse Ferguson.

— Am vorbit cu Trent. N-au putut să scoată nimic de la tinichigii ăia. Sau în orice caz nimic util. Bătrânul Susţine că habar n-are unde s-ar fi putut duce fata. Maică-sa e în Noua Zeelandă.

— Tinichigii sunt mai rău ca ţiganii, spuse Ferguson. Ştiu, fiindcă nu uita că sunt din Angus. Sunt oameni ciudaţi. Chiar dacă se urăsc între ei, urăsc şi mai mult poliţia. Nu ţi-ar spune nici măcar cum s-ajungi la un closet public.

— Şi ce facem acum?

— Plecăm la catedrala St. George să vedem ce are de gând Sanctitatea Sa, apoi cred că ai putea da o fugă până la Canterbury. Apropo, îţi pun la dispoziţie o maşină de poliţie cu şofer. O să te ajute să ai de acum încolo un aer cât mai oficial.

Morag şedea în colţul patului, cu spatele sprijinit de perete.

— De ce te-ai întors, la Penrith? Nu mi-ai spus.

Cussane dădu din umeri.

— Cred că mi-am dat seama că nu trebuie să fii lăsată să umbli singură sau cam aşa ceva.

Ea clătină din cap.

— De ce te temi atât de mult să arăţi că eşti bun?

— Sunt oare? îşi aprinse o ţigară şi se uită la ea cum îşi scoate din buzunar o pereche veche de cărţi şi le amestecă. Erau cărţi de tarot.

— Ştii să ghiceşti cu ele?

— Mi-a arătat bunica demult de tot. când eram mică. Nu sunt sigură că am darul de a ghici. E greu de spus.

Amestecă din nou cărţile. Cussane spuse:

— S-ar putea ca poliţia să aştepte la ea acasă. Fata se opri, mirată.

— Ce să caute acolo? Nici nu ştiu că există.

— Probabil că s-au interesat la tabără şi cineva le-o fi spus câte ceva. Dacă nu bunicul, nu uita că mai e şi Murray.

— Niciodată, spuse ea. Nici chiar Murray n-ar face una ca asta. Cu tine a fost altceva, erai un străin, nu-i deloc acelaşi lucru.

Întoarse prima carte. Era Turnul, lovit de trăsnet şi din el se prăbuşeau două trupuri.

— Omul suferă din cauza forţelor destinului care acţionează în lume, comentă Morag.

— De mine e vorba. O, da, categoric, de mine e vorba, îi spuse Harry Cussane şi izbucni într-un râs pe care nu şi-l putea stăpâni.

Susan Calder era o fată scundă de douăzeci şi trei de ani. incontestabil atrăgătoare în cocheta uniformă bleumarin de poliţie, cu pălăria cu bandă în pătrate albe şi negre în jurul borului. Se pregătise pentru o carieră didactică, dar trei trimestre îi fuseseră mai mult decât de-ajuns. Făcuse cerere să intre în Poliţia Metropolitană şi fusese acceptată. Lucra în poliţie doar de un an şi ceva. Prezenta o imagine plăcută lângă maşina de poliţie parcată în Cavendish Square şi lui Devlin îi tresaltă inima. Când coborî scara, fata ştergea parbrizul maşinii.

— Bună să-ţi fie ziua, colleen. Şi Dumnezeu să-ţi binecuvânteze hărnicia.

Fata remarcă trenciul negru de Burberry, pălăria de fetru aşezată pe o parte şi era cât pe-aci să-i dea o replică în doi peri, dar se abţinu.

— Sunteţi cumva profesorul Devlin?

— Mai mult ca niciodată. Dar tu cine eşti?

— Agent de poliţie Susan Calder, domnule.

— Ţi s-a spus că eşti la dispoziţia mea până mâine?

— Da, domnule. E rezervat hotelul la Canterbury.

— O să ne iasă vorbe la comisariatul de poliţie. Atunci, hai s-o luăm din loc, spuse el, deschise portiera din spate şi se urcă în maşină. Ea se strecură la volan şi porni iar Devlin se lăsă pe speteaza banchetei, urmărind-o cu privirea. Ţi s-a spus despre ce e vorba?

— Nu ştiu decât că lucraţi cu Grupul 4.

— Adică?

— Antiterorism – partea de informaţii, aparte de detaşamentul antiterorist al Scotland Yard-ului.

— Într-adevăr, Grupul 4 poate folosi oameni ca mine fără să păţească nimic. Se încruntă. În următoarele şaisprezece ore se va decide această treabă, albă sau neagră, şi dumneata mă vei seconda pas cu pas.

— Dacă spuneţi dumneavoastră, domnule.

— Deci consider că meriţi să ştii despre ce e vorba.

— Chiar trebuie să-mi spuneţi, domnule? întrebă ea calma.

— Nu, dar eu tot o să-ţi spun, spuse el, şi începu să vorbească, spunându-i tot ce era de spus despre toată afacerea, de la început, şi mai ales despre Harry Cussane. În felul acesta, îşi limpezi şi el lucrurile în minte.

După ce termină, fata spuse:

— Teribilă poveste!

— Prea puţin spus.

— Un singur lucru v-aş spune, domnule.

— Ce anume?

— Fratele meu mai mare a fost ucis în Belfast acum trei ani, fiind locotenent în infanteria marină. Un franctiror a tras în el dintr-un loc numit blocul Divis.

— Asta înseamnă că îţi creez probleme? o întrebă Devlin.

— Nicidecum, domnule. Voiam doar să ştiţi, spuse ea vioaie şi intră pe şoseaua principală, îndreptându-se spre râu.

Cussane şi Morag stăteau pe străduţa liniştită de la marginea

cartierului Wapping, privind după transportorul de marfă, care dădu colţul şi dispăru din vedere.

— Săracul Earl Jackson, spuse Cussane. Pun pariu că abia aşteaptă să fie cât mai departe. Care-i adresa bunicii tale?

— Cork Street Wharf. N-am mai fost acolo de vreo cinci, şase ani. Nu cred că mai ştiu cum se ajunge.

— O să-l descoperim noi.

O luară în jos, spre râu, ceea ce părea lucrul cel mai logic de făcut. Îl durea din nou braţul şi avea migrenă, dar n-o lăsă pe fată să vadă nimic din toate astea. Ajunseră la o băcănie în colţul străzii şi fata intră să se intereseze de adresă.

Ieşi imediat.

— Nu-i departe. Doar la două străzi de-aici.

Merseră până la colţ şi zăriră râul. La o sută de metri, pe un zid era un indicator, „Cork Street Wharf", Cussane spuse:

— Du-te tu. Eu nu m-arăt deocamdată, în eventualitatea că are musafiri.

— Mă-ntorc imediat.

Morag porni grăbită pe stradă şi Cussane se retrase printr-o uşă spartă, într-o curte pe jumătate plină cu moloz, şi aşteptă. Simţea mirosul râului. Dar nu erau prea multe ambarcaţiuni. Aici fusese odinioară cel mai important port din lume iar acum era un cimitir de macarale ruginite care se înălţau spre cer ca nişte monştri primitivi. Se simţea îngrozitor de rău şi când îşi aprinse o ţigară, mâna îi tremura. Se auzi zgomot de paşi în fugă şi Morag apăru.

— Nu-i aici. Am vorbit cu vecina de alături.

— Unde e?

— E în turneu cu un circ ambulant. Săptămâna asta e la Maitistone.

Maitistone era la numai douăzeci şi patru, douăzeci şi cinci de kilometri de Canterbury. Exista o fatalitate. Cussane spuse:

— Atunci hai s-o luăm din loc.

— Mă duci până acolo?

— De ce nu? spuse el şi se întoarse, luând-o înainte pe stradă.

Peste douăzeci de minute găsi ceea ce căuta, o parcare cu plată

şi chitanţa de plată la vedere.

— De ce e asta atât de important? întrebă ea.

— Pentru că oamenii plătesc dinainte pentru numărul de ore de parcare şi îşi lipesc chitanţa pe parbriz. Ceea ce le e de mare ajutor hoţilor de maşini, care află în felul acesta cât timp au la dispoziţie până ce se va observa lipsa maşinii.

Fata se uită în jurul ei.

— Uite aici una, pe care scrie şase ore.

— Şi la ce oră a fost înregistrată? Verifică, apoi îşi scoase briceagul. E bună. Mai avem patru ore. Apoi oricum se întunecă.

Umblă cu briceagul la broască, o forţă şi descuie portiera, apoi băgă mâna sub bord şi trase firele în jos.

— Nu-i prima oară când faci asta, spuse ea.

— Aşa este. Motorul porni. E-n regulă, spuse el. Hai s-o-ntindem. Şi după ce fata se urcă pe locul din dreapta, Cussane demară.

— Nu este deloc surprinzător că Papa doreşte să vină aici, domnule, îi spuse Susan Calder lui Devlin. Catedrala a fost întemeiată de Sfântul Augustin. Pe vremea saxonilor. Acesta este locul de naştere al creştinătăţii engleze.

— Zău?

Se aflau în magnificul naos perpendicular al catedralei, ale cărui coloane se ridicau spre tavanul bolţii, sus deasupra lor. Peste tot mişunau muncitori prinşi într-o activitate febrilă.

— Este într-adevăr spectaculoasă, spuse Devlin.

— A fost bombardată în 1942, în timpul blitzkrieg-ului lansat asupra Canterburyului. Biblioteca a fost distrusă, dar a fost reconstruită recent. Aici. În transeptul dinspre nord-vest, a fost ucis Sfântul Thomas Beckeit de către trei cavaleri, în urmă cu opt sute de ani.

— Din câte ştiu Papa are o afinitate deosebită faţă de el, spuse Devlin. Hai să aruncăm o privire.

Străbătură naosul catedralei până la locul martiriului lui Beckett. Locul exact, unde se considera conform tradiţiei că murise Beckett, era marcat cu o lespede pătrată. Era o atmosferă stranie. Pe Devlin îl trecură fiorii, simţind brusc că i se face frig.

— Vârful Spadei, spuse fata simplu. Aşa i se spune.

— Mi se pare firesc. Hai să ieşim de aici. Aş fuma o ţigară şi pe lângă asta, cred că am văzut destul.

Ieşiră prin portalul dinspre sud, trecând de poliţiştii aflaţi de gardă.

Afară se desfăşura de asemenea o activitate intensă, cu oameni lucrând pe schele, în prezenţa unui număr considerabil de poliţişti, Devlin îşi aprinse o ţigară şi coborî împreună cu Susan Calder pe trotuar.

— Ce părere aveţi? spuse ea. Vreau să spun că nici măcar Cussane nu poate trage nădejde să pătrundă mâine aici. Aţi văzut ce bine e păzită.

Devlin îşi scoase portofelul şi extrase din el permisul de liberă trecere pe care i-l dăduse Ferguson.

— Ai mai văzut aşa ceva?

— Nu cred.

— E un permis foarte special. Îţi garantează deschiderea tuturor uşilor.

— Şi?

— Nimeni nu mi l-a cerut. Am fost acceptaţi fără rezerve din clipa în care am intrat. De ce? Pentru că porţi uniforma de poliţist. Şi să nu-mi răspunzi că asta şi eşti. Nu asta e problema.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi. Se vedea că e tulburată.

— Un copac este cel mai bine ascuns într-o pădure, spuse el. Mâine va fi aici plin de poliţişti şi de prelaţi, aşa că n-o să mai conteze un poliţist sau un prelat în plus.

În clipa aceea, se auzi strigat pe nume şi când se întoarseră, îl văzură pe Ferguson venind spre ei împreună cu un bărbat într-un impermeabil negru. Ferguson purta mantaua ofiţerilor din Gardă şi ţinea în mână o umbrelă strânsă cu grijă.

— Brigadierul Ferguson, îi spuse Devlin fetei în fugă.

— Deci aici erai, spuse brigadierul. Acesta este şoferul tău?

— Vi-l prezint pe comisarul Foster de la brigada antiteroristă a Scotland Yard-ului, spuse Ferguson. Am trecut în revistă situaţia împreună, Mi se pare ţinută bine sub control.

— Chiar dacă omul vostru va ajunge până la Canterbury, n-are cum să pătrundă mâine în catedrală, spuse simplu Ferguson. Sunt gata să pariez pe reputaţia mea.

— Să sperăm că nu va fi nevoie, îi spuse Devlin.

Ferguson îl trase de mânecă nerăbdător pe Foster.

— Bine, hai să intrăm cât mai e lumină. Devlin, înnoptez şi eu aici. Te sun la hotel mai târziu.

Cei doi bărbaţi se îndreptară spre uşa cea mare, un poliţist le-o deschise şi păşiră înăuntru.

— Crezi că îl cunoaşte? o întrebă Devlin pe fată încet.

— Habar n-am. M-aţi făcut să devin bănuitoare, domnule.

Îi deschise portiera maşinii şi el se urcă, în timp ce fata se strecură la volan şi porni motorul.

— Mai e ceva.

— Ce anume?

— Chiar dacă ar pătrunde înăuntru şi ar reuşi să facă ceva. n-ar mai putea să iasă.

— Tocmai asta e, spuse Devlin. Nu-i pasă ce se întâmplă cu el după aceea.

— Alunei să ne ajute Dumnezeu.

— Eu nu m-aş baza pe asta. Acum nu putem tace nimic, fată dragă. Jocul nu mai e în mâinile noastre, acum ne joacă el pe noi, aşa că hai să mergem la hotelul unde stau eu şi te invit la cea mai bună masă pe care o poate oferi restaurantul. Apropo, ţi-am spus că simt o atracţie teribilă faţă de femeile în uniformă?

Fata izbucni în râs, în timp ce pătrundeau în traficul de pe bulevard.

Rulota era mare, spaţioasă şi extrem de bine utilată. Partea în care se afla dormitorul era despărţită di? rest. alcătuind un mic compartiment independent. cu două paturi identice. Când Cussane deschise uşa şi aruncă o plivire înăuntru, Morag părea că doarme.

Dădu să-nchidă uşa, când ea îl strigă.

— Harry?

— Da. Cussane se întoarse. Ce este?

— Bunica mai lucrează încă?

— Da.

El se aşeză pe marginea patului. Începuse să aibă dureri cumplite. Îl durea şi când respira. Ştia că era ceva foarte grav. Fata întinse mâna ca să-i atingă faţa şi el se dădu puţin înapoi.

Morag spuse:

— Ţii minte prima zi în căruţa bunicului, când te-am întrebat dacă nu ţi-e teamă că te-aş putea corupe?

— Mai exact. Îi spuse el, cuvintele tale au fost următoarele: Vă e teamă, părinte, că am să vă corup?

Ea înlemni.

— Deci eşti preot? Eşti cu adevărat preot? Cred că am ştiut asta dintotdeauna.

— Dormi, spuse el.

Ea întinse mâna după mâna lui.

— N-ai să pleci fără să-mi spui, nu?

Glasul ei trăda o teamă autentică. El îi spuse cu blândeţe:

— Cum o să-ţi fac una ca asta? Se ridică şi deschise uşa. Ţi-am spus să te culci. Ne vedem mâine dimineaţă.

Îşi aprinse o ţigară, deschise uşa şi ieşi. Bâlciul Maitistone era o afacere de mică anvergură – câteva estrade, diverse dughene, jocuri de noroc, mai multe caruseluri. Mai era încă destulă lume, toţi zgomotoşi şi bine dispuşi, în ciuda orei târzii, şi muzica răsuna tare în noapte. La unul din capetele rulotei se afla Land Roverul care o trăgea, la celălalt, cortul roşu cu o firmă luminoasă, pe care scria Gypsy Rose. În timp ce Cussane privea într-acolo, o tânără pereche ieşi din cort râzând. Cussane ezită o clipă, apoi intră.

Brana Smith avea pe puţin şaptezeci de ani, şi avea pe cap o basma viu colorată care-i ţinea părul legat, dezvelindu-i faţa măslinie, ca de pergament. Purta un şal peste umeri şi o salbă de bani de aur la gât. Pe masa la care era aşezată se afla un glob de cristal.

— Îţi joci bine rolul, spuse el.

— Asta şi vreau. Publicul doreşte ca o ţigancă să arate într-adevăr ca o ţigancă. Pune plăcuţa cu închis şi dă-mi o ţigară. El se conformă, se întoarse şi se aşeză în faţa ei ca orice client, cu globul de cristal între ei. Morag doarme?

— Da. Respiră adânc, ca să-şi stăpânească durerea. Nu trebuie s-o mai laşi să se întoarcă vreodată la tabăra aceea, înţelegi?

— Fii fără grijă. Glasul ei era sec şi foarte calm. Noi, ţiganii, suntem uniţi şi ne plătim datoriile. Voi da de veste şi într-o bună zi, cât de curând, Murray va plăti pentru ce-a făcut, crede-mă.

El dădu din cap.

— Probabil că ai fost îngrijorată când i-ai văzut fotografia în ziarul de azi şi ai citiţi ce s-a întâmplat. De ce n-ai luat legătura cu poliţia?

— Cu poliţia? Cred că glumeşti. Dădu din umeri. Oricum ştiam că o să vină şi ştiam că nu va păţi nimic.

— Ştiai? spuse Cussane.

Ea îşi aşează uşor mâna pe globul de cristal.

— Astea reprezintă doar decorul, prietene. Eu am darul de a prevesti, aşa cum l-a avut mama înaintea mea şi mama ei înaintea ei.

Cussane dădu din cap.

— Mi-ar spus Morag. Mi-a ghicit în cărţile de tarot, dar ea nu e sigură pe puterile ei.

— O, are acest dar. Bătrâna. dădu din cap. Deşi nu e încă format. Împinse spre el un pachet de cărţi. Taie-le, apoi dă-mi-le înapoi cu mâna stângă.

El se conformă şi ea le mai tăie o dată.

— Cărţile nu spun nimic dacă nu ai darul ghicitului, înţelegi?

Se simţea ciudat de ameţit.

— Da.

— Trei cărţi care vor spune totul. O întoarse pe prima. Era Turnul. A suferit din cauza forţelor destinului, spuse ea. Alţii i-au dirijat viaţa.

— Şi Morag a tras aceeaşi carte. Pe ea era reprezentat un tânăr agăţat de glezna dreaptă, cu capul în jos, de o spânzurătoare de lemn.

— Spânzuratul. Când se luptă mai înverşunat, se luptă cu propria lui umbră. În el sunt doi oameni. Este el însuşi şi totuşi nu este el însuşi. Acum este imposibil să fie din nou unul singur, ca în tinereţe.

— E prea târziu, spuse el. Mult prea târziu.

Cea de a treia carte reprezenta Moartea, sub forma ei

tradiţională, cu coasa în mână, secerând o recoltă de cadavre umane.

— Dar a cui? Cussane râse un pic cam strident. A cui moarte? A mea sau poate a altcuiva?

— Cartea semnifică mult mai mult decât arată imaginea ei superficială. Ea vine ca o izbăvire. Moartea acestui om conţine în ea germenele renaşterii.

— Da, dar pentru cine? întreabă Cussane, aplecându-se în faţă şi lumina reflectată de globul de cristal deveni foarte puternică.

Ea îi atinse fruntea, umedă de transpiraţie.

— Eşti bolnav.

— O să-mi treacă. Trebuie să mă-ntind puţin, utila tot. Se ridică. O să dorm puţin, dacă nu te deranjează, apoi o să plec înainte de a se trezi Morag. Asta e foarte important. Mă înţelegi?

— O, da. Dădu din cap. Te înţeleg foarte bine.

Ieşi în noaptea răcoroasă. Majoritatea oamenilor plecaseră acasă, dughenele şi caruselurile se închideau, îi ardea fruntea. Urcă scările, intră în rulotă şi se întinse pe bancă, cu ochii ţintiţi spre tavan. Mai bine să-şi facă morfina acum decât mâine dimineaţă. Se ridică, scotoci în geantă şi găsi fiola. Injecţia îşi făcu repede efectul şi după un timp, adormi.

Se trezi brusc, cu mintea foarte limpede. Era dimineaţă, lumina pătrundea prin fereastră şi bătrâna şedea la masă, fumând o ţigară şi privindu-l. Când se ridică în capul oaselor, simţi durerea ca pe o fiinţă vie. Preţ de o clipă, crezu că i se va opri respiraţia.

Bătrâna împinse spre el o ceaşcă.

— Ceai fierbinte. Bea puţin.

Era bun la gust, mai bun decât tot ce gustase vreodată şi zâmbi, servindu-se cu o ţigară din pachetul ei, cu mâna tremurând.

— Cât e ceasul?

— Şapte.

— Morag încă doarme?

— Da.

— E-n regulă. O iau din loc.

Bătrâna spuse cu un glas grav:

— Eşti bolnav, părinte Cussane. Foarte bolnav.

El zâmbi cu blândeţe.

— E firesc să ştii, fiindcă ai acel dar. Trase aer în piept. Mai am de pus la punct nişte lucruri înainte de a pleca. Situaţia lui Morag în toată povestea asta. Ai un creion?

— Da.

— Bun, Notează numărul ăsta. Bătrâna făcu ce spuse. Cel care va răspunde la acest număr se numeşte Ferguson. Brigadierul Ferguson.

— E poliţist?

— Într-un fel. I-ar fi foarte drag să pună mâna pe mine. Dacă nu e acolo, se ştie cum se poate lua legătura cu el, oriunde s-ar afla, ceea ce înseamnă probabil la Canterbury.

— De ce să se ducă acolo?

— Pentru că eu o să mă duc la Canterbury să-l ucid pe Papă. Scoase Stecikinul din buzunar. Cu ăsta.

Bătrâna păru că se face mai mică, retrăgându-se parcă în ea însăşi, îşi dădu seama că îl credea categoric.

— Dar de ce? şopti ea. E un om bun.

— Toţi suntem, spuse el, sau cel puţin am fost, într-o perioadă sau alta a vieţii noastre. Important este următorul lucru: după ce plec, îl suni pe Ferguson şi-i spui că am plecat la catedrala din Canterbury. Îi mai spui că am silit-o pe Morag să mă ajute, că i-a fost teamă pentru viaţa ei. Poţi să-i spui orice. Râse. Luată în ansamblu, cred că povestea asta o să ţină.

Îşi luă geanta şi se îndreptă spre uşă. Bătrâna spuse:

— Eşti pe moarte. Ştii asta?

— Sigur că ştiu. Reuşi să zâmbească. Ai spus că Moartea din cărţile de tarot înseamnă izbăvire. Moartea mea conţine germenele renaşterii. Un singur lucru contează: copila aceea este acolo. Îşi deschise geanta, scoase teancul de bancnote de cincizeci de lire şi îl aruncă pe masă. Banii sunt pentru ea. Acum nu mai am nevoie de ei.

Ieşi. Uşa se trânti în urma lui. Bătrâna rămase cu urechile ciulite, auzi maşina pornind şi îndepărtându-se. Stătu foarte mult timp, gândindu-se la Harry Cussane. Îi plăcuse mai mult decât aproape toţi bărbaţii pe care-i cunoscuse, dar în privinţa lui se citea moartea, văzuse asta din prima clipă când dăduse ochii cu el, şi trebuia să se

gândească şi la Morag.

Se auzi mişcare în încăperea de alături, în care dormea fata. O tresărire uşoară. Bătrâna Brana se uită la ceas, Era opt şi jumătate. Se hotărî şi se ridică, se strecură încet afară din rulotă şi traversă repede terenul pe care se afla bâlciul, intră în cabina telefonică şi formă numărul lui Ferguson.

Devlin lua micul dejun la hotelul din Canterbury, cu Susan Calder, când a fost chemat la telefon. Se întoarse foarte repede.

— Era Ferguson. A apărut Cussane. Sau mai exact, prietena lui. Cunoşti localitatea Maitistone?

— Da, domnule. E la vreo douăzeci şi patru, douăzeci şi cinci de kilometri de aici. Cel mult treizeci.

— Atunci hai s-o luăm din loc, spuse el. Nu mai avem prea mult timp la dispoziţie.

La Londra, Papa plecase foarte devreme de la reşedinţa nunţiului papal, pentru a se întâlni cu peste patru mii de reprezentanţi ai clerului, călugăriţe şi călugări, preoţi catolici şi anglicani, la Dighy Stuart Training Col-lege din Londra. Mulţi din ei aparţineau unor ordine călugăreşti care trăiau în recluziune. Pentru ei aceasta era prima oară când ieşeau în lumea din afară, după mulţi ani de zile. A fost extrem de emoţionant momentul în care şi-au reînnoit jurământul de credinţă. În prezenţa Sanctităţii Sale. După ceremonie, a plecat spre Canterbury într-un elicopter pus la dispoziţie de compania Caledonian Airways.

Conacul Stokely era înconjurat de un zid înalt din cărămidă roşie, adăugat domeniului în epoca victoriană, când familia mai avea încă bani. Căsuţa paznicului de lângă marile porţi de fier era tot în stil victorian, deşi arhitectul se străduise s-o facă să semene cu stilul clădirii principale, Tudor timpuriu. Când Cussane trecu pe drumul principal cu maşina, în faţa porţilor erau două maşini de poliţie iar motociclistul care se ţinuse în urma lui pe ultimul kilometru tocmai intra pe poartă.

Cussane continuă să meargă pe drumul mărginit de copaci având zidul în stânga. După ce poarta se pierdu 258 din vedere, cercetă cu privirea partea opusă a drumului, observând în cele din urmă o

poartă cu cinci bare şi un drumeag care ducea în pădure. Traversă repede, coborând din maşină, deschise poarta, apoi mai înainta puţin printre copaci. Se duse înapoi la poartă, o închise şi se întoarse la maşină.

Îşi scoase impermeabilul, sacoul şi cămaşa cu efort, din cauza braţului rănit. Simţi imediat mirosul pătrunzător de putreziciune. Râse prosteşte şi spuse în şoaptă:

— Doamne, Harry începi să te descompui.

Îşi scoase din geantă vesta neagră şi gulerul preoţesc şi le puse pe el. În fine, sutana. Parcă trecuseră o mie de ani, de când o împăturise şi o vârâse pe fundul genţii la Kilrea. Îşi reîncărcă Stecikinul şi-l băgă într-unul din buzunare, iar în celălalt băgă un încărcător de rezervă şi se urcă în maşină, căci începuse să burniţeze. Nu trebuia să mai ia morfină. Durerea îi va ţine simţurile treze. Închise ochii şi făcu jurământ să-şi păstreze stăpânirea de sine.

Brana Smith şedea la masă în rulotă, cu un braţ umerii lui Morag, care plângea neîntrerupt.

— Spune-mi exact ce-a spus, o îndemnă Liam Devlin.

— Bunico. Începu fata.

Bătrâna clătină din cap.

— Taci, fetiţo. Se întoarse spre Devlin. Mi-a spus că are de gând să-l împuşte pe Papă. Mi-a arătat arma. Apoi mi-a dat un număr de telefon, la care să sun la Londra. La omul acela, Ferguson.

— Şi ce v-a pus să spuneţi?

— Că se duce la catedrala din Canterbury.

— Ăsta a fost tot?

— Nu e destul?

Devlin se întoarse spre Susan Calder, care stătea uşă.

— Bun, e cazul să ne ducem înapoi.

Susan deschise uşa. Brana Smith spuse:

— Cu Morag cum rămâne?

— Asta hotărăşte Ferguson, spuse Devlin, dând din umeri. O să văd ce pot face.

Dădu să iasă, când bătrâna spuse:

— Domnule Devlin.

Acesta se întoarse.

— E pe moarte.

— Pe moarte? spuse Devlin.

— Da. De la o rană de glonte.

Devlin ieşi, ignorând mulţimea curioasă a lucrătorilor de la bâlci şi se urcă în maşină, pe scaunul din dreapta, lângă Susan. În timp ce ea porni, el chemă prin staţie comisariatul de poliţie din Canterbury şi ceru să i se facă legătura cu Ferguson.

— Nimic nou aici, îi spuse el brigadierului. Mesajul era pentru tine şi era foarte clar. Intenţionează să fie prezent la catedrala din Canterbury.

— Ce tupeu are ticălosul! spuse Ferguson.

— Şi încă ceva. E pe moarte. Se pare că se instalează o septicemie de la glontele pe care l-a încasat la ferma fraţilor Mungo.

— Glontele tău?

— Exact.

Ferguson trase aer în piept.

— Bine, întoarce-te repede aici. Papa trebuie să pice în curând.

Papa îşi exprimase dorinţa de a se ruga la conacul Stokely. Era unul dintre cele mai frumoase conace în stil Tudor din Anglia şi familia Stokely fusese una din puţinele familii aristocratice engleze care rămăseseră catolice după domnia lui Henric al VIII-lea şi după Reformă. Atracţia principală a domeniului Stokely era capela familiei, o capelă aflată în pădure, la care se ajungea prin tunelul ce pornea de la clădirea principală. Majoritatea specialiştilor considerau că era efectiv cea mai veche biserică catolică din Anglia.

Cussane se lăsă pe speteaza scaunului din dreapta şoferului, chibzuind. Simţea durerea sfâşiindu-l ca o fiinţă vie. Faţa îi era rece ca gheaţa şi în acelaşi timp acoperită cu broboane de sudoare. Izbuti să găsească o ţigară şi dădu s-o aprindă, când auzi în depărtare uruit de motoare pe deasupra. Coborî din maşină şi stătu să asculte. Peste o clipă, elicopterul vopsit în albastru şi alb trecu pe deasupra capului lui.

Susan Calder spuse:

— Nu păreţi prea încântat, domnule.

— Aseară mi-ai spus pe nume, Liam. Şi sigur că nu sunt încântat.

Comportarea lui Cussane n-are nicio noimă.

— Asta a fost atunci, eu vorbesc de clipa asta. Ce vă frământă?

— Harry Cussane. bunul meu prieten de mai bine de douăzeci de ani. Cel mai bun şahist pe care l-am cunoscut.

— Şi ce vă frapa cel mai mult la el?

— Faptul că întotdeauna anticipa trei mişcări. Faptul că avea capacitatea de a te face să te concentrezi asupra mâinii drepte, când de fapt, important era ceea ce făcea cu stânga. În condiţiile de faţă, ce-ţi sugerează asta?

— Că n-are de gând să se ducă la catedrala din Canterbury. Acolo se petrece acţiunea. Acolo îl aşteaptă toată lumea.

— Şi el apare în altă parte. Dar cum? Unde e programul?

— Pe bancheta din spate, domnule.

Îl găsi şi citi cu glas tare.

— Porneşte de la Dighy Stuart din Londra, de unde este dus cu elicopterul la Canterbury. Se încruntă. Ia stai puţin! Se opreşte şi într-un loc numit conacul Stokely, pentru a vizita o capelă catolică.

— Am trecut pe lângă ea în drum spre Maitistone, spuse ea. E cam la vreo patru kilometri de aici. Dar vizita nu e trecută în program. N-a fost menţionată în niciun ziar şi am văzut că toate celelalte sunt menţionate, De unde să ştie Cussane?

— A fost şeful biroului de presă al secretariatului catolic din Dublin, Devlin se lovi cu pumnul la coapsă. Asta e! Asta trebuie să fie! Apasă piciorul pe acceleraţie şi nu te opri cu niciun preţ.

— Şi ce facem cu Ferguson?

Întinse mâna după microfon.

— O să-ncerc să iau legătura cu el, dar e prea târziu ca să mai poată face ceva. Ajungem acolo în câteva minute. Acum totul depinde de noi.

Îşi scoase Waltherul din buzunar, îl armă apoi îi puse piedica, în timp ce maşina ţâşni înainte.

Drumul era liber, când Cussane îl traversă şi să strecură pe sub copaci, mergând pe lângă zid. Ajunse la o veche poartă de fier, îngustă şi ruginită, fixată bine în zid. Când o încercă, auzi glasuri de cealaltă parte. Se retrase în spatele unui copac şi aşteptă. Vedea prin barele

porţii o potecă şi tufe de rododendroni. Peste o clipă, două călugăriţe trecură pe potecă.

Le lăsă răgaz să treacă, apoi se întoarse sub copaci, unde terenul se înălţa cu câteva zeci de centimetri, aducându-l aproape la nivelul zidului. Întinse mâna după o creangă care trecea peste zid. Ar fi fost ridicol de uşor dacă ar fi avut umărul şi braţul zdravene. Durerea era cumplită, dar îşi ridică poalele sutanei pentru a avea libertate de mişcare şi trecu dincolo balansându-se, oprindu-se doar o clipă pe muchia zidului, înainte de a-şi da drumul jos.

Rămase pe un genunchi, luptându-se să-şi recapete răsuflarea, apoi se ridică şi îşi trecu o mână prin păr. Apoi o luă repede pe potecă, auzind în faţa lui glasurile călugăriţelor, dădu colţul pe lângă o veche fântână de piatră şi le ajunse din urmă. Ele se întoarseră spre el, surprinse. Una din ele era foarte bătrână, cealaltă mai tânără.

— Bună dimineaţa, măicuţelor, le spuse el vioi. Nu-i aşa că e frumos aici? N-am rezistat tentaţiei de a face o mică plimbare.

— Nici noi, părinte, spuse cea mai vârstnică.

Merseră alături şi ieşiră dintre tufe pe o peluză întinsă. Elicopterul era parcat la o sută de metri spre dreapta, echipajul se odihnea lângă el. În faţa casei, erau mai multe limuzine şi două maşini de poliţie. Doi poliţişti traversară peluza ţinând de lesă un câine lup alsacian. Trecură fără o vorbă pe lângă Cussane şi cele două călugăriţe şi îşi continuară drumul spre tufişuri.

— Sunteţi din Canterbury, părinte? se interesă călugăriţa bătrână.

— Nu măicuţă. Se opri.

— Maica Agatha. Şi ea e maica Anne.

— Eu sunt de la secretariatul din Dublin. E minunat să fii invitat la o întâlnire cu Sanctitatea Sa. N-am reuşit să-l văd când a fost în Irlanda.

Susan Calder viră din şosea spre poarta din faţă şi Devlin îşi arătă permisul de liberă trecere, când doi poliţişti înaintară spre ei.

— A trecut cineva pe aici în ultimele minute?

— Nu, domnule, spuse un ofiţer. Dar au sosit o groază de oaspeţi înainte de a ateriza elicopterul.

— Dă-i drumul! spuse Devlin.

Susan străbătu aleea în viteză.

— Ce părere aveţi?

— E aici! spuse Devlin. Bag mâna în foc!

— V-aţi întâlnit deja cu Sanctitatea Sa, părinte? se interesă maica Anne.

— Nu. Abia am sosit de la Canterbury cu un mesaj pentru el.

În clipa aceea, traversau aleea cu pietriş, trecând pe lângă cei doi poliţişti postaţi lângă maşini, apoi urcară scara şi trecură pe lângă cei doi gardieni în uniformă şi pătrunseră prin marea uşă de stejar. Holul era spaţios şi o scară principală ducea sus, pe un palier. În dreapta, erau deschise nişte uşi duble, lăsând să se vadă o mare sală de recepţie plină de vizitatori, dintre care mulţi erau demnitari ai bisericii.

Cussane şi cele două călugăriţe se îndreptară spre ea.

— Şi unde e celebra capelă Stokely? întrebă el. N-am văzut-o niciodată.

— O, e atât de frumoasă! spuse maica Agatha. Gândiţi-vă, câte rugăciuni s-au rostit acolo atâta amar de ani! Intrarea este chiar la capătul holului, acolo unde e monseniorul, vedeţi?

Se opriră în uşa sălii de recepţie şi Cussane spuse:

— Scuzaţi-mă o clipă. Poate că reuşesc să-l transmit Sanctităţii Sale mesajul, înainte de a veni la recepţie.

— Vă aşteptăm, părinte, spuse maica Agatha. E mai bine să intrăm odată cu dumneavoastră.

— Desigur. Mă întorc repede.

Cussane trecu de capătul scării şi se strecură în colţul sălii în care se afla monseniorul, magnific înveşmântat în purpuriu şi negru. Era un bătrân cu păr argintiu, care vorbea cu accent italian.

— Ce căutaţi, părinte?

— Pe Sanctitatea Sa.

— Nu se poate să-l vedeţi, Se roagă.

Cussane îi astupă faţa bătrânului cu o mână, răsuci minerul de la uşă şi-l împinse prin deschizătura ei, închise apoi uşa în urma lui cu piciorul.

— Îmi pare sincer rău, părinte. Îl lovi pe bătrân cu latul palmei într-o parte a gâtului, apoi îl lăsă uşor pe pardoseală.

În faţa lui se aşternea un tunel lung şi îngust, slab luminat, cu o scară la al cărei capăt se afla o uşă de stejar. Durerea devenise cumplită, sfâşietoare. Dar acum nu mai conta asta. Se luptă o clipă să-şi recapete respiraţia, apoi îşi scoase Stecikinul din buzunar şi pomi înainte.

Susan Calder opri maşina la piciorul scării şi când Devlin coborî, ea îl urmă imediat. Avea deja permisul de liberă trecere în mână, când un sergent de poliţie înaintă spre ei.

— S-a întâmplat ceva neobişnuit? A pătruns vreo persoană suspectă?

— Nu, domnule. Au sosit o mulţime de vizitatori înainte de a veni Papa. Adineauri au intrat două călugăriţe şi un preot.

Devlin urcă scara în fugă, trecând pe lângă gardieni, eu Susan Calder după el. Se opri o clipă, înregistra scena din faţa ochilor lui, în dreapta sala de recepţie, cu cele două călugăriţe aşteptând lângă uşă. Un preot; spusese sergentul.

Se apropie de maicile Agatha şi Arme.

— Aţi sosit adineauri, măicuţelor?

În spatele lor, oaspeţii purtau discuţii animate, în timp ce printre ei umblau chelnerii.

— Da, spuse maica Agatha.

— Nu era şi un preot cu dumneavoastră?

— O, ba da, bunul părinte din Dublin.

Devlin simţi un gol în stomac.

— Şi unde e?

— Avea un mesaj pentru Sanctitatea Sa, un mesaj de la Canterbury, dar i-am spus că suveranul pontif este în capelă şi s-a dus să discute cu monseniorul de lângă uşă. Maica Agatha o luă înainte traversând holul, apoi se opri. O, se pare că monseniorul nu mai e acolo.

Devlin o luă la fugă şi avea deja Waltherul în mână, când deschise brusc uşa şi se împiedică de monseniorul care zăcea pe pardoseală. O auzi pe Susan Calder în spatele lui şi îl auzi şi mai bine

pe preotul în sutană neagră care urca scara din capătul tunelului şi care tocmai întindea mâna spre mânerul uşii de stejar.

— Harry! strigă Devlin.

Cussane se întoarse şi trase fără cea mai mică ezitare, glontele nimerindu-l pe Devlin în antebraţul drept, izbindu-l de zid. Devlin scăpă Waltherul din mână, în clipa când se prăbuşea, iar Susan ţipă şi se lipi de zid.

Cussane rămăsese pe loc, cu Stecikinul întins spre ei, în mâna dreaptă, dar nu trase, ci zâmbi cu un zâmbet cumplit.

— Nu te băga, Liam, striga el. E ultimul act! Şi se întoarse şi deschise uşa capelei.

Devlin se simţea rău, ameţit din cauza şocului. Întinse mâna stângă după Walther, bâjbâi şi îl scăpă, încercând să se ridice. O săgetă pe fată cu privirea.

— Ia-l! Opreşte-l! Totul e în mâna ta!

Susan Calder nu ştia prea multe despre arme. Avea doar câteva noţiuni elementare despre mânuirea lor, însuşite în vreo două ore, în cadrul cursurilor de instruire. Trăsese de câteva ori cu un revolver, la poligon, şi atât. Acum luă Waltherul fără să ezite şi o rupse la fugă de-a lungul tunelului. Devlin se ridică şi se duse după ea.

Capela era un loc sfinţit de umbre seculare, candela din sanctuar fiind singura sursă de lumină şi Sanctitatea Sa, papa Ioan Paul al II-lea era îngenuncheat în veşmintele sale albe. În faţa altarului auster. Zgomotul produs de Stecikinul cu surdină, înăbuşit de uşă, nu-l alertase, în schimb îl alertaseră glasurile ridicate. Era deja în picioare şi se întoarse când uşa se deschise trosnind şi Cussane îşi făcu apariţia.

Stătea nemişcat, cu faţa scăldată în sudoare, ciudat de medieval în sutana lui neagră, cu Stecikinul lipit de coapsă.

Ioan Paul spuse calm:

— Eşti părintele Cussane.

— Vă înşelaţi. Sunt Kelly. Cussane izbucni într-un râs sălbatic. Un fel de actor ambulant.

— Eşti părintele Harry Cussane, spuse Ioan Paul neabătut. Ai fost, eşti şi vei fi veşnic preot. Pe Dumnezeu nu-l poţi părăsi.

— Nu! scoase Cussane un strigăt ca de muribund. Refuz!

Stecikinul se ridică şi în acea clipă Susan Calder dădu buzna pe uşă, căzu în genunchi, fusta ridicându-i-se. Ţinea Waltherul cu ambele mâini. Îl împuşcă de două ori în spate, zdrobindu-i şira spinării. Cussane scoase un urlet de agonie şi căzu în genunchi în faţa Papei. Rămase aşa o clipă, apoi se rostogoli pe spate, cu mâinile încă încleştate pe pistol.

Susan rămase în genunchi. Lăsă Waltherul pe pardoseală, privind cum suveranul pontif ia încet Slecikinul din mâna lui Cussane.

Îl auzi pe Papă rostind în engleză:

— Vreau să te căieşti. Repetă după mine: Doamne, Dumnezeul meu, Tu, care eşti nemărginit de bun.

— Doamne, Dumnezeul meu. rosti Cussane şi muri.

Papa îngenunche şi începu să se roage, cu mâinile împreunate.

În spatele lui Susan, Devlin intră târându-se şi se aşeză cu spatele rezemat de zid, ţinându-se de rană, cu degetele pline de sânge. Fata aruncă pistolul şi se ghemui lângă el, ca şi cum ar fi vrut să se încălzească.

— Aşa te simţi întotdeauna? îl întrebă cu o voce aspră. Murdar şi acoperit de ruşine?

— Eşti binevenită în clubul nostru, fetiţo dragă, spuse Liam Devlin şi o luă de după umeri cu braţul sănătos.

Epilog.

Era ora şase, într-o dimineaţă cenuşie cu cerul încărcat de ploaie, când Susan Calder intră cu mini-automobilul ei prin poarta cimitirului catolic St. Joseph din Highgate. Era un cimitir sărăcăcios cu o mulţime de monumente gotice, înălţate într-un trecut evident mai prosper, însă acum totul era acoperit de bălării, totul era în paragină.

Nu era în uniformă. Avea pe cap un batic negru şi era îmbrăcată cu un pardesiu albastru, strâns cu o curea, iar în picioare avea cizme de piele. Opri în faţa căsuţei administratorului şi îl găsi pe Devlin stând lângă un taxi. Era îmbrăcat cu veşnicul lui trenci Burberry de culoare închisă, pălăria neagră de fetru, şi avea braţul drept legat cu o eşarfă neagră. Coborî din maşină şi el îi veni în întâmpinare.

— Iartă-mă că am întârziat. Din cauza traficului, spuse ea. Au început?

— Da. Devlin zâmbi ironic. Cred că Harry ar fi apreciat asta. E ca un decor prost pentru un film de mâna a doua. Chiar şi ploaia este tot un clişeu, spuse el în timp ce începură să cadă picături grele.

Îi spuse şoferului de taxi să aştepte şi porni împreună cu fata pe cărarea dintre mormintele de piatră.

— Nu-i prea grozav cimitirul, spuse ea.

— Trebuiau să-l îngroape undeva. Îşi scoase o ţigară cu mâna sănătoasă şi şi-o aprinse. Ferguson şi cei de la Interne sunt de părere că ar trebui să primeşti un fel de medalie pentru vitejie.

— O medalie? Pe faţa ei se citi o repulsie autentică. Pot să şi-o păstreze. Trebuia să fie oprit! Dar asta nu înseamnă că mi-a plăcut s-o fac.

— Oricum au hotărât să nu ţi-o acorde. Ar fi fost un gest public, care ar fi necesitat o explicaţie. Aşa ceva nu pot accepta. Spre ghinionul lui Harry, care ar fi vrut ca vina să cadă pe capul KGB-ului.

Ajunseră la mormânt şi se opriră la oarecare distanţă, sub un copac. Erau de faţă doi gropari, un preot, o femeie într-un pardesiu negru şi o fată.

— Femeia e Tania?

— Da, iar fata este Morag Finlay, spuse Devlin. Cele trei femei din viaţa lui Harry Cussane s-au adunat la un loc pentru a-l conduce la groapă. Cea căreia el i-a făcut atâta rău în copilărie, şi copila pe care a salvat-o. Mi se pare o ironie a sorţii. Harry, izbăvitorul.

— Şi apoi, eu, spuse ea. Călăul lui. Şi eu nici nu l-am cunoscut.

— O singură dată, spuse Devlin. A fost de-ajuns. Ciudat! Oamenii cei mai importanţi, care au contat cel mai mult în viaţa lui, au fost femei şi, până la urmă, ele i-au adus moartea.

Preotul stropi groapa şi sicriul cu apă sfinţită şi arse tămâie pe deasupra lor. Morag izbucni în plâns iar Tania Voroninova o luă de după umeri, în timp ce preotul începu rugăciunea.

Doamne Iisuse Cristoase Mântuitorul nostru, Ţi-l încredinţăm pe robul Tău şi ne rugăm pentru el.

— Bietul Harry, spuse Devlin. Iată-ne la cortina finală şi tot n-a avut parte de o sală plină.

O luă de braţ şi amândoi se întoarseră şi se îndepărtară prin

ploaie.

SFÂRŞIT